

COMISIA COMUNITATII EUROPENE

DOCUMENTUL DE LUCRU AL COMISIEI

GHIDUL PRIVIND APROXIMAREA LEGISLATIEI DE MEDIU A UNIUNII EUROPENE

This translation into Romanian has been prepared by a translator proposed by the Romanian Ministry of Waters, Forests and Environmental Protection. The document has been reviewed for quality of translation and accuracy. Please note that the translation does not reflect any view of the European Commission on how legal or environmental terms should be officially translated into Romanian and is not intended to set precedents for such official translations.

Readers are invited to send their eventual comments or questions related to the Guide by e-mail: enlargement@dg11.cec.be or by fax: +32-2-299.41.23.

Translated by:

Mr Radu Huluta, of Bucharest, Romania.

Date:

January 1998

PREFATA

de Ritt Bjerregaard

Zece tari asociate din Europa centrala si de est si-au declarat intentia de a deveni membre ale Uniunii Europene.

O conditie pentru aderarea la Uniune este aceea prin care tarile candidate trebuie sa-si alinieze sistemele legale nationale la legislatia existenta in UE in toate domeniile, asa numitul *aquis comunitar*. Acest proces de integrare a legislatiei UE in cadrul sistemelor nationale administrative este denumit proces de aproximare.

Acest scurt ghid al aproximarii aquisului de mediu cuprinde totalitatea legislatiei existente privind mediul in UE si furnizeaza o harta autoturistica privind implementarea lui. El a fost conceput cu scopul clar de a ajuta persoanele politice, angajatii civili si alte persoane de decizie din tarile asociate in acest domeniu important implicate in procesul de aproximare.

Obiectivul procesului de aproximare este sa asigure alinierea completa a legislatiei nationale privind mediul - si a sistemului administrativ corespunzator - astfel incat sa fie 100% conform cu specificatiile legislatiei UE. Si nu doar pe hartie, dar sa fie aplicat in practica.

Primul pas in procesul de aproximare este elaborarea unei evaluari complete si precise privitoare la "golurile" legislative si administrative ce trebuiesc acoperite pentru a se asigura conformitatea. Ghidul ofera sfaturi privind rezolvarea acestor "evaluari ale golurilor" legislative prin utilizarea unor tabele analitice de concordanta.

Dar Ghidul nu pune accentul numai pe acoperirea formala a aquisului de mediu al UE. El contine de asemeni o serie de "consideratii privind implementarea" privind fiecare parte a legislatiei pe care autoritatile din tarile asociate o pot gasi folositoare pentru a fi luata pentru considerare in aplicarea in practica a legislatiei.

Ghidul care este in prezent disponibil in toate limbile nationale ale tarilor asociate din Europa Centrala si de Est, nu se doreste a fi o enciclopedie completa, acoperind toate intrebarile posibile legate de aproximare, ci un ghid practic care indica caile principale si directiile care pot fi urmate.

Am incercat sa elaboram ghidul intr-o forma scurta, practica si cat mai simpla posibil. Speram sa fie raspandit la scara mare, citit si utilizat de administratiile nationale ale viitoarelor State Membre din Europa centrala si de est.

Calea spre aproximarea totala privind mediul pare sa fie una lunga si spinoasa pentru majoritatea tarilor candidate. Cu toate acestea, sunt convins, ca beneficiile privind sanatatea publica si mediul - si privind economiile tarilor candidate - vor depasi cu mult eforturile ce vor trebui facute pentru a se atinge acest scop. Cred ca acest mic ghid netezeste si usureaza drumul pentru a deveni membru al UE.

Ritt Bjerregaard

INTRODUCERE

Legislatia de mediu a Uniunii Europene a fost dezvoltata in ultimii 30 de ani si cuprinde astazi aproximativ 300 acte de lege, incluzand directive, regulamente, decizii si recomandari. La acestea se adauga un mare numar de comunicate si alte documente ale politicii, relevante privind legislatia de mediu a UE.

Totusi, totalitatea legislatiei de mediu a UE, la care tarile asociate din Europa Centrala si de Est vor trebui sa-si alinieze legislatia nationala si practicile administrative, conditie pentru aderarea la Uniunea Europeana - asa numitul *aquis de mediu* - este considerabil mai mic. Cuprinde in principal aproximativ 70 de directive - unele, totusi, au fost amendate de cateva ori si suplimentate cu directive "fiica" - si 21 de regulamente. Aproximativ jumatate din ele - 36 directive si 11 regulamente - sunt legate de produse si au fost cuprinse in Raportul Comisiei din 1995¹.

Raportul Comisiei a avut scopul de a facilita eforturile de aproximare ale tarilor asociate prin structurarea majoritatii legislatiei UE legata de functionarea Pietei Interne in doua grupe: Prima Grupa cuprinzand legislatia de baza a UE din fiecare domeniu, Grupa a Doua cuprinde legislatia bazata sau legata de primul grup.

In Raport, Comisia a recunoscut nevoia de completare a prezentarii legislatiei de mediu cu implicatie directa in Piata Interna, cuprinsa in Raport, cu o prezentare mai cuprinzatoare, acoperind intregul *aquis de mediu*.

Acesta este scopul Ghidului. El este conceput sa ajute factorii cu decizie politica si cei oficiali din tarile care se pregatesc sa se integreze Uniunii Europene sa largeasca intelegerea totalitatii legislatiei de mediu a UE.

Ghidul continua directiile Raportului cu scopul de a oferi o "harta auto-turistica" privind aproximarea legislatiei de mediu, identificand punctele cheie si pasii. Acest ghid reprezinta baza ce trebuie acoperita de tarile Central si Est Europene daca intentioneaza sa adopte in totalitate standardele si regulile Uniunii. Fiind la inceput de drum, Ghidul are in vedere articolele de transpunere intr-o masura mai mare decat cele de implementare si aplicare, care vor deveni necesare odata cu progresul procesului de aproximare.

Dar cum orice calator stie, o harta poate da indicatii asupra terenului ce va fi strabatut, asupra distantelor cuprinse, problemelor care pot fi intalnite si bornelor de-a lungul drumului. Multe vor fi invatate pe parcursul drumului fata de ceea ce poate fi doar ghicit la inceputul lui. Se spera ca aceasta scurta prezentare si "sfaturile" primite vor simplifica pregatirea pentru inceperea calatoriei astfel ca ultima ultima etapa a calatoriei sa poata fi realizata cu eficienta maxima.

Partea 1 raspunde unora dintre intrebarile cele mai frecvent intalnite cu privire la specificatiile generale din procesul de aproximare legislativa. Contine doua liste de etape de parcurs: privind aproximarea directivelor si privind implementarea regulamentelor unde sunt necesare actiuni din partea Statelor Membre.

¹ Raportul cu privire la Pregatirea Tarilor Asociate din Europa Centrala si de Est privind Integrarea in cadrul Pietei Interne a Uniunii, COM(95) 163 final, 3.5.1995

Partea a 2-a prezinta o scurta vedere de ansamblu asupra specificatiilor directivelor si regulamentelor de mediu ale UE. Subliniaza legaturile dintre ele si pune in discutie politicile de baza si masurile administrative care vor fi necesare pentru a asigura o aproximare eficienta.

Anexele contin: o scurta descriere a elementelor cheie ale legislatiei UE si modalitatea de interpretare - pentru majoritatea ne-legistilor care vor fi responsabili de pregatirea noilor legi si proceduri nationale; o lista a *aquisului de mediu* la zi; si un exemplu de tabel de conformitate pe care guvernele il pot folosi sau adapta pentru monitorizarea progresului lor privind transpunerea si aproximarea.

Ghidul cuprinde legislatia de mediu a UE adoptata la 1 iulie 1997. Ghidul descrie de asemenea cateva propuneri ale Comisiei, care, daca vor fi adoptate in final de Parlamentul European si de Consiliu, vor avea un impact semnificativ asupra structurii legislative intr-o anumita zona.

Ghidul nu include legislatia cu relevanta si importanta privind mediul cuprinsa de alte sectoare ale legii UE si de alte politici, cum ar fi politica agriculturii. Conventiile Internationale la care Uniunea este parte sunt cuprinse in masura in care Unuinea a adoptat legislatia, directivele sau regulamentele UE, pentru a fi implementate. Comunicatele si deciziile privind programele de actiune ale mediului si alte documente privind politicile sunt incluse.

Trebuie avut in vedere ca scopul Ghidului este sa prezinte numai 'liniile directoare' si nu o examinare detaliata asupra tuturor punctelor sensibile de interpretare privind fragmentele individuale de legislatie si nici principiile generale ale legii UE. Pentru aceasta va fi necesara consultarea textelor legislative si a interpretarilor date de Curtea Europeana de Justitie.

Va rog sa aveti in vedere ca sfatul furnizat de GHID nu implica legal si nu influenteaza pozitia Comisiei Europene in nici un sens.

Pentru alte informatii privind aproximarea legislatiei de mediu:

Buletinul Comisiei "**Enlarging the Environment**" publicat de DG XI furnizeaza regulat revizuirii ale noii legislatii si ale politicilor de mediu. Buletinul este publicat bilunar si este accesibil pe Internet: <http://europa.eu.int/en/comm/dg11/dg11home.html> - selectati apoi: "Enlargement newsletter".

Autoritatile tarilor asociate din Europa Centrala si de Est pot primi raspunsuri rapide la intrebarile privind aproximarea legislatiei de mediu sunand **Linia telefonica de Ajutor a DG XI**. Linia de ajutor poate fi contactata telefonic: +32-2 296 87 46, prin fax: +32-2 299 41 23 sau prin e-mail: enlargement@dg11.cec.be.

Nota privire la editia a doua, ianuarie 1998:

Acest Ghid a fost publicat mai intai in limba engleza sub forma Documentului de Lucru al Comisiei (SEC(97)1608) in luna august 1997. In aceasta a doua editie, care a fost tradusa in limbile nationale ale tarilor asociate, s-au facut unele mici amendamente la capitolele privitoare la Managementul Deseurilor si privind Securitatea Nucleara si Protectia Impotriva Radiatiilor. Legislatia cuprinsa, totusi, ramane aceeasi ca si in prima editie, respectiv legislatia care a fost adoptata la data de 1 iulie 1997.

CUPRINS

PARTEA 1 INTRODUCERE PRIVIND APROXIMAREA LEGISLATIEI DE DE MEDIU	8
1. PROBLEMATICA APROXIMARII	8
2. ROLUL GUVERNELOR IN PROCESUL DE APROXIMARE	10
3. APPROXIMAREA SI FORMELE LEGII UNIUNII EUROPENE PRIVIND MEDIUL	16
4. PRINCIPIILE TRANSPUNERII	20
PARTEA 2 SUMAR PRIVIND LEGISLATIA DE MEDIU	25
INTRODUCERE	25
A. LEGISLATIE ORIZONTALA	25
B. CALITATEA AERULUI	32
C. MANAGEMENTUL DESEURILOR	45
D. CALITATEA APEI	57
E. PROTECTIA NATURII	67
F. CONTROLUL POLUARII INDUSTRIALE SI MANAGEMENTUL RISCULUI	74
G. SUBSTANTE CHIMICE SI ORGANISME MODIFICATE GENETIC	87
H. POLUAREA SONORA DE LA VEHICULE SI UTILAJE	98
I. SECURITATEA NUCLEARA SI PROTECTIA IMPOTRIVA RADIATIILOR	104
ANEXA I CUM SE INTERPRETEAZA LEGISLATIA PRIVIND MEDIUL	111
ANNEX 2 THE ENVIRONMENTAL ACQUIS	115
A. HORIZONTAL	115
B. AIR QUALITY	116
C. WASTE MANAGEMENT	118
D. WATER QUALITY	119
E. NATURE PROTECTION	120
F. INDUSTRIAL POLLUTION CONTROL AND RISK MANAGEMENT	121
G. CHEMICALS AND GENETICALLY MODIFIED ORGANISMS	122
H. NOISE FROM VEHICLES AND MACHINERY	125
I. NUCLEAR SAFETY AND RADIATION PROTECTION	126
J. CLIMATE CHANGE	127
K. CIVIL PROTECTION	127

P. POLICY	128
X. INTERNATIONAL CO-OPERATION	131
ANEXA 3 TABELUL DE CONCORDANTA	134
ANEXA 4 DEFINITII	138

PARTEA 1

INTRODUCERE PRIVIND APROXIMAREA LEGISLATIEI DE DE MEDIU

1. PROBLEMATICA APROXIMARII

1.1 Ce este aproximarea?

Aproximarea legislativa este o obligatie unica privind integrarea in Uniunea Europeana. Aceasta inseamna ca tarile aspirante la integrarea in Uniunea Europeana trebuie sa alinieze legislatia nationala, regulamentele si procedurile pentru a putea fi aplicata totalitatea legislatiei UE continuta in *acquisul comunitar*².

Ca obligatia de aproximare sa continue dupa accesare, procesul de aproximare privind pre-accesarea devine o oportunitate pentru tari in a-si organiza institutiile si procedurile si in a-si pregati personalul pentru procedeele zilnice si responsabilitatile conceperii, implementarii si impunerii legislative.³

Exista trei elemente cheie:

- Primul, sa se adopte sau sa se schimbe legislatia nationala, regulamentele si procedurile astfel incat legislatia relevanta a UE sa fie total incorporata in sistemul national de ordine legala. Acest proces este cunoscut sub numele de **Transpunere**. Cu toate ca tarile au o discretie semnificativa in alegerea mecanismului national cel mai oportun privind reflectarea specificatiilor de mediu ale Uniunii, aceasta discretie este limitata in unele aspecte de principiile generale ale legislatiei Uniunii. In majoritatea cazurilor va fi necesar sa se adopte legislatia nationala trecuta prin Parlament sau in unele tari prin Decret Prezidential sau Guvernamental. Sectiunea 4 'Principii ale Transpunerii' da lamuriri asupra acestui subiect.

². *Acquisul comunitar* include directivele, regulamentele si deciziile adoptate pe baza diferitelor Tratatate, care, impreuna alcatuiesc legea principala a Uniunii Europene si Comunitatilor. Este termenul utilizat pentru a descrie toate principiile, politicile, legile si obiectivele adoptate de Uniunea Europeana. Include Tratatatele, toata legislatia Comunitara, toate principiile legii si interpretarile Curtii Europene de Justitie, toate intelegerele internationale semnate de Comisia Europeana interpretate ca atare de declaratiile si rezolutiile Consiliului de Ministri. El merge mult mai departe decat simpla legislatie formala - tarile ce doresc sa accedea trebuind sa se conformeze spiritului precum si literei legislatiei UE.

³ Agenda 2000 accentueaza ca nu este de asteptat faptul ca nici una din tarile candidate sa se conformeze pe deplin aquisului in viitorul apropiat, *"in parteneriat cu strategiile nationale realiste pe termen lung ale Uniunii alinierea graduata efectiva va fi schitata si inceputa a fi implementata in toate tarile candidate inaintea accederii, in particular legate de poluarea apei si a aerului. Aceste strategii trebuie sa identifice prioritatile locale si obiectivele ce vor fi indeplinite pana la data accederii precum si programe privind conformarea deplina pe viitor; rezultand obligatii ce trebuie incluse in tratatele de accesare. Toate investitiile noi trebuie sa se conformeze aquisului."* (Agenda 2000, Volumul I, Comunicarea: Pentru o uniune mai puternica si mai extinsa, DOC/97/6, 15.07.1997, p.65).

- Al doilea, sa furnizeze institutiile si bugetele necesare in aplicarea legilor si regulamentelor (numite '**Implementare**' sau '**Aplicare practica**' a directivelor).⁴
- Al treilea, sa furnizeze mijloacele de control necesare si sa aplice pedepsele, sa asigure conformarea corecta si in totalitate a legii.(**Impunerea**)

1.2 Care este scopul aproximarii legislatiei de mediu?

Urmand principiile descrise in Agenda 2000⁵, fiecare tara aplicanta va trebui sa adopte eventual intregul *aquis comunitar* in cadrul ordinelor de legi nationale si sa-si adapteze corespunzator sistemul administrativ.

In linii mari, legislatia de mediu a UE cuprinde:

- **Produse:** de exemplu, controlul zgomotului datorat echipamentelor de constructie, controlul emisiilor de la vehiculele cu motor, deplasările substantelor chimice periculoase aflate in unele produse de consum, deplasările deseurilor, controlul substantelor chimice si preparatelor periculoase in general si comerțul cu specii amenintate. Multe dintre acestea se afla in Raport.⁶
- **Activitati sau procese de productie** cu impact asupra mediului sau a sanatatii: constructiile, functionarea fabricilor industriale, depozite de deseuri, protejarea naturii
- **Protejarea calitatii mediului:** de exemplu controlul substantelor periculoase din aer, apa sau sol, amenajarile teritoriale; conservarea naturii si resurselor; si biodiversitatea
- **Proceduri si drepturi procedurale** cum ar fi studiile de impact, accesul la informatie si consultarea publicului.

1.3 Care este termenul limita privind aproximarea?

Subiect al altor intelegeri negociate anterior continute in Actul Accederii⁷, legile nationale, regulamentele si procedurile administrative necesare pentru a pune in actiune totalitatea legislatiei UE existente trebuie adoptate pana la data accederii. Legislatia poate contine de asemenea termene limita de actiune privind Statele Membre, cum ar fi pregatirea planurilor de control ale poluarii, desemnarea zonelor protejate sau 'sensibile' si conformarea cu limitele de emisii in standardele de calitate a mediului.

⁴ Vezi Anexa 4 pentru definitii complete.

⁵ Vezi nota 3 de mai sus.

⁶ Vezi Prefata.

⁷ Agenda 2000 prevede ca tratatele de accedere ale tarilor aplicante vor contine intelegeri negociate privind derogarile legate de programele obligatorii pentru conformarea totala a anumitor zone. Investitiile noi, totusi, ca o regula trebuie sa se conformeze imediat *aquisului*. Vezi nota 3 de mai sus.

2. ROLUL GUVERNELOR IN PROCESUL DE APROXIMARE

2.1 Ce este cerut de legislatia UE?

Marea majoritate a legislatiei de mediu a UE este sub forma **Directivelor** si acestea sunt punctul focal al acestui GHID. Actiuni diferite si bineinteles mai putin complexe, sunt cerute cu privire la **Regulamente** si **Decizii**, deoarece acestea nu trebuie incorporate in legislatia nationala.

Primul pas in procesul aproximarii este analiza si compararea legislatiei de mediu a UE cu cea nationala existenta pentru a se determina stadiul existent de conformitate si raspunsul national adecvat privind legislatia UE.⁸

Aceasta evaluare initiala are doua etape:

- Etapa 1. Exista legislatie nationala care cuprinde subiectul?
- Etapa 2. Unde exista legislatie nationala, fiecare articol al legii UE trebuie sa fie comparat cu legile nationale si regulamentele relevante.

Legislatia nationala poate:

- **sa raspunda in intregime** obligatiilor UE, caz in care evaluarea este mai mult o verificare a conformitatii⁹;
- **sa corespunda in parte** cu obligatiilor UE, caz in care evaluarea va trebui sa ia in considerare lipsurile ce pot ramane si modalitatile de a fi rezolvate;
- **sa apara in conflict** cu legislatia UE, caz in care evaluarea trebuie sa includa o revizuire a optiunilor privind modificarea legislatiei nationale (de exemplu, adaptarea legilor existente sau inlocuirea lor); aici vor fi luate in considerare din nou toate partile relevante ale legislatiei nationale.

La inceperea procesului de aproximare, Statele Membre adesea compara legile lor nationale, institutiile si procedurile cu specificatiile unei directive intr-un tabel, unde fiecare articol sau cerinta a legislatiei nationale este reliefata in comparatie cu referinta la articolul relevant din directiva. Acesta poate fi folosit mai tarziu ca ghid al textelor pe care Statele Membre le vor furniza Comisiei, demonstrand ca au aproximat directiva UE in totalitate. Un exemplu al acestui **tabel de concordanta** este dat in Anexa 4. Poate fi pregatit un tabel similar privind implementarea, continand pasii cei mai importanti catre aproximare, descriși mai jos si rezumati in paginile 12- 13 - acestia pot fi bifati dupa au fost atinsi.

Instructiunile administrative nationale, circularele si alte cateva tipuri de ordine sau decrete ministeriale ce corespund legislatiei de mediu a UE dar nu sunt obligatorii pun o problema

⁸ Se atrage atentia asupra asistentei pe care tarile asociate o pot primi de la biroul TAIEX privind dezvoltarea si implementarea programelor de aproximare privind *acquisul* continute de Regulament si prin facilitatea DISAE pentru restul *acquisului* de mediu.

⁹ Trebuie evidentiat faptul ca numai Comisia Europeana poate prelua revizuirea formala a concormitatii.

deosebita. Normal ele nu sunt considerate suficiente pentru transpunere si trebuie transformate in masuri legale mai formale.

De exemplu, un Stat Membru a inclus directiva 80/778/EEC privind calitatea apei potabile in cadrul legislatiei prin intermediul unei circulare administrative. Curtea de Justitie spune ca trebuie adoptata legislatie care transpune limitele concentratiilor maxime admisibile pentru poluanti ale directivei in lege nationala.

2.2 Alegerea si Continutul Masurilor Nationale

Ministerul cu raspunderea determinanta privind aproximarea legislatiei de mediu trebuie sa aiba in vedere legile individuale ale UE pentru a determina limita discretiei ce o poate avea privind scopul, forma, nivelul si definirea specificatiilor din legile si regulamente lor nationale.

In timp ce directivele de mediu ale UE sunt concepute pentru a fi implementate in moduri ce pot fi adaptate circumstantelor unice ale fiecarui Stat Membru, responsabilitatea finala revine guvernului national pentru a se lua masurile legale care sa aplice in totalitate litera si spiritul legislatiei de mediu a UE. Acolo unde directiva este precisa, tarile trebuie sa transpuna exact specificatiile, de exemplu, dupa definitiile utilizate in directiva, standarde minime de calitate si specificatiile privind autorizarea. Acolo unde spatiul directivei permite actiuni nationale diferite, cum ar fi detaliile procedurii de autorizare, consultari publice sau in delimitarea zonelor geografice ce vor fi sub incidenta directivelor, Statele Membre au o libertate mai mare.

Tarile au de ales intre legi si masuri administrative noi sau amendamente la legile si masurile existente. Pot decide daca va fi introdusa sau modificata o singura lege sau o serie de legi trebuiesc sa fie adoptate sau modificate pentru a da efect unei directive particulare. O tara poate decide de asemeni implementarea unor directive prin intermediul unei singure legi nationale.

Aceste legi pot implica diferite nivele ale guvernarii si diferite institutii. Ministerul competent poate actiona singur sau in intelegere cu alte ministere implicate si institutii cum ar fi Inspectoratele de Stat si laboratoarele.

Se va incerca, cat de mult posibil, ca masurile legale nationale cu privire la aproximarea legislatiei UE sa fie integrate prioritatilor si principiilor nationale de mediu intr-o maniera ce sprijina in totalitate principiile, obiectivele si specificatiile legislatiei UE. Poate fi de ajutor consultarea legislatiei existente din Statele Membre pentru diferite exemple de solutii privind subiectele aproximarii. Totusi, fiecare Stat Membru trebuie sa ia masurile pe care le considera adecvate si fezabile circumstantelor legale, economice si politice proprii.

De exemplu, in Belgia, care este o uniune federala, unde puterile de reglementare a legislatiei de mediu sunt transmise aproape in intregime catre guvernele regionale, fiecare regiune implementeaza separat legea UE. In Franta, directivele UE transpuse sunt continute in Codul de Mediu, care are scopul armonizarii legislatiei de mediu existente prin asamblarea ei intr-un singur cadru legislativ.

Alegerea masurilor poate fi guvernata de asemeni, de forma specificatiei sau de tipul de legislatie a UE. Regulamentele UE, de exemplu, se aplica direct Statelor Membre si nu trebuie transpuse neaparat in lege nationala. Cand o directiva interzice o actiune (folosirea sau evacuarea unor substante cum ar fi azbestul sau metalele grele prin produse), ea furnizeaza

specificatii exacte. Dar cand o directiva fixeaza valori limita (82/884/EEC privind valoarea limita a plumbului in aer) ce sunt limite exacte pentru a fi atinse, lasand la latitudinea Statelor Membre modul de conformare, cerinta devine mai flexibila.

2.3 Autoritatea sau autoritatile competente

Cel putin o autoritate la nivel national trebuie sa-si asume responsabilitatea totala privind implementarea legislatiei UE si sa fie interlocutorul Uniunii Europene. O 'autoritate nationala' competenta este necesara in statele federale unde majoritatea legislatiei este adoptata si implementata chiar la nivelul guvernului regional. Autoritatile competente, in special unde dispun de puteri de acordare a licentelor sau de impunere a legii in cadrul directivelor de mediu, ar trebui sa fie in mod normal institutii publice sau anumite tipuri de agentii

Competentele pot fi impartite intre cateva institutii la acelasi nivel sau la nivele diferite. De exemplu, Ministerul Lucrarilor Publice poate avea responsabilitati in implementarea directivei privitoare la studiul de impact pentru mediu. Toate autoritatile locale, regionale si nationale pot avea competenta emiterii autorizatiilor de mediu privind controlul emisiilor in aer, apa sau uscat. Monitorizarea si implementarea pot fi delegate partial sau total catre autoritatile regionale sau locale.

2.4 Institutii, administrare si finantare

Aplicarea practica a noii legislatii duce la schimbari ce vor fi facute in institutii, proceduri si standarde. Ministerele si autoritatile responsabile trebuie sa aiba in vedere aceste nevoi institutionale, finantarea administratiei, implementarea legislatiei si investitiile. De obicei se folosesc rezerve tranzitorii pentru a aduce in mod gradual fabricile industriale si activitatile existente in cadrul ariei noului sistem de regulamente, cum ar fi de exemplu specificatiile privind tratarea apelor uzate la care se cunosc fazele pana in anul 2005.

Costurile si beneficiile diferitelor solutii de implementare vor fi luate in considerare. Va trebui desfasurata o evaluare a finantarii necesara administrarii si investitiilor de imbunatatire a calitatii mediului si vor trebui identificate metode prin care poate fi obtinuta finantarea dorita.

2.5 Implementarea legislatiei

Implementarea legislatiei este un centru al atentiei Uniunii Europene, din cauza problemelor de implementarii neechilibrate in Statele Membre si datorita recunoasterii faptului ca problemele de conformitate pot apare chiar si in tarile care au legi si proceduri relativ stricte.

De aceea, tarile asociate trebuie sa ia toate masurile necesare privind imbunatatirea mecanismelor de monitorizare si control, de exemplu, prin intarirea sistemelor lor de inspectie si prin adoptarea de masuri administrative si judiciare in vederea asigurarii, implementarii si eventual impunerii legislatiei lor de mediu.

2.6 Consultarea grupurilor interesate si a indivizilor

Ministerul responsabil va folosi probabil consultarea grupurilor interesate pe parcursul procesului transunerii si implementarii, astfel incat sa identifice si sa evite problemele potentiale precum si sa castige sprijin din partea grupurilor implicate sau supuse legilor si procedurilor nationale.

Posibilitatile includ departamentele guvernamentale, autoritatile locale si regionale, industria, organizatiile neguvernamentale si gruparile asociate.

2.7 Etape in aproximarea legislatiei UE

Multe din etapele de rutina urmate de obicei de catre Statele Membre in procesul aproximarii sunt aceeasi pentru toate directivele si regulamentele. Acestea sunt enumerate in paginile urmatoare, impreuna cu alte subiecte specifice care trebuie stabilite in procesul de aliniere a legislatiei nationale cu cea a Uniunii Europene.

Etape in aproximarea directivelor UE

Etapa 1. Determinarea tipului de lege si specificatiilor ei

1. Ce tip: directiva, regulament, decizie?
2. Care sunt scopurile si obiectivele?
3. Ce autoritati competente sunt necesare?
4. Ce informatii trebuiesc stranse si furnizate Comisiei?
5. Ce planificare este necesara?
6. Ce cunostinte stiintifice sau tehnice sunt necesare?
7. Ce proceduri de consultanta sunt necesare?
8. Ce investitii sunt necesare?

Etapa 2. Determinarea alegerii dumneavoastra nationale

1. Care din specificatii (din legislatia UE) permite alcatuirea unei alegeri?
2. Care din specificatii nu permite alcatuirea unei alegeri?
3. Legi Nationale sau masuri administrative?
4. Legislatie noua sau amendata?
5. Continutul masurilor legale nationale?
6. Care sunt costurile si beneficiile economice si privind mediul?
7. Ce sectoare vor prelua sarcina?
8. Cum va fi organizata tranzitia catre noile specificatii: termene limita, perioade de tranzitie, programe de implementare, investitii si rapoarte

Etapa 3. Determinarea modalitatii de implementare si de impunere a legii nationale

1. Implementare la nivel central, local sau regional? Necesitati tehnice si de personal?
2. Ce puteri sunt necesare oficialilor?
3. Ce necesitati de coordonare si consultare intre institutiile de reglementare sunt necesare?
4. Care sunt necesitatile privind Informarea, Ghidarea , Instruirea profesionala?
5. Costurile si beneficiile diferitelor modalitati de implementare?
6. Ce finantare este necesara pentru administrare? pentru investitii?
7. Cum vor fi recuperate costurile si cum va fi obtinuta finantarea?
8. Ce monitorizare este necesara?
9. Cine va fi responsabil de monitorizare? Au nevoie de instruire, personal, echipamente?
10. Ce penalizari vor fi aplicate? Cum se vor aplica (administrativ, judiciar)?

Etapa 4. Deciderea asupra procedurilor de informare si and consultanta

1. Cine va fi consultat? Departamentele guvernamentale, autoritatile locale si regionale, Industria, NGO-urile, gruparile asociate?
2. Ce forma de consultanta este necesara?
3. La ce etapa din proces?
4. Alte posibile roluri privind organizatiile din afara guvernului national?

Etapa 5. Definirea Programului de Implementare

1. Programul legislativ
2. Pregatirea implementarii regulilor, decretelor, etc. administrative.
3. Agenda bugetara
4. Institutii, personal si resurse
5. Instruire, materiale de informare, intalniri cu oficiile guvernamentale implicate, industriile, publicul, etc. si activitatile de comunicare
6. Investitii
7. Cheltuieli operationale
8. Monitorizare
9. Strangerea si raportarea informatiilor
10. Implementarea

3. APPROXIMAREA SI FORMELE LEGII UNIUNII EUROPENE PRIVIND MEDIUL¹⁰

3.1 Rolul Tratatului Comunitatii Europene in procesul de aproximare

Tratatul CE stabileste cateva principii generale privind politicile de mediu in Articolul 130r dar acestea nu trebuie sa fie transpuse in mod expres in legi nationale, in scopul aproximarii. Ele ajuta la intelegerea obiectivelor politicii de mediu si legilor UE, precum si la interpretarea si aproximarea actelor legale individuale ale UE.

Legea mediului din UE trebuie sa se bazeze categoric pe unul sau mai multe din specificatiile Tratatului, cel mai uzual in domeniul mediului fiind Art 100a (Legislatia Pietei Unice asociata dimensiunilor mediului) si Art 130S (in totalitate de mediu). In scopul aproximarii, semnificatia bazei legale a legislatiei UE in discutie este in primul rand ca va afecta abilitatea unei tari de a impune standarde mai stricte privind mediul decat cele continute in legislatia UE in discutie.

De exemplu, daca o directiva este adoptata pe baza articolului 130S, Statele Membre au o oportunitate mai mare sa adopte masuri nationale mai severe decat daca ar fi adoptate pe baza articolului 100a.

3.2 Directive

Majoritatea legislatiei UE este sub forma de directive. Aceasta este o forma particulara a legislatiei Uniunii Europene. Ele sunt concepute sa impuna obligatii asupra Statelor Membre si sa fie suficient de flexibile privind diferitele traditii legale si administrative. Alegerea si metoda de aliniere a sistemului national legal si administrativ este lasata la discretia Statelor Membre. (Vezi Sectiunea 4 de mai jos.)

Directivele sunt obligatorii pentru Statele Membre dar pot contine specificatii diferite care tin cont de de conditiile de mediu si economice diferite din fiecare Stat Membru.

¹⁰ Uniunea Europeana sau Comunitatea Europeana? Veti gasi referinte privind ambele Uniunea Europeana si Comunitatea Europeana in documentele politicilor si legislatiei. Ambele entitati exista. Tratatul de la Maastricht a creat Uniunea Europeana pentru a exprima aspiratiile politice largite ale Statelor Membre. Uniunea Europeana cuprinde Comunitatea Europeana (a carei puteri si organizare institutionala sunt descrise in cadrul Tratatului Comunitatii Europene) impreuna cu mecanisme mai largi privind dezvoltarea politica si coordonarea Statelelor Membre descrisa in Tratatul de la Maastricht.

Baza legala pentru legislatia de mediu este Tratatul CE si Comunitatea Europeana este entitatea legala care ratifica conventiile internationale. In multe cazuri, aceleasi grupari (Statele Membre, Comisia Europei etc.) vor actiona impreuna in cadrul Uniunii si a Comunitatii. Distinctia majora este ca doar prin cadrul Comunitatii Europene poate fi trecuta legislatia care implica Statele Membre. Astfel, strict vorbind, referinta ar trebui sa fie legislatia Comunitatii Europene nu legislatia Uniunii Europene. Totusi pentru simplificare, acest Ghid foloseste termenul de Uniune Europeana care cuprinde ambele politica si legea.

De exemplu, Directiva cu privire la Fabricile mari consumatoare de Combustibili prevede tinte diferite cu privire la reducerea emisiilor de la fiecare Stat Membru si chiar permite celor mai putin dezvoltate din punct de vedere economic sa-si mareasca emisiile.

Directivele cadru descriu principii generale, proceduri si specificatii privind legislatia din diferite sectoare. Pana acum au fost adoptate cele referitoare la sectoarele aerului si deseurilor si a fost facuta o propunere privind sectorul apei. Alte directive 'fiica' trebuie sa se conformeze specificatiilor generale ale directivei cadru.

Intelegerea structurilor textelor legale ale UE este vitala pentru dezvoltarea strategiilor eficiente de aproximare. Instructiuni generale privind acest subiect sunt date in Anexa 1.

3.3 Regulamente

Aproximativ 10% din legislatia de mediu a UE este sub forma de regulamente. Regulamentele sunt obligatorii in Statele Membre si inlocuiesc toate legile nationale in contradictie cu el. Statele Membre nu trebuie sa transpuna specificatiile regulamentelor in cadrul legii nationale, chiar daca legea nationala este identica cu regulamentul.¹¹

Din acest motiv regulamentele se afla in afara procesului de aproximare si intra in vigoare in tarile ce doresc sa acceada, la data accederii. Cu toate acestea, regulamentele de mediu necesita viitoare masuri nationale privind implementarea si de aceea nu pot fi ignorate inaintea accederii.

De exemplu, tipurile de masuri ce vor fi luate de catre tari includ intalnirile autoritatilor competente, inspectia si controlul comertului cu substante chimice periculoase sau cu specii amenintate, publicarea ghidurilor si documentelor informative sau indicarea sanctiunilor nationale privind incalcarea legii.

¹¹ Aceasta interzicere privind transpunerea porneste de la faptul ca regulamentele trebuie aplicate direct de catre tribunale si institutiile nationale administrative; fiecare transpunere a legislatiei nationale ar fi in conflict cu natura legala specifica a regulamentelor din Tratatul CE.

Tabelul 1. Trei forme de mandatare a Legislatiei UE

Directive	Regulamente	Decizii
<p>1. intra in vigoare la data specificata in directiva sau la ziua a 20-a dupa publicarea in Jurnalul Oficial: aceasta obliga Statele Membre sa aproximeze</p>	<p>1. intra in vigoare la data specificata in directiva sau la ziua a 20-a dupa publicarea in Jurnalul Oficial</p>	<p>1. intra in vigoare la notificarea partii careia se adreseaza.</p>
<p>2. sunt cele mai frecvent folosite in cadrul legii mediului a UE</p>	<p>2. sunt folosite cand este necesar un sistem unificat: Fonduri, institutii; programe voluntare ale UE cum ar fi eco-etichetari; regulamente de fabricare sau comert (specii amenintate, transportul deseurilor)</p>	<p>2. sunt folosite pentru a specifica cerinte administrative detaliate sau pentru reinnoirea aspectelor tehnice ale Regulamentelor si Directivelor</p>
<p>3. Statele Membre trebuie sa adopte legi, regulamente si proceduri pentru a da efect directivelor pana la data transpunerii; aceasta este de obicei la doi ani dupa intrarea in vigoare.</p>	<p>3. Statele Membre trebuie sa stabileasca institutiile si procedurile; ele ar trebui sa respinga prevederile nationale contradictorii</p>	<p>3. axate pe obiective si aplicare</p>
<p>4. intra in vigoare la data aplicarii practice, aceeasi ca data transpunerii doar daca alta data(e) este(sunt) indicata in cadrul directivei pentru actiuni specifice. Unele directive pot avea aplicabilitate directa daca Statele Membre nu o transpun in legislatie nationala.</p>	<p>4. sunt obligatorii de la data la care intra in vigoare</p>	<p>4. sunt obligatorii pentru partile carora le sunt adresate de la data la care intra in vigoare</p>

Regulamentele au de obicei un scop precis, si sunt folosite acolo unde este important sa se aplice precis aceleasi specificatii in Statele Membre. In unele sectoare¹² cum ar fi deseurile si substantele chimice, legislatia UE este o combinatie de regulamente si directive. Este importanta analiza impactului regulamentelor pentru a sti ce actiuni vor fi necesare pentru aproximarea directivelor asociate.

3.4 Decizii

Deciziile sunt acte legislative individuale obligatorii partilor carora le sunt adresate. Ele difera fata de regulamente sau directive prin faptul ca sunt foarte specifice in natura. Ele sunt mai putin intalnite in domeniul mediului. Regulamentele si directivele de mediu ofera deseori comisiei puterea sa ia decizii si sa le implementeze.

De exemplu, Comisia poate amenda lista deseurilor sub incidenta regulamentului de transport transfrontier a deseurilor, specifica formele si documentatiile si alte proceduri administrative. Comisia a luat o serie de decizii care prescriu conditiile pentru conferirea de eco-etichetari ale UE pentru diferite grupe de produse.

3.5 Rolul Curtii Europene de Justitie

Curtea Europeana de justitie are autoritatea decisiva pentru interpretarea legala a Tratatului si a legislatiei UE. In ultimii 10 ani Curtea a luat un numar mare de decizii cu privire la interpretarea legilor de mediu ale UE si aproximarea lor de catre Statele Membre in contextul instituirii Pietei Unice. Ea a dezvoltat de asemenea principii importante cu privire la transpunerea directivelor.

De aceea, la schitarea detaliata a strategiei de aproximare privind mediul, tarile trebuie sa fie atente la impactul acestor decizii in implementarea directivelor si la metodele de aproximare.

¹² De exemplu, regulamentele care implementeaza Conventia Basle privind transportul transfrontier al deseurilor si Directiva Cadru privind Deseurile; directivele privind clasificarea, marcarea si producerea substantelor chimice periculoase si regulamentele privind exportul sau importul substantelor chimice sever restrictionate.

4. PRINCIPIILE TRANSPUNERII

Aceasta secțiune oferă linii directoare generale și răspunsuri la întrebările cele mai des întâlnite despre procesul de aproximare a legislației UE. Există un număr de principii și specificații fundamentale care ar trebui să ghideze procesul de aproximare și implementare, provenind în principal din exemplul legii Curții Europene cu privire la insuccesul unui Stat Membru în implementarea adecvată a unei directive. Concluziile Curții Europene sunt legal irevocabile, chiar dacă ele nu apar în mod expres în Tratat sau în conținutul directivelor.

O detaliere mai amanunțită a fiecărei directive sau a fiecărui regulament se găsește în Partea a 2-a a acestui Ghid.

4.1 Poate folosi un guvern măsuri administrative ne-mandatorii pentru a atinge scopurile directivei ?

Nu. Cu toate că Tratatul da impresia unei discreții largi asupra modurilor de transpunere ce pot fi adoptate, Curtea de Justiție susține că încrederea în metodele ne-legale de transpunere este în dezacord cu natura irevocabilă legală a directivelor. Acest principiu este de o importanță deosebită pentru acele țări care se bazează în mod tradițional pe măsurile administrative în îndeplinirea politicilor de mediu.

Acolo unde conceperea unei directive ajută în pregătirea programelor generale sau la realizarea scopurilor majore, Acordurile de Mediu obligatorii între autoritățile publice și industrie pot fi un mijloc oportun de implementare. (Cf. Comunicatului Comisiei privind Acordurile de Mediu, COM(96) 591 din 27.11.1996 și Recomandarilor Comisiei 96/733/EC, OJ L 333/59 din 21.12.1996).

Condițiile care impun Statelor Membre să strângă informații și să conceapă rapoarte, nu trebuie să fie transpuse obligatoriu în cadrul național legal al Statelor Membre.

4.2 Este necesară adoptarea unei noi legislații ?

Nu în mod necesar. Țările pot folosi legile naționale existente sau amendamentele legilor existente pentru a implementa directive. Este rar cazul când legea existentă se potrivește exact și experiența ne arată că este imprudent să ne bazăm pe legislația existentă doar dacă a fost demonstrată suficiența ei, pe baza comparării condiției cu condiția a legii naționale cu directivea UE.

De exemplu, În 1985, Franța a informat Comisia că legea ei din anul 1977 cu privire la evaluarea impactului de mediu satisface toate specificațiile Directivei 85/337/EEC, dar a fost nevoită să modifice mai târziu legea pentru a fi în concordanță.

4.3 Se transpun termenii exacti ai directivei in legislatia nationala?

Nu. Directivele sunt concepute sa conefere flexibilitate Statelor Membre si transpunerea cuvant cu cuvant nu este esentiala daca specificatiile directivei sunt conforme cu legile nationale. Dar, tarile trebuie sa aiba in vedere ca textul legii nationale sa reflecte in totalitate directiva. Unele State Membre au adoptat de fapt practica transpunerii cuvant cu cuvant (cunoscuta ca 'reproducere totala') pentru a evita problemele ne-conformitatii. Aceasta practica are pericolele ei: transpunerea fara masurile legale si administrative necesare implementarii efective a directivei nu va fi suficienta. In timp este necesar ca, pentru atingerea rezultatelor practice ale directivei, sa se detalieze transpunerea legislatiei mai mult decat prevad obligatiile cu formulare larga din directiva. In acest sens trebuie avut in vedere sa nu se restrictioneze scopul obligatiilor directivei.

Este important in mod special, sa se asigure transpunerea literala si in totalitate a definitiilor din directivele UE in legislatia nationala propusa pentru implementarea directivei.

4.4 Poate folosi guvernul sanctiuni pentru transpunerea directivelor in cadrul legilor nationale?

Da. Directivele permit aplicarea sanctiunilor de catre Statele Membre. Rareori se prevede ca incalcare a legii nationale care implementeaza o directiva trebuie pedepsita civil sau penal. Dar aceasta permisiune are libertate totala:

- Forma sanctiunii nationale alese trebuie sa fie eficienta pentru a se asigura atingerea scopurilor directivei.
- Nu trebuie sa existe discriminari intre sanctiunile adoptate ca masuri de implementare a directivei si sanctiunile legislatiei nationale asociate - de exemplu o incalcare a legii mediului din legislatia nationala nu trebuie sa contina sanctiuni extrem de severe in comparatie cu o incalcare a legii nationale care transpune o cerinta asemanatoare in directiva UE.

De exemplu, pedepsele pentru depasirea limitelor de emisii in apa trebuie sa fie comparabile, chiar daca aceste limite sunt sau nu sunt cuprinse de o directiva a UE.

4.5 Tarile pot adopta standarde de mediu mai severe?

Cateodata. Tratatul CE permite tarilor sa adopte - sau sa mentina - standarde nationale de mediu si specificatii mai stricte decat cele continute in legislatia de mediu a UE. Dar aceasta libertate nu este absoluta.

Unele directive de mediu ale UE permit in mod explicit - sau incurajeaza - Statele Membre sa impuna masuri mai severe. Acesta este motivul pentru care ei aleg standardul minim de conformare, nu standardul maxim. Acesta este frecvent cazul cu privire la valorile limita ale emisiilor in aer, apa sau pentru standardele de calitate a mediului.

De exemplu, directivele UE privind aerul și calitatea apei prescriu adesea valori limită obligatorii cu privire la unii poluanți, suplimentate cu valori ale Ghidului pe care Statele Membre se luptă să le atingă.

Acolo unde directivele de mediu ale UE sunt bazate pe Art. 100a al Tratatului CE (piața unică), un Stat Membru poate, dacă a obținut în avans aprobare din partea Comisiei și a demonstrat de ce are nevoie de măsuri mai stricte privind mediul, să aplice măsuri mai severe de protecția mediului.

Acolo unde legislația de mediu a UE se bazează pe specificațiile de mediu ale tratatului (Art. 130r, s și t), țările dețin drepturi largite în privința adoptării unor măsuri mai stringente. Aceste măsuri trebuie anunțate Comisiei (nu mai înainte) și nu vor putea fi o formă mascată de restrângere a comerțului sau o discriminare arbitrară a bunurilor și serviciilor altui Stat Membru. Acolo unde un regulament sau o directivă a UE, bazată pe Articolul 130s, intenționează să reglementeze în totalitate o arie de activitate, cum ar fi regulamentele de transport transfrontieră a deșeurilor, țările trebuie să aibă grija privind introducerea măsurilor mai severe.

4.6 Are guvernul discreție totală cu privire la desemnarea zonelor geografice în cadrul directivelor de mediu?

Nu. Multe din directivele de mediu apelează la Statele Membre pentru a desemna zone din teritoriul lor pe baza criteriilor furnizate în directivă și care vor fi supuse totodată specificațiilor directivei. Exemplele includ: zone de habitat protejate, zone sensibile și mai puțin sensibile sub incidența Directivei privind Tratarea Apelor Uzate Urbane și zone unde calitatea aerului nu îndeplinește standardele UE. În mod obișnuit aceste zone trebuie anunțate Comisiei Europene și trebuie să se adopte planuri cu privire la protejarea și reconstrucția lor.

Deoarece criteriile furnizate de directivă pot asigura o anumită discreție Statelor Membre în modul de abordare a sarcinii privind desemnarea zonelor, neaplicarea corectă a principiilor, de ex. introducerea unor considerente economice nelegale în procedurile de desemnare, pot aduce probleme guvernului Statului Membru legate de Comisia Europeană și în ultimul rând de Curtea Europeană de Justiție.

Se aplică următoarele principii generale:

- Desemnarea trebuie să fie îndeplinită de autoritățile naționale competente într-o formă legală nealterabilă, dacă propunerea este sau nu dezvoltată de alte instituții.
- Criteriile desemnării specificate în directivă trebuie aplicate cu prudență.
- Guvernele trebuie să fie vigilente în mod special privind influența factorilor externi asupra alegerii zonelor desemnate. Costurile privind protejarea sau reconstrucția mediului care vor urma desemnării vor constitui o presiune de alegere a unor zone cât mai mici posibile. Dar considerentele economice sau de altă natură decât mediul nu vor fi luate în calcul, decât dacă sunt permise în mod specific de către directivă.

Constituie un avantaj revizuirea practicilor Statelor Membre care sunt în concordanță și urmăresc specificațiile Curții de Justiție.

De exemplu, in Directiva 85/203/EEC Statele Membre pot fixa valori limita mai scazute decat cele din directivele zonelor unde se considera necesara limitarea sau prevenirea unei cresteri previzibile a poluarii cu oxid de azot in cursul dezvoltarii urbane sau industriale.

4.7 Se poate aplica aproximarea regulamentelor?

Strict vorbind, nu, dar tarile trebuie sa parcurga cateva etape administrative pentru implementarea regulamentelor. Sectorul protectiei mediului are unele regulamente foarte importante, care, de exemplu, implementeaza mijloacele de control privind comertul international cu deseuri sau cu specii amenintate, managementul ecologic si scheme de audit. Acestea nu vor intra in vigoare in tarile care acced pana la data accederii si nu este ceruta transpunerea in legea nationala - sau nu este intradevar permisa.

Dar tarile trebuie sa tina cont de urmatoarele:

- Unele regulamente necesita desemnarea sau stabilirea autoritatilor sau institutiilor responsabile pentru implementarea lor; aceasta poate fi realizata prin ordin sau decret.
- Unele necesita in mod special ca tarile sa specifice pedepsele in legile nationale - codul civil sau penal, de exemplu - pentru ne-conformitate cu regulamentele UE. Chiar daca exista specificatii speciale trebuie sa existe sanctiuni nationale eficiente pentru a asigura conformitatea cu regulamentele.

Deci tarile trebuie sa asigure ca masurile administrative si institutionale necesare sunt viabile pina la data accederii si ca orice legislatie care se suprapune sau este in conflict cu legile nationale sa fie abrogata.

Acolo unde legislatia UE dintr-un sector de mediu contine un amestec de directive si reglementari, tarile trebuie sa asigure ca masurile nationale care implementeaza directivele sunt pe deplin integrate si nu sunt in conflict cu regulamentele UE.

Sunt mai putine etape in implementarea regulementelor decat pentru directive. Acestea sunt descrise pe pagina urmatoare:

Etapele Implementarii Regulamentelor

1. Identificarea unei autoritati nationale competente sau a autoritatilor care sa implementeze regulamentul
2. Identificarea necesitatii (daca este oportuna) unei legislatii (de ex. prescrierea sanctiunilor sau desemnarea autoritatilor competente)
3. Stabilirea unui program legislativ (oportun)
4. Pregatirea instructiunilor si procedurilor administrative privind autoritatile implicate
5. Consultarea cu alte departamente guvernamentale implicate si cu grupurile sub incidenta regulamentelor (de ex. importatori si exportatori; ramuri industriale; organizatii de mediu)
6. Furnizarea personalului si resurselor
7. Instruirea personalului
8. Informarea sectoarelor industriale si companiilor influentate privind specificatiile
9. Furnizarea documentelor relevante, a formelor si certificatelor pentru grupurile interesate
10. Dupa accesare, sa monitorizeze implementarea si sa raporteze dupa modelul specificat altor State Membre si Comisiei Europene.

PARTEA 2

SUMAR PRIVIND LEGISLATIA DE MEDIU

INTRODUCERE

Partea 2 include descrieri ale directivelor si regulamentelor din fiecare sector, diagrame reprezentand legaturile intre legislatiile din fiecare sector si cateva masuri ce trebuie luate pentru implementarea completa si eficienta descrise mai amanuntit fata de etapele generale cuprinse in Partea 1, paginile 11-12 si pagina 22.

Au fost incluse si cateva propuneri de directive ce se afla acum in procesul de legislatie curenta deoarece ele vor fi elemente foarte importante in viitoarea structura a legii mediului din UE.

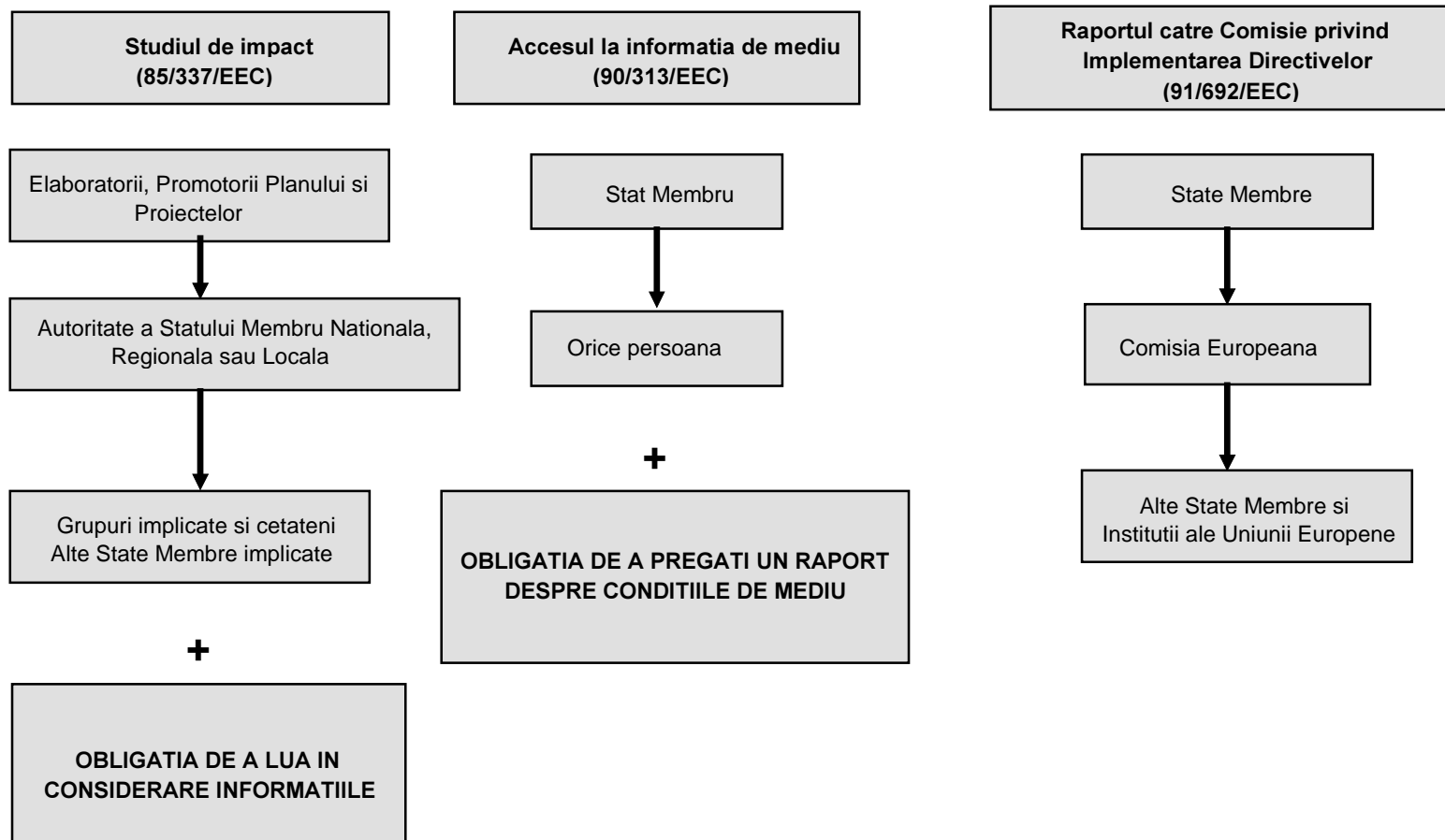
A. LEGISLATIE ORIZONTALA

Legislatia poate fi clasificata 'orizontala' in cazul in care este legata mai mult de problemele generale de management ale mediului decat de sectoarele, produsele sau tipurile de emisii specifice. Cele trei directive din aceasta categorie privesc colectarea si evaluarea informatiilor de mediu si din cadrul larg al activitatilor umane cu impact asupra mediului. Informatia poate fi sub forma unui studiu de impact asupra mediului privind propunerile de dezvoltare, accesul publicului la informatia despre mediu sau specificatii si proceduri privind raportarea implementarii directivelor de mediu.

Informatia exacta cu privire la mediu si efectele lui asupra activitatilor umane este de o impotranta majora deoarece constituie baza dezvoltarii, implementarii, monitorizarii si impunerii regulamentelor si politicilor de protectie a mediului. Constituie de asemeni baza pentru participarea publica in luarea deciziilor privind mediul si ca urmare in inarirea institutiilor democratice.

Directiva despre **Accesul la Informatia privind Mediul** urmareste sa asigure accesul publicului catre informatia de mediu ce este detinuta de autoritatile publice sau de corpurile controlate de guvern responsabile privind mediul. Ea se bazeaza pe o definitie mai larga privind 'informatia' ce trebuie sa fie disponibila populatiei fara justificare. Ea este solicitata Statelor Membre in intocmirea rapoartelor periodice privind 'starea mediului'.

OBLIGATIA DE INFORMARE A LEGISLATIEI ORIZONTALE

Înainte de aprobarea acestei directive puține State Membre detineau regimuri special concepute pentru accesul la informația de mediu cu toate că unele aveau legislație privitoare la informația administrativă. Unele state nu aveau legislație specifică privind accesul la informația administrativă.

Directiva privind **Studiul impactului de mediu** obligă ca, înainte de acceptarea aprobării guvernamentale, proiecte de dezvoltare trebuie supuse unui proces de evaluare a potențialelor efecte privind mediul.

Directiva despre **Raportul privind Implementarea Directivelor de Mediu** armonizează și încearcă să îmbunătățească raportul Statelor Membre cu Comisia.

A.1 Studiul de Impact

Directiva 85/337/EEC privind evaluarea efectului unor proiecte publice și private asupra mediului a fost recent amendată cu Directiva 97/11/EC ale cărei condiții trebuie transpuse și aplicate până la 14 martie 1999. Schimbările, mai mult o transformare și decât un amendament, au scopul, de a depăși punctele slabe ale originalului, în special cu privire la tipurile de proiecte ce vor fi evaluate și la informația ce va fi inclusă în evaluări. Directiva cuprinde o metodă preventivă de protecție a mediului prin mențiunea anterior emiterii autorizației, emise de un corp guvernamental, proiectele de dezvoltare ce vor avea efect semnificativ asupra mediului să fie supuse la o evaluare de impact asupra mediului.

Unele categorii de proiecte enumerate în anexa I din directivă sunt supuse întotdeauna unui studiu de impact. Altele, enumerate în anexa II, cu urmări importante asupra mediului, sunt supuse unui studiu de impact doar atunci când se îndeplinesc unele criterii determinate de Statele Membre.

Promotorul trebuie să furnizeze autorității competente informația relevantă, detaliată despre proiectul supus evaluării. Autorităților din domeniul mediului trebuie să li se dea posibilitatea să-l poată comenta înainte de a se lua o decizie asupra proiectului. Publicul trebuie să fie informat despre cererea de dezvoltare și studiul de impact și trebuie să i se permită exprimarea opiniei. Deciziile autorității competente trebuie să aibă în vedere rezultatele evaluării.

Informațiile trebuie furnizate și altor State Membre care vor fi afectate de către proiect și ele pot participa la procedura de evaluare. Acestea, corespund condițiilor Comisiei Economice a Națiunilor Unite privind Convenția Europei despre evaluarea proiectelor cu impact transfrontieră. (Convenția Espoo).

Considerații privind implementarea

1. Determinați autoritățile competente și structurile administrative necesare la nivel național și regional. Statele Membre Existente s-au bazat în mare măsură pe integrarea specificațiilor SIM în cadrul legislației privind amenajarea teritorială, o responsabilitate mare revenind guvernelor locale. Procedura SIM poate fi integrată de asemenea în cadrul PICP privind instalațiile și activitățile cuprinse de acea directivă.
2. Trebuie stabilite liniile directoare la nivel național referitoare la informația ce va fi inclusă într-un studiu de impact cu privire la procesul de evaluare și de luare a deciziilor. Aceasta va sprijini standardizarea procedurilor și rezultatelor. Ele ar trebui să fie specifice tipurilor de activități, de ex. sosele, cai ferate, aeroporturi, amenajare urbană.

3. O dimensiune esentiala a liniilor directoare este dezvoltarea procedurilor privind modele de participare a publicului, pentru a realiza un proces transparent de luare a deciziilor.
4. Este importanta furnizarea instructajului privind conducerea procesului de evaluare, in masurarea, minimalizarea sau prevenirea efectelor proiectelor asupra mediului.
5. Vor fi cerute promotorilor taxe rezonabile pentru costurile administrative privind procesarea studiilor de impact.
6. Evitati conflictele de interese in care 'autoritatile competente' administrative sunt rugate sa aprobe proiecte pentru care sunt de asemenea si promotori.
7. Autoritatea competenta va trebui sa detina cunostintele tehnice si stiintifice pentru a estima impactul de mediu al proiectului pe baza informatiei stranse si furnizate de aplicant.

Directivile SIM – Consideratiuni privind implementarea

Structura Legislativa Nationala

- Comparati specificatiile Directivei cu legea nationala existenta
- Identificati Golurile Legislative
- Optiuni:
 - Instrument legislativ principal (Actul SIM)
 - Integrarea intr-un Act privind Amenajarea Teritoriala
 - Amendamente privind legislatia existenta (e.g. Actul privind Structura Mediului)

Autoritati Competente(AC)

- Determinati AC
- AC la nivel National trebuie sa raporteze Comisiei privind implementarea, sa asigure coeziunea proceselor SIM, a consultarilor publice si a procedurilor de apel
- Se pot organiza AC la nivel Local pentru proiectele cu impact restrans

Verificari privind legea

- Acordati atentie definitiilor privitoare la 'proiect',
- Asigurati-va ca proiectele mici multiple excluse din SIM nu formeaza un proiect mai mare ('conducta') care se incadreaza in SIM. In acest caz este necesar SIM pentru toate.
- Tratati cu atentie exceptarile de la Directiva.

Procedura SIM

- Dezvoltati linii directoare nationale privind procedurile SIM si SIM privind proiectele obisnuite.
- Dezvoltati linii directoare nationale privind documentele SIM.
- Stabiliti limite stricte de timp pentru a evita problemele intarzierii financiare sau administrative.
- Luati in considerare nevoia integrarii SIM si a procedurilor de amenajare teritoriala.

Persoane implicateea

- Asigurati-va ca, toate partile incluzand consiliile locale, departamentele guvernamentale implicate, reprezentantii industriilor, persoane responsabile cu amenajarea teritoriala si publicul au oportunitatea sa comenteze schitele legilor si regulamentelor privind SIM.
- Asigurati participatia publica la procesele, deciziile si procedurile de apel ale SIM.

Consideratii financiare

- Promotorii proiectelor vor plati costurile administrative ale procesarii documentelor si pe expertii SIM-urilor individuale.
- Publicul va plati pentru declaratiile si comentariile expertilor, costurile privind copierea in unele circumstante.

A.2 Accesul la Informatie

Directiva 90/313/EEC cu privire la libertatea privind accesul la informatia despre mediu impune datoria de a se asigura ca informatia detinuta in mod normal de catre institutiile publice responsabile este, la cerere, la dispozitia publicului. Raspunsurile trebuie furnizate intr-un timp specificat si trebuie sa existe un drept de apel acolo unde informatia este negata. Statele Membre trebuie sa intocmeasca periodic rapoarte despre starea mediului.

Consideratii privind implementarea

1. Cheia implementarii cu succes a acestei directive este gasirea echilibrului intre confidentialitate si accesul la informatia de mediu, dar prezumptia ar trebui sa fie in favoarea accesului nelimitat.
2. Aceasta directiva este vazuta adesea ca un mijloc critic privind garantarea transparentei in luarea deciziilor la nivel guvernamental si pentru a asigura responsabilitatea guvernului. Guvernele ar trebui sa dezvolte proceduri clare privind cerintele informarii publicului.
3. Ar trebui publicat un ghid cu privire la accesul la informatie pentru a se asigura intelegerea si folosirea ei de catre public. Un mijloc de implementare, este printr-un sistem de registre publice, care sa identifice deciziile sau documentele la care are acces publicul.
4. Institutiile si persoanele afectate ar trebui sa fie informate cu privire la obligatiile lor. Acest instructaj ar trebui sa includa constientizarea publicului si intarirea capacitatii autoritatilor care vor raspunde cererilor pulicului.
5. Pentru a pregati si publica rapoarte periodice despre starea mediului, ar trebui organizat un sistem care sa colecteze, sa analizeze si sa proceseze regulat datele necesare privind mediul.
6. Acolo unde monitorizarea conformarii este indeplinita de autoritati sau institutii diferite, va fi necesara organizarea unor sisteme informatice armonioase pentru a se asigura disponibilitatea datelor relevante intr-un format asemanator pentru autoritatile nationale raspunzatoare privind raportul catre Comisie.

A.3 Raportarea privind Implementarea Directivelor de Mediu

Directiva 91/692/EEC standardizeaza si rationalizeaza rapoartele de implementare a unor directive legate de scopurile de rationalizare, pe baze sectoriale, a specificatiilor Statelor Membre de a transmite Comisiei informatia ceruta de unele directive de protectie a mediului. Rapoartele se vor transmite din trei in trei ani si fiecare sector are un ciclu de trei ani. O exceptie este facuta cu privire la Directiva 76/180/EEC, ape pentru scaldat, pentru care se vor cere in continuare rapoarte anuale. Aceasta directiva, care a fost integrata in alte diective diferite, trebuie sa fie implementata de catre Statele Membre dar nu trebuie sa fie tranpusa in legislatia nationala a Statelor Membre.

Consideratii privind implementarea

1. Revizuiti sistemele de monitorizare si informare pentru a va asigura ca informatia ceruta este transmisa intr-o forma potrivita evaluarii si transmiterii catre Comisia Europeana.
2. Acolo unde monitorizarea conformarii este indeplinita de autoritati diferite, va fi necesara organizarea unor sisteme informatice armonioase pentru a se asigura disponibilitatea datelor relevante intr-un format asemanator pentru autoritatile nationale raspunzatoare privind raportul catre Comisie.
3. Desemnati responsabilitatile cu privire la pregatirea raportului si alcatuiti programe privind planificarea si raportarea.

A.4 Agentia Europeana a Mediului

Regulamentul EEC/1210/90 a fost stabilit de catre Agentia Europeana a Mediului (AEM) a carei menire este furnizarea informatiilor de mediu la nivel european, catre Uniunea Europeana si catre Statele Membre. Regulamentul este acum in revizuire, vezi propunerea de amendare a regulamentului in COM(97) 282 ultimul din data 13.06. 1997.

Consideratii privind implementarea

1. Regulamentele nu pot fi transpuse in lege nationala.
2. AEM si Statele Membre coopereaza in cadrul programelor de monitorizare si evaluare a mediului, precum si in pregatirea rapoartelor despre starea mediului. Vor fi aplicate modalitatile de monitorizare oportune. Institutiile vor trebui sa fie autorizate si echipate pentru a participa la activitatile AEM. Aceasta activitate va fi lansata inaintea accederii, AEM concepe deja programele de cooperare cu tarile terte.

A.5 LIFE

Regulamentul EEC/1973/92 stabileste instrumentul financiar privind mediul cunoscut sub numele de LIFE pentru actiunile care sprijina principiul 'poluatorul plateste' si principiile auxiliaritatii din politicile Comunitatii. LIFE finanteaza doar o parte din costul proiectului.

Consideratii privind implementarea

1. Regulamentele nu pot fi transpuse in lege nationala. LIFE este un program sub forma de donatii si este gestionat de catre Comisia Europeana.

B. CALITATEA AERULUI

Substantele care polueaza aerul provin de la o mare varietate de surse, mobile si/sau stationare. Aceasta Sectiune trateaza in mod general legislatia cu privire la **studiul si managementul calitatii aerului** si legislatia cu privire la **emisiile provenind de la surse mobile**, de ex. emisii legate de transport provenind de la motoarele vehiculelor si de la carburanti.

Legislatia cu privire la controlul emisiilor provenind de la **surse stationare** este tratata in *Sectiunea F*, cu privire la emisiile provenind de la instalatiile industriale si generatoare de putere si in *Sectiunea C*, cu privire la emisiile provenind de la incineratoarele de deseuri.

Noua Directiva Cadru privind Calitatea Aerului este conceputa sa furnizeze o strategie cuprinzatoare privind managementul calitatii aerului in Statele Membre facand legatura dintre controlul emisiilor si atingerea obiectivelor de calitate a aerului. Aceasta directiva va intra in vigoare in mod progresiv cand asteptatele subdirectivice sunt adoptate si intra in vigoare. Subdirectivicele viitoare vor inlocui trei directive existente care stabilesc standarde de calitate pentru dioxidul de sulf si compusi, pentru plumb si oxid de azot. In cadrul directivei privind Poluarea Ozonului Troposferic Statele Membre vor trebui sa organizeze sisteme de **monitorizare a ozonului**.

O serie a directivelor controleaza emisiile de la **vehiculele cu motor si de la carburanti** prin specificatii tehnice si prin limite de prezenta a substantelor precum plumbul sau sulful in carburanti. Se va adopta cat de curand o Directiva cu privire la emisiile provenind de la motoarele instalate pe echipamente mobile.

B.1 Structura Cadru a Directivei cu privire la Calitatea Aerului

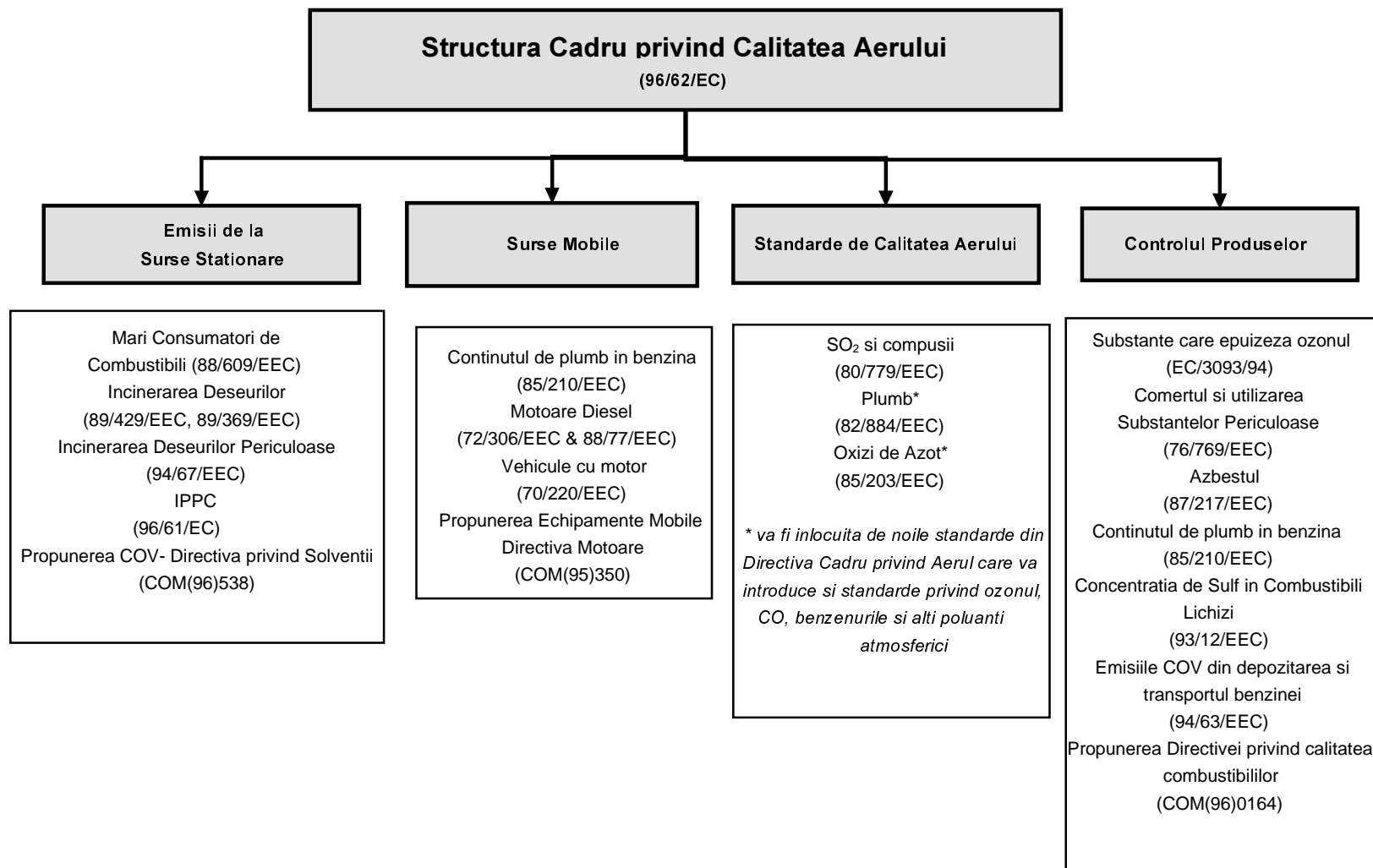
Directiva 96/62/EC cu privire la studiul calitatii si managementul aerului ambiant, cunoscuta sub denumirea Structura Cadru a Directivei cu privire la Calitatea Aerului, are drept scop descrierea principiilor de baza ale unei strategii uzuale care:

- Defineste si stabileste obiectivele privind calitatea aerului ambiant in cadrul Uniunii cu scopul de a preveni, inlatura sau reduce efectele nocive asupra sanatatii umane si asupra mediului in general
- Evalueaza calitatea aerului ambiant in Statele Membre pe baza unor metode si criterii comune
- Produce informatii adecvata publicului privind calitatea aerului ambiant si asigura disponibilitatea ei catre public prin mijloace de alertare in zona, etc.
- Mentine calitatea aerului acolo unde este buna si o imbunatateste in celelalte cazuri

Statele Membre sunt raspunzatoare de:

- Implementarea directivei
- Studiul calitatii aerului ambiant

- Asigurarea acuratetii masuratorilor
- Aprobarea instrumentelor de masurare
- Analiza metodelor de evaluare
- Coordinarea pe teritoriul lor a programelor organizate de Comisie, de asigurare a calitatii la nivel Unional

Directiva Cadru va stabili parametrii cheie privind sectorului privat. Noi standarde care vor inlocui directivele anterioare cu privire la dioxidul de sulf si compusi, plumb si oxid de azot, vor fi adoptate in aceasta directiva, dupa cum este descris mai jos.

Pe o perioada de la zece la cincisprezece ani vor fi stabilite valorile limita cu privire la calitatea aerului ambient, limitele de toleranta, procedurile de evaluare si specificatii privind raportul despre poluatorii individuali prin intermediul unor subdirective. Primele din aceasta serii de subdirective privitoare la NO₂, SO₂/compusi si plumb sunt prevazute sa fie adoptate de catre Comisie in toamna anului 1997.

Odata ce au fost determinate valorile limita si pragurile de alerta, se va studia calitatea aerului ambient. Trebuie concepute planuri de actiune pentru zonele care nu corespund valorilor limita. Masurile vor cuprinde protectia aerului, apei si solului si vor avea termene de realizare. Publicul trebuie sa fie informat in cazul atingerii pragurilor de alerta.

Consideratii privind implementarea

1. Specificatiile directivei presupun sisteme administrative adecvate, know how stiintific si regim bazat pe standarde privind managementul calitatii aerului ambient.
2. Tarile ar trebui sa compare specificatiile directivei cadru cu legile nationale si sistemele nationale existente, cu metodele existente privind atingerea obiectivelor de calitate a aerului ambient, cu metodologiile privind evaluarea calitatii aerului, accesibilitatea informatiei cuprinse in Anexa IV si mijloacele necesare imbunatatirii calitatii aerului, pentru a determina schimbarile care sunt necesare.
3. De multe ori sunt necesare noi proceduri de consultare intre autoritati, alinierea metodologiilor de monitorizare si masurare, rapoarte si evaluari.
4. Laboratoarele trebuie acreditate intr-un mod compatibil cu standardele europene de asigurare a calitatii. Laboratoarele si statiile de masurare trebuie sa organizeze controale interne sistematice privind calitatea.
5. Trebuie dezvoltate planuri de imbunatatire a calitatii aerului pentru zonele cu o calitate scazuta a aerului si prevazute termene specifice privind imbunatatirea. Planurile vor furniza masuri pentru controlul sau suspendarea activitatii cum ar traficul vehiculelor cu motor ce contribuie la micșorarea valorilor ce sunt depasite.
6. Reprezentanti ai industriilor poluatoare precum si alte parti interesate trebuie consultati privind specificatiile implementarii, in special in conceperea planurilor de reconstructie pentru a usura calea catre conformarea cu standardele de calitate a aerului.

B.2 Standardele Existente privind Calitatea Aerului care vor fi inlocuite progresiv de catre Subdirectivele din Structura cadru a Directivei.

Dioxidul de Sulf si Compusii in Suspensie

Directiva 80/779/EEC furnizeaza valorile limita ale calitatii aerului si valorile ghid pentru dioxidul de sulf si compusii in suspensie, valorile obligatorii anuale si de iarna privind valorile limita stabilite si valorile ghid ne-oblgatorii pentru dioxidul de sulf si compusii in suspensie din atmosfera. Scopul ei principal a

fost protejarea sanatatii umane si a valorilor limita ce au fost stabilite pe baza cercetarilor Organizatiei Mondiale a Sanatatii.

Consideratii privind implementarea

1. Este necesar ca tarile sa evalueze poluarea, chiar daca exista statii de masurare operationale in locurile unde se asteapta ca poluarea sa fie foarte mare. Aceste statii de masurare trebuie sa foloseasca metode de referinta in recoltarea probelor si analiza dioxidului de sulf si a compusilor in suspensie. Pot fi necesare statii de masurare aditionale.
2. Vor fi stabilite proceduri de calcul si analiza a datelor la nivel national si de raportare catre Comisie.
3. Procedurile trebuie puse in aplicare pentru a se asigura informarea Comisiei si dezvoltarea de planuri privind imbunatatirea progresiva a calitatii aerului in acele zone, in cazul in care concentratiile depasesc valorile limita din anexa I. Aceasta necesita identificarea surselor principale de poluare si o estimare a posibilitatilor de reducere a emisiilor.

Plumbul

Directiva Consiliului 82/884/EEC a prescris o valoare limita maxima privind concentratia plumbului in aer, pentru a proteja sanatatea umana, dar informatia stiintifica si tehnica insuficienta disponibila la acea vreme nu a facut posibila stabilirea valorilor limita pentru protejarea mediului.

Consideratii privind implementarea

1. Este necesar ca tarile sa evalueze poluarea, chiar daca exista statii de masurare operationale in locurile unde indivizii pot fi expusi continuu pe o perioada lunga de timp sau unde se pot depasi valorile limita pentru plumb. Aceste statii de masurare trebuie sa foloseasca metode in conformitate cu recoltarea si analiza probelor
2. Vor fi stabilite proceduri de calcul si analiza a datelor la nivel national si de raportare anuala catre Comisie.
3. Procedurile trebuie puse in aplicare pentru a se asigura informarea Comisiei si dezvoltarea de planuri privind imbunatatirea progresiva a calitatii aerului in acele zone, in cazul cand concentratiile depasesc valorile limita. Aceasta necesita identificarea surselor principale de poluare si o estimare a posibilitatilor de reducere a emisiilor.

Oxid de Azot

Directiva 85/203/EEC prevede valorile limita obligatorii concepute pentru a proteja sanatatea umana si valori ghid ne-obligatorii pentru imbunatatirea protejarii sanatatii umane si contributia pe termen lung la protectia a mediului. Valorile ghid sunt calculate pentru a servi ca puncte de referinta in determinarea schemelor specifice zonelor desemnate de catre Statele Membre.

Consideratii privind implementarea

1. Este necesar ca tarile sa evalueze poluarea chiar daca exista statii de masurare operationale in locurile unde se pot depasi valorile limita. Statii de masurare aditionale pot fi necesare.

2. Vor fi stabilite proceduri de calcul ale datelor la nivel national iar raportul catre Comisie se va trimite in interval de sase luni dupa fiecare an calendaristic.
3. Trebuie puse in aplicare proceduri pentru a se asigura informarea Comisiei si dezvoltarea de planuri privind imbunatatirea progresiva a calitatii aerului in acele zone, in cazul in care concentratiile depasesc valorile limita. Aceasta necesita identificarea surselor principale de poluare si o estimare a posibilitatilor de reducere a emisiilor.

Poluarea Ozonului Troposferic

Datorita cresterilor nivelului de ozon la sol, in mare parte datorat cresterii traficului vehiculelor cu motor in cadrul UE, Directiva 92/72/EEC prevede ca Statelor Membre sa stabileasca un sistem de monitorizare a ozonului. Acesta va stabili praguri de protectie a sanatatii si vegetatiei privind ozonul si specifica instiintarea populatiei acolo unde aceste praguri sunt depasite. Depasirile pragurilor trebuie anuntate lunar Comisiei.

Pe parcursul anului 1998, Comisia intentioneaza sa prezinte o propunere de Directiva in contextul Structurii Cadru privind Calitatea Aerului, stabilind valori limita/obiective privind ozonul troposferic impreuna cu specificatii foarte precise privind monitorizarea. Atunci cand conditiile prevazutei directive incep a fi puse in aplicare ele vor inlocui progresiv conditiile Directivei 92/72/EC.

Consideratii privind implementarea

1. Este necesar ca tarile sa evalueze poluarea in locurile unde se pot depasi valorile limita, chiar daca exista statii de masurare operationale. Locurile trebuie selectate dupa criteriile din Anexa II si este necesara utilizarea unei metode de referinta dupa criteriile din Anexa V. Statii de masurare aditionale pot fi necesare.
2. Trebuie puse in aplicare proceduri pentru a se asigura informarea publicului dupa criteriile din Anexa IV si informarea Comisiei pana la sfarsitul lunii viitoare, in cazul in care concentratiile depasesc valorile limita.
3. Vor fi stabilite proceduri de calcul privind datele la nivel national si raportul anual catre Comisie.

B.3 Emisii de la Surse Mobile

Vehicule cu motor de mica capacitate

Directiva baza 70/220/EEC prevede specificatiile tehnice si valorile limita privind monoxidul de carbon si emisiile de hidrocarburi nearse de la motoarele vehiculelor. Aceste specificatii au devenit mult mai stringente in ultimii 25 de ani printr-o serie de amendamente la directive. Valorile limita au fost reduce initial de Directiva 74/290/EEC si suplimentate in Directiva 77/102/EEC, cu valorile limita pentru oxizii de azot. Valorile limita privind aceste trei tipuri de poluare au fost reduce succesiv prin Directivele 78/665/EEC, 83/351/EEC si 88/76/EEC, in timp ce valorile limita privind emisiile poluante compuse de la motoarele diesel au fost introduse prin directiva 88/436/EEC. Standarde Europene mai stricte privind emisiile gazoase poluatoare de la motoarele vehiculelor sub 1400 cm³ au fost introduse prin Directiva 89/458/EEC. Aceste standarde au fost extinse prin Directiva 91/441/EEC pentru a cuprinde toate autovehiculele, independent de capacitatea motorului, incluzandu-se specificatiile privitoare la emisiile

volatile si durabilitatea componentelor vehiculelor legate de emisii precum si standarde de substante poluante compuse provenind de la motoarele diesel.

Directiva 94/12/EC introduce valori limita mai stricte privind toti poluantii si o modificare a controlului conformitatii productiei. Autovehiculele destinate transportului a mai mult de 6 persoane si cu o greutate mai mare de 2500 kg, vehiculele usoare pentru comert si alte vehicule de acest fel, care au beneficiat in trecut de standarde mai lejere, au fost supuse directivei 93/59/EEC si directivei 96/69/EC la standarde la fel de severe ca si pentru celelalte autovehicule, tinandu-se cont de conditiile specifice ale acestor vehicule.

Programul Ulei-Auto

Directiva 94/12/EC specifica aplicarea standardelor propuse de catre Comisie dupa anul 2000, dupa un model multi-fatete, bazat pe estimarea cuprinzatoare a costurilor si eficientei tuturor masurilor menite sa reduca poluarea rutiera. Pe langa restrangerea standardelor emisiilor de la masini, propunerea ar trebui sa includa masuri complementare, cum ar fi imbunatatirea calitatii combustibililor si un program de intarire a inspectiei si intretinerii masinilor. Propunerea ar trebui sa se bazeze pe stabilirea unor criterii de calitate a aerului asociate cu obiective de reducere a emisiilor si o evaluare a costului/eficacitatii fiecarui pachet de masuri, avandu-se in vedere contributia potentiala a altor masuri cum ar fi, intre altele, managementul traficului, imbunatatirea sistemului de transport public urban, noi tehnologii de propulsie sau folosirea combustibililor alternativi. Investigarea si cercetarea necesara au fost efectuate in cadrul Programului Ulei-Auto.

Propunerea corespunzatoare de amendare a directivei, COM/96/0163 (COD), privind emisiile vehiculelor de capacitate mica cuprinsa in specificatiile directivei baza 70/220/EEC, a fost prezentata in iunie 1996 si este in prezent in discutie in Parlamentul European si la Consiliu.

In paralel a fost prezentata Comisiei propunerea unei directive, COM/96/0164 (COD), specificand noi cerinte privind imbunatatirea calitatii carburantilor. Aceasta propunere este de asemeni in discutia Parlamentului European si a Consiliului. (Vezi B.7).

Totusi pentru a se atinge specificatiile de calitate a aerului din cadrul programului Ulei-Auto, se intentioneaza luarea de masuri locale privind costul/eficacitatea pentru zonele cele mai poluate.

Motoarele diesel de capacitate mare pentru vehicule cu motor

Directiva 88/77/EEC stabileste specificatiile emisiilor privind monoxidul de carbon, hidrocarburile si oxizii de azot. Pe langa micșorarea limitelor initiale a fost introdusa o amendare in doua etape de implementare in anul 1993 si in anul 1996 a directivei 91/542/EEC privind emisiile compusilor. Amendarea directivei 96/1/EC a permis o derogare privind limitele emisiilor compusilor la motoarele de mica capacitate. In contextul metodei descrise anterior se pregateste o noua propunere cu scopul de a introduce limite mai stricte incepand cu anul 2000.

Emisii de la motoarele ce vor fi instalate pe echipamente mobile

O propunere a unei noi directive, COM 95/350 (COD), stabilind specificatiile emisiilor privind monoxidul de carbon, hidrocarburile si oxizii de azot si compusi provenind de la motoarele mobile diesel este in prezent in discutie la Consiliu si la Parlament si se asteapta sa fie adoptata in curand.

Emisiile de Gaze provenind de la motoarele diesel ale vehiculelor si tractoarelor agricole sau forestiere

Directivile 72/306/EEC si 77/537/EEC stabilesc standarde privind capacitatea maxima a gazelor de esapament de la motoarele diesel. Scopul principal al acestor standarde este stabilirea valorilor de referinta pentru omologarea in vererea circulatiei pe sosele mentionata mai jos.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor determina autoritatile pentru aprobarile-tip dupa cum sunt definite in Directiva 70/156/EEC si amendamentele ei.
2. Autoritatile pentru aprobarii-tip necesare pot delega efectuarea lucrarilor tehnice catre serviciile tehnice acreditate din orice Stat Membru.
3. Ca sfat, in vederea stabilirii de structuri administrative eficiente, ar trebui consultate autoritatile pentru aprobarile-tip si pentru serviciile tehnice, de preferat din Stele Membre care coopereaza cu industriile mari de automobile.

Directiva Cadru privind Calitatea Aerului – Consideratiuni privind implementarea

Structura Legislativa Nationala

- Comparati specificatiile Directivei cu legea nationala si regulamentele existente
- Identificati Golurile Legislative
- Optiuni:
 - Instrument legislativ principal (Actul Calitatii Aerului)
 - Integrarea in Actul Protectiei Mediului a amendamentelor la mai multe legi

Autotitati Competente (AC)

- Determinarea AC pentru scopuri legale si administrative
- AC la nivel national trebuie sa raporteze Comisiei privind implementarea
- Identificarea institutiilor si necesitatilor privind monitorizarea
- Definirea procedurilor de planificare si implementare a controlului
- Asigurarea transparentei procesului de luare a deciziilor, a apelurilor si revizuirea deciziilor
- Pregatirea planurilor de imbunatatire a calitatii aerului acolo unde este necesar

Verificari privind legea

- Asigurati procedurile privind monitorizarea, compatibilitatea, implementarea si raportarea
- Asigurati implementarea termenelor privind valorile limita ale calitatii aerului.
- Furnizati datele necesare publicului in zonele unde se depaseste poluarea aerului.

Procesarea Standardelor

- Urmati obiectivele dezvoltarii calitatii aerului din UE privind cei 14 poluanti cuprinsi in directiva
- Tineti cont de termenele privind implementarea valorilor limita ce poate varia de la 10 la 15 ani
- Determinati concentratiile se afle intre valorile pe termen lung si cele temporare. Luati masuri privind atingerea celor pe termen lung
- Monitorzati conformitatea

Persoane implicate

- Asigurati-va ca inainte de crearea legii calitatii aerului toate partile incluzand consiliul local, departamentele guvernamentale implicate (ex. transportul), reprezentantii industriei si publicul au dreptul la comentarii.
- Faceti publice toate legile si directivele privind Calitatea Aerului.
- Asigurati ca valorile limita ale calitatii aerului sa devina un factor cheie pentru proiectarea industrială.

Consideratii Financiare

- Statele Membre vor furniza monitorizarea si controlului autoritatilor care elibereaza autorizatii
- Industria afectata va plati costurile conformarii.

Directiva privind Testul de Omologare referitor la Emisii

Directiva 77/143/EEC referitoare la testul de omologare a vehiculelor cu motor si a celor trailer, amendata de directiva 92/55/EEC, prevede testarea emisiilor privind omologarea vehiculelor respectiv controlul monoxidului de carbon (CO), raportul aer/combustibil pentru vehiculele pe benzina si gradul de opacitate a emisiilor vehiculelor diesel.

Consideratii privind implementarea

1. Testul de omologare va fi executat de catre Stat, de catre un organism public nominalizat de Stat sau de corpuri sau institutii desemnate sau supravegiate direct de catre Stat, incuzand institutiile private autorizate.
2. In particular, institutiile desemnate ca centre de testare sunt stabilite in cadrul celor care sa se ocupe si de reparatii ale motoarelor vehiculelor, Statele Membre vor face toate eforturile pentru a se asigura obiectivitatea si calitatea inalta a testarii autovehiculelor.
3. Este necesara consultarea opiniei publice sau a organismelor abilitate din Statele Membre in care acestea functioneaza de mai mult timp pentru a se asigura o experienta si o expertiza cuprinzatoare.

B.4 Emisiile Compusilor Organici Volatili

Directiva 94/63/EC urmareste controlul emisiilor compusilor organici volatili (COV) rezultate din depozitarea si distributia benzinei la terminale sau la statii. Se aplica operatiunilor, instalatiilor, autovehiculelor, trenurilor si vaselor din apele teritoriale folosite la depozitarea si transportul benzinei de la un terminal la altul sau de la un terminal la statii. Specificatiile acestei directive sunt revizuite in acest moment.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor fi nevoite sa stabileasca legi si sisteme de monitorizare si implementare privind atingerea limitelor pentru vaporii din rezervoarele de benzina si containere mobile: camioane, trenuri si vase de transport din apele teritoriale.
2. Vor fi aplicate proceduri nationale armonizate privind testarea de catre autoritatile competente, privind monitorizarea terminalelor si a statiilor service, precum si a vehiculelor si vaselor de transport a benzinei.
3. Tarile trebuie sa implementeze o gama de specificatii tehnice si de management pentru a reduce pierderile de vapori din manipularea benzinei la terminale, la statii si in timpul transportului.
4. Consultarea prealabila cu industriile si alte grupuri interesate este recomandabila.

B.5 Continutul de Plumb din Benzina

Directiva 85/210/EEC privind continutul de plumb din benzina permite Statelor Membre sa reduca continutul de plumb la 0.15 g Pb/l, cat de repede se considera potrivit; ele trebuie sa asigure disponibilitatea si distributia uniforma a benzinei fara plumb cu un continut mai scazut de 0.013 g Pb/l). Continutul de benzen al benzinelor cu plumb si fara plumb nu trebuie sa depaseasca 5.0%. Benzina fara plumb trebuie sa fie clar etichetata la pompe. Tarile pot interzice comertul benzinei cu plumb care nu atinge nivelul octanic prescris.

Specificatiile acestei directive vor fi inlocuite incepand cu anul 2000 cu specificatiile propunerii de directiva privind calitatea benzinei si a combustibilului diesel, COM 96/0164 (COD), (vezi B.7).

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa detina aparatul administrativ, incluzand metodologiile de recoltare a probelor si de interpretare statistica privind testarea nivelului de plumb si de benzen si sa pedepseasca neconformitatea. Pentru a se asigura uniformitatea la nivel national, cerintele privind etichetarea trebuie stabilite si administrate de catre o Autoritate Centrala.
2. Pentru a se asigura conformitatea trebuie avute in vedere sectoarele de productie locale si se vanzare cu amanuntul, monitorizarea plumbului, benzenului si nivelului octanic specificat. Acestea pot fi suplimentate cu prelevari arbitrare de probe din importuri, de la punctele vamale si de la pompele pentru vanzare.
3. Tarile ar trebui sa poarte discutii privind optiunile de implementare cu reprezentantii sectoarelor uleiurilor si gazului precum si cu partile interesate.

B.6 Continutul de Sulf al Combustibililor Lichizi

Directiva 93/12/EEC privitoare la continutul de sulf al unor combustibili lichizi stabileste limitele privind continutul de sulf al combustibilului diesel si a altor uleiuri. Combustibilul diesel este folosit la unele vehicule cu motor. Uleiul de cracare, cunoscut ca si ulei usor combustibil, este folosit pentru automobile, incalzire si pentru scopuri marine.

Cu privire la combustibilul diesel pentru automobile specificatiile directivei 93/12/EEC vor fi inlocuite cu propunerea de directiva COM 96/0164 (COD), privind calitatea benzinei si a combustibililor diesel (vezi B.7).

Cu privire la uleiurile usoare si cele grele, Comisia a elaborat recent o propunere de revizuire a directivei 93/12/EEC.

Directiva privind Emisiile de la Vehiculele cu Motor – Consideratii privind Implementarea

Cadrul Legislativ National

- Compara specificatiile directivei cu legile nationale existente.
- Identifica golurile legislative.
- Optiuni:
Instrument legislativ principal (Actul privind Vehiculele cu Motor);
- Adapteaza o sectiune a legislatiei relevante privind emisiile in aer (e.g., Actul de Protectie a Mediului sau Actul Aerului).

Autoritati Competente (AC)

- Autoritatea nationala trebuie sa-si asume responsabilitatea privind standardele identice pentru emisii, asigurarea calitatii uniforme si asupra probemelor de administrare a taxelor.
- AC locale se ocupa cu monitorizarea emisiilor si activitatile de implementare.
- AC nationale observa desfasurarea rapoartelor catre Comisie.

Verificari privind legea

- Dezvoltati un regim de reglementari pentru a face fata masurilor frecvente privind reducerea emisiilor.
- Masurile cheie includ aparatul legislativ pentru reducerea emisiilor, reduceri de impozite, noi tehnologii, proceduri de inspectie si intretinere.
- A se avea in vedere masurile privind implementarea si monitorizarea locala.

Proceduri de conformare

- Personalul autorizat al AC poate lucra in centrele nationale de inspectie pentru noile loturi de masini.
- AC vor asigura certificatele de conformitate privind emisiile pentru liniile de productie.
- Statiile de Benzina trebuie sa fie sondate privind ajutajele pompelor de benzina, recuperarea vaporilor de benzina de la umplerea rezervoarelor subterane si cifra octanica.
- Se tine cont de acordarea de licente atelierelor tehnice privind emiterea documentelor de conformitate pentru emisiile si intretinerea vehiculelor.

Persoane implicate

- Inaintea dezvoltarii sistemului de gestionare asigurati consultarea persoane implicate cu privire la standardele de emisii, noile tehnologii, specificatiile tehnice si procedurile de conformitate
- Persoane implicate trebuie sa includa membrii ai vanzarilor en-gross si en-detail ai industriei uleiurilor, fabricantilor de masini, alte departamente ale guvernului (e.g. Transport), NGO-uri si alte parti implicate.
- Comunicari publice regulate.

Consideratii Financiare

- Guvernul va stabili AC si sprijinul administrativ, anunturile publice, informarea si recomandari pentru industrie.
- Scutiri de taxe pentru incurajarea inovatiilor si pentru reducerea emisiilor.
- Fabricantii si vanzatorii de autovehicule vor plati pentru certificatele de conformitate si masurile de inspectie.
- Proprietarii de vehicule vor plati costuri rezonabile privind conformitatea vehiculelor individuale.

Pentru a reduce poluarea cu dioxid de sulf, in mod special la nivelul solului din zonele urbane, directiva impune cantitatile maxime de sulf din uleiurile diesel si din cele de cracare. Se anticipeaza reduceri ale nivelului de sulf si limitelor de emisiie pentru gaze si uleiuri diesel¹³. Directiva nu se aplica uleiurilor de cracare ce vor fi procesate ulterior, din containerele sau vehicule care trec granita dintre un Stat Membru al UE su un stat ne-membru. Se vor introduce noi limite privind continutul de sulf din combustibilul diesel in cadrul programului Ulei-Auto.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa detina aparatul administrativ, inclusiv metodologiile de prelevare a probelor si de interpretare statistica pentru testarea nivelului de sulf si implementarea specificatiilor.
2. Vor trebui sa fie consultati reprezentanti ai industriei automobilelor si alte parti interesate privind metodologiile de implementare, pentru a se evita problemele legate de conformitate.

B.7 Propunere de directiva privind calitatea Benzinei si a Combustibililor Diesel

Aceasta propunere de directiva, COM 96/0164 (COD), care este prevazuta sa intre in vigoare de la 1 ianuarie 2000 cuprinde specificatii privind calitatea benzinei si a combustibililor diesel. Privitor la parametrii pentru care se includ specificatii acestia sunt: continutul de benzen, continutul de sulf, substante aromatice, oxigen si caracteristici de distilare. In cazul combustibilului diesel parametrii avuti in vedere includ densitatea, numarul ceton si continutul de sulf. Pana in luna iunie 1999, Comisia va transmite propuneri privind specificatiile combustibilului pentru anul 2005.

¹³ Comisia a propus o strategie de combatere a acidificarii solului si apei, impreuna cu legislatia privind limitarea continutului de sulf al combustibilului ce introduce un plafon generalizat de 1% privind continutul de sulf incepand cu anul 2000 (COM(97) 88 final).

C. MANAGEMENTUL DESEURILOR

Structura generala privind un management eficient al mediului este specificata in **Directiva Cadru privind Deseurile** si complementara **Directiva privind Deseurile Periculoase**. Aceste directive stabilesc cadrul structurilor de management, au fost complementate de alte directive mai specifice: Un grup stabileste specificatiile privind permisele si operatiunile de **facilitare a depozitarii deseurilor**. Celalalt grup se ocupa cu **tipurile specifice de deseuri** cum ar fi uleiurile, ambalajele si bateriile. Cu privire la Transportul deseurilor se aplica reguli ce vor fi continute in **Regulamentul cu privire la Transportul Deseurilor**.

C.1 Directiva Cadru privind Deseurile

Directiva Consiliului 75/442/EEC privind deseurile, amendata de Directiva Consiliului 91/156/EEC, furnizeaza cadrul de baza cu privire la managementul deseurilor in Uniunea Europeana. Directiva specifica Statelor Membre sa asigure recuperarea sau depozitarea adecvata a deseurilor fara a pune in pericol sanatatea umana sau fara a cauza daune mediului. Statele Membre trebuie sa interzica abandonarea, aruncarea sau depozitarea necontrolata a deseurilor.

Directiva furnizeaza definitiile uzuale ale termenilor relevanti cum ar fi "deseu", "depozitare" si "recuperare" si stabileste cadrul totalitatii legislatiei Comunitatii privind Mediul. In cadrul Directivei in decizia Comisiei 94/3/EC, a fost schitata o lista ne-exhaustiva a deseurilor, cunoscuta sub numele de Catalogul European al Deseurilor.

Directiva furnizeaza de asemeni o ierarhie privind principiile deseurilor potrivit carora Statele Membre sunt rugate sa acorde prioritate prevenirii aparitiei sau reducerii deseurilor si a efectelor lor nocive. Acolo unde aceasta nu este posibila, Statele Membre trebuie sa incurajeze recuperarea deseurilor prin operatiuni cum ar fi reciclarea. Depozitarea controlata sau incinerarea fara recuperarea energiei sunt pe rangul cel mai scazut al ierarhiei.

Statele Membre trebuie sa stabileasca un sistem adecvat si integrat privind instalatiile de depozitare pentru a face posibila independenta Comunitatii in depozitarea deseurilor. Totodata Statele Membre trebuie sa incurajeze transformarea catre independenta lor cu privire la depozitarea deseurilor. Mai departe Directiva subliniaza, in concordanta cu principiul poluatorul plateste, faptul ca plata depozitarii deseurilor sa fie suportata de catre detinatorul deseurilor si/sau producatori ai produselor din care provin deseurile.

Mai mult directiva specifica ca autoritatile nationale competente sa schiteze planuri de management care sa cuprinda elemente cum ar fi tipul, cantitatea si originea deseului ce va fi recuperat sau depozitat, sa identifice locurile adecvate privind depozitarea sau instalatiile si aranjamentele speciale cu privire la deseurile speciale.

Pentru a asigura managementul deseurilor in concordanta cu principiile directivei, autoritatile nationale competente sunt rugate sa stabileasca procedurile de aprobare privind controlul institutiei si a echipamentelor care ajuta la depozitarii sau recuperarii deseurilor. Institutiile si echipamentele care se ocupa cu transportul si colectarea sau care sunt implicate ca dealer/broker a deseurilor nu au nevoie sa obtina aprobare dar trebuie sa fie inregistrate de catre autoritatile nationale competente. Pentru a supraveghea aceste operatiuni Directiva

specifica de asemeni ca operatorii depozitarea si recuperarea sa furnizeze autoritatilor nationale date cu privire la operatiunile disponibile. Autoritatile sunt obligate de asemeni sa efectueze inspectii periodice.

Consideratii privind implementarea

1. Sistemul de management al UE presupune existenta unor sisteme administrative adecvate la nivel regional, national si local precum si o infrastructura adecvata pentru colectarea totala, sortarea, transportul, reciclarea materialelor, recuperarea energiei si depozitarea tuturor tipurilor de deseuri.
2. La conceperea legilor nationale, o atentie speciala trebuie acordata implementarii definitiilor UE. Termenii cum ar fi "deseu", "depozitare" si "recuperare" trebuiesc implementati cu grija si in mod adecvat. Trebuie acordata de asemeni atentie Catalogului European al Deseurilor. Deoarece nu este o lista exhaustiva a deseurilor, se face referinta la ea pentru a se intelege Lista Deseurilor Periculoase (vezi comentariul din sectiunea de mai sus referitoare la Directiva 91/689/EEC privind Deseurile Periculoase).
3. Vor fi desemnate Autoritatile Competente la nivel regional, national si local cu capacitate tehnica privind controlul managementului deseurilor la nivelul teritoriului national. O obligatie de baza a directivei este ca autoritatile nationale competente sa asigure recuperarea si depozitarea deseurilor la locul unde este produs, astfel incat sa nu dauneze mediului sau sa puna in pericol sanatatea umana. Ele trebuie sa se asigure de asemeni interzicerea abandonarii sau depozitarii necontrolate a deseurilor.
4. Autoritatile nationale competente trebuie sa schiteze planuri de management privind deseurile de pe teritoriul lor, bazate pe cunostinte solide despre deseuri, recuperare precum si optiuni de depozitare disponibile pentru deseuri. Aceste planuri trebuie sa fie schitate intr-un stadiu incipient ca un ghid strategic cuprinzator
5. Autoritatile nationale competente trebuie sa schiteze sisteme de aprobare si control privind institutiile si echipamentele implicate in operatiunile de depozitare si recuperare din teritoriul lor. Operatorii profesionali ai colectarii si transportului deseurilor precum si brokerii pentru serviciile de depozitare si colectare trebuie inregistrati de catre autoritatile nationale competente.
6. Implementarea adecvata va necesita, in cadrul Directivei Consiliului 85/337/EEC, consultarea si cooperarea industriei, consumatorilor si a organismelor neguvernamentale privind evaluarea impactului. In particular procesul de planificare privind deseurile va necesita o consultare larga si o desfasurare cat mai transparenta posibil.
7. Va trebui acordata atentie diferitelor metode privind diminuarea deseurilor. Vor putea fi utilizate masuri economice clare, cum ar fi taxele si sistemele de depozite bancare.

C.2 Deseuri periculoase

Aceasta Directiva defineste masurile care, impreuna cu Directiva Cadru privind Deseurile, trebuie aplicate la tratarea problemei deseurilor periculoase. Deseurile periculoase sunt cele enumerate in decizia Consiliului 94/904/EC care stabileste o lista exhaustiva a deseurilor periculoase cunoscuta sub numele de Lista Deseurilor Periculoase. Aceasta lista extrasa din Catalogul European al Deseurilor priveste deseurile considerate periculoase. In cadrul anexelor directivei este stabilita o lista a constituentilor si a proprietatilor care dau periculozitate deseurilor. Privind atribuirea proprietatilor de periculozitate se face referinta la procedurile de

testare din cadrul Directivei Consiliului 67/548/EEC privind aproximarea legislatiei, regulamentelor si stipularilor administrative legate de clasificarea, ambalarea si etichetarea substantelor periculoase dupa modelul Directivei Consiliului 79/831/EEC. Directiva specifica Statelor Membre sa traseze planuri privind deseurile periculoase fie ca parti ale planurilor generale din cadrul Directivei Cadru privind Deseurile sau separat. Se specifica de asemenea Statelor Membre sa asigure inregistrarea si identificarea fiecarui loc de depozitare, ambalarea si etichetarea deseurilor in concordanta cu standardele comunitatii si cele internationale. Mai mult Statele Membre trebuie sa asigure separarea deseurilor periculoase de celelalte categorii considerate ne-periculoase.

Directiva restrange, de asemenea, procedurile de aprobare si control din Directiva Cadru privind Deseurile acolo unde deseurile periculoase sunt implicate, pentru echipamentele si pentru institutiile care se ocupa cu depozitarea si recuperarea propriilor deseuri. Producatorii deseurilor periculoase au de asemenea obligatia de a fi inspectati periodic. Mai mult, producatorii deseurilor periculoase impreuna cu transportatorii profesionisti trebuie sa tina evidenta deseurilor periculoase in scopul utilizarii pentru inspectarea de catre autoritatile nationale competente daca li se cere acest lucru.

Consideratii privind implementarea

1. Managementul deseurilor periculoase necesita proceduri stricte si specifice privind controlul si acordarea licentelor.
2. Trebuie dezvoltate reguli nationale privind identificarea corecta si clasificarea deseurilor periculoase, precum si cerintele si liniile directoare privind recuperarea si depozitarea lor in siguranta. Autoritatile nationale competente vor trebui sa detina testul de expertiza tehnica a periculozitatii deseurilor.
3. Vor trebui stabilite capacitatile tehnice si infrastructura adecvata pentru a se evita riscul unei recuperari sau operatiuni de depozitare inadecvate.
4. Va trebui creata o banca centralizata de date pentru a se indeplini obligatia de a furniza informatii Comisiei UE cu privire la deseurile periculoase, managementul lor, precum si contractantii de depozite.

C.3 Transportul Deseurilor

Regulamentul 259/93/EEC privind supervizarea si controlul transportului deseurilor in interiorul, in sau in afara Comunitatii Europene stabileste un sistem de control al miscarilor deseurilor care implementeaza Conventia de la Basle, Deciziile Consiliului OECD privind deplasarea transfrontiera ale deseurilor si a patra Conventie ACP-EEC(Lomé). In timp ce Conventia de la Basle se ocupa numai de deseurile periculoase, Regulamentele acopera si transportul deseurilor ne-periculoase. Regulamentul stabileste regimuri separate privind transportul in cadrul UE, importul, exportul, transportul in tranzit si diferitele specificatii depind daca deseul este destinat recuperarii sau depozitarii sau daca este inscris in anexa pe lista verde, de chihlimbar sau rosie. In termeni generali, se poate spune ca lista de chihlimbar si cea rosie contin deseuri periculoase si cea verde deseuri ne-periculoase. Aceste trei liste au rezultat din lucrarile OECD. Comparand cele trei liste de deseuri din cadrul Regulamentelor cu Catalogul Deseurilor Europene din Directiva Cadru si cu Lista Deseurilor Periculoase din Directiva Deseurilor Periculoase, se poate observa ca ele difera ca structura. Totusi trebuie amintit ca cele trei liste

de Regulamente au fost schitate pentru scopuri diferite in Catalogul European al Deseurilor si in Lista Deseurilor Periculoase si toate listele trebuie aplicate in totalitate.

Consideratii privind implementarea

1. Statele Membre trebuie sa identifice autoritatea sau autoritatile competente corespunzatoare din cadrul regulamentului privind controlul deplasarii deseurilor; acestea trebuie sa cuprinda o combinatie a vamilor, industriei sau comertului si birourilor de mediu.
2. Ele trebuie sa ghideze autoritatile competente privind documentarea, procedura ce va fi urmata pentru fiecare tip de transport si implementarea controlului transfrontiera al deseurilor. O nota uniforma de instiintare este furnizata in acest scop. Este necesara o instruire speciala pentru a se suplimenta procedura de informare.
3. Ele trebuie sa adopte proceduri privind informarea si consultarea altor tari cu privire la transportul deseurilor.
4. Transportatorii si producatorii trebuie informati despre specificatii si control.

C.4 Instalatii de Depozitare a Deseurilor

Incinerarea Deseurilor Periculoase

Directiva privind Incinerarea Deseurilor Periculoase 94/67/EEC este o subdirectiva a Directivei Cadru a Deseurilor. Statele Membre trebuie sa stabileasca si sa implementeze conditiile de operare si valorile limita ale emisiilor privind uzinele de incinerare a deseurilor periculoase prin intermediul autorizatiilor.

O autorizatie din Directiva Cadru a Deseurilor poate fi acordata daca fabrica de incinerare este proiectata, echipata si functioneaza astfel incat se indeplinesc specificatiile cu privire la prevenirea poluarii sub forma limitelor de emisie si controlul managementului. Fabricile de incinerare a deseurilor periculoase trebuiesc conduse astfel ca sa se obtina un nivel maxim de incinerare posibil. Autorizatiile trebuie sa cuprinda lista tipurilor si cantitatilor deseurilor periculoase ce au fost incinerate. Utilizatorii incineratoarelor trebuie sa primeasca o descriere cuprinzatoare a fiecarui tip de deoseu inainte de a-l accepta.

Deversarea Apelor Uzate este de asemenea subiectul procesului de autorizare. Amplasamentele Uzinelor de Incinerare se supun directivei UE 80/68/EEC privind Apele Subterane. Excedentele valorilor limita ale emisiei trebuie anuntate autoritatii competente fara intarziere si pot rezulta in reducerea productiei de incinerare sau inchiderea fabricii.

Consideratii privind implementarea

1. Liniile directoare privind dezvoltarea noilor uzine de incinerare a deseurilor periculoase trebuie integrate in managementul national al deseurilor si strategiilor privind calitatea aerului pentru a se conforma nevoilor nationale si specificatiilor calitatii mediului.
2. Autorizatiile trebuie sa aplice standardele minime din directiva, tinand cont de asemeni de conditiile locale.

Directiva Cadru a Deseurilor – Consideratii privind Implementarea

Cadrul Legislativ National

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
- Optiuni:
- Un instrument legislativ principal (Actul Managementului Deseurilor);
- Sau, sectiunea legislatiei relevante cu privire la managementul deseurilor, autorizarea, deplasarile deseurilor, minimizarea deseurilor.

Autoritati Competente (AC)

- AC trebuie sa detina sisteme administrative si cunostinte tehnice.
- Autoritatea Nationala raspunzatoare pentru mutatiile si standardelor de management a amplasamentelor, coordonarea proiectarii managementului si colectarea statisticilor de mediu.
- AC Locale de management al mediului si mutatiile deseurilor prin coordonarea cu sectorul privat dupa necesitati.
- AC nationale vor observa raportul catre UE.

Verificari privind legea

- Furnizeaza date referitoare la diviziunea legala a jurisdictiilor si rolurile AC centrale si locale.
- Implementarea definitiilor relevante cum ar fi 'deseu', 'depozitare' si 'recuperare'.
- Considerente legale pentru proiectarea planurilor de management.
- Pedepse pentru incalcarea autorizatiilor.
- Aveti in vedere masuri locale de monitorizare si implementare.
- Interzicerea depozitarii necontrolate a deseurilor

Proceduri de Autorizare

- Applicantilor li se furnizeaza documentatia prescrisa.
- AC vor asigura aplicantului forma necesara de management a amplasamentului.
- AC sa determine conditiile atasate autorizatiei incluzand specificatiile de inchiderea amplasamentului.
- AC nationale furnizeaza cereri de autorizare privind managementul amplasarii deseurilor
- AC monitorizeaza activitatile amplasamentului si sa raspunda plangerilor partii afectate
- AC asigura inregistrarea transportatorilor si

Persoane implicate

- Asigura ca inaintea dezvoltarii regimului persoane implicate sa fie consultati despre nevoile de management ale deseurilor, despre procesul de proiectare a deseurilor si optiunile privind depozitarea/reducerea lor.
- Persoanele implicate ar trebui sa fie reprezentanti ai firmelor de managementul deseurilor, ai sectoarelor de productie a deseurilor, consilii locale, NGO-uri si alte parti afectate.
- Asigura comunicari publice regulate despre initiativele si rolul publicului in proiectare.

Consideratii Financiare

- Guvernul va stabili AC si sprijinul administrativ, procedurile administrative (autorizari), comunicari publice.
- Folositi stimuli pentru a incuraja responsabilitatea producatorului, reducerea deseurilor si aplicati principiul poluatorul plateste.
- Ingineri de amplasamente vor finanta procesele de autorizare.
- Lociuntele private vor plati pentru serviciile de depozitare a gunoaielor.

3. Guvernele vor trebui sa dezvolte standarde suplimentare privind emisiile care vor avea in vedere tehnologiile specifice sau emisii potential daunatoare.
4. Trebuie dezvoltate managementul eficient si procedurile de control a deseurilor pentru a se evita folosirea ilegala sau improprie a incineratoarelor pentru incinerarea tipurilor de deseuri pentru care nu sunt autorizate sau echipate.

Vor trebui dezvoltate proceduri de consultare si coordonarea intre diferitele autoritati responsabile de controlul diferitelor tipuri de emisii in aer, apa sau sol.

5. Autoritatile trebuie sa dezvolte planuri pentru folosirea caldurii generate de incineratoarele uzinelor.
6. Trebuie dezvoltate programe pentru asigurarea conformitatii cu specificatiile directivei privind uzinele de incinerare existente

Incinerarea Deseurilor de la Instalatiile Noi si de la cele Existente

Directivele 89/369/EEC si 89/429/EEC aplica seturi paralele de specificatii de autorizare si de operare privind uzinele de incinerare noi sau cele existente. Ele sunt subdirective ale Directivei Cadru 84/360/EEC privind combaterea poluarii aerului de la fabricile industriale.

Ele reglementeaza autorizarea, proiectarea, echipamentul, functionarea si raportul uzinelor municipale de incinerare. Noile uzine sunt cele care au primit autorizarea de functionare inainte de 1 decembrie 1990. Sunt excluse uzinele care incinereaza in mod special namolurile reziduale, deseurile chimice, toxice sau periculoase, deseuri medicale de la spitale si alte tipuri de deseuri speciale, chiar daca aceste uzine incinereaza de asemeni deseuri municipale, deoarece aceste incineratoare sunt mai stringent reglementate in Directiva privind Incinerarea Deseurilor Periculoase.

Sunt stabilite, depinzand de capacitatea nominala a uzinei de incinerare, trei limite ale emisiilor privind praful, cateva combinatii ale metalelor grele, acid clorhidric, acid fluorhidric si SO₂. Sunt stabilite valorile limita si un program de imbunatatire in trepte a uzinelor de incinerare existente in cadrul unor limite de timp.

Ele stabilesc specificatii extinse privind monitorizarea, inspectia si raportarea de catre cei care opereaza aceste uzine. Informatia cu privire la autorizatiile de functionare si rezultatele monitorizarii trebuie facute publice.

Directiva 89/429/EEC privind incineratoarele municipale existente dau posibilitatea incineratoarelor existente pana la data de 1 decembrie 1996 sa se conformeze standardelor privind noile incineratoare. Toate celelalte incineratoare trebuie sa indeplineasca majoritatea standardelor ca si noile incineratoare pana in anul 2000.

Consideratii privind implementarea

1. Linii directe privind dezvoltarea noilor uzine de incinerare trebuie integrate in managementul national al deseurilor si in strategiile de calitate a aerului pentru conformarea cu scopurile calitatii mediului.
2. Tarile pot impune limite aditionale pentru a se lua in considerare tehnologi specifice sau emisii potential periculoase.

3. Vor trebui dezvoltate managementul deșeurilor și procedurile de control pentru a se evita folosirea ilegală sau improprie a incineratoarelor pentru incinerarea tipurilor de deșeuri pentru care sunt autorizate sau echipate.
4. Trebuie dezvoltate programe adecvate pentru a se asigura conformitatea cu cerințele directivei privind uzinele de incinerare mici 'existente'.

Propunerea de Directiva cu privire la Depozitarea Controlată

O propunere de Directivă cu privire la depozitarea controlată a fost supusă Parlamentului și Consiliului. Propunerea specifică faptul că depozitele noi și cele existente să fie mai stricte controlate în cadrul unei proceduri mai detaliate de aprobare. Scopul propunerii de Directivă este diminuarea cantității deșeurilor ce vor fi depozitate și introducerea de standarde mai stricte pentru locurile de depozitare. În cadrul propunerii co-depozitarea (amestecul deșeurilor periculoase cu cele municipale în aceeași rampă) va dispărea. Preturile cu privire la depozitarea controlată trebuie să acopere costurile închiderii depozitului și costurile de întreținere pe durata a 50 de ani după închiderea depozitului.

În efortul de a reduce total emisiile de metan din UE, propunerea are drept scop reducerea cantității deșeurilor biodegradabile depozitate în rampele de gunoieri; în plus, metanul provenit de la rampele noi și cele existente trebuie colectat și folosit sau ars complet. Propunerea introduce de asemenea distanțele minime privitoare la amplasarea depozitelor față de zonele rezidențiale.

Considerații privind implementarea

1. Deoarece depozitarea în rampe este cel mai întâlnit și ieftin mod de depozitare a deșeurilor solide și standardele lipsesc deșeurilor, ar fi recomandabil pentru țări să-și alinieze noua legislație privitoare la depozitarea în rampă cu directiva propusă. Trebuie să se acorde atenție eventualelor amendamente făcute la propunere de către Consiliu și de către Parlamentul European.
2. Autoritățile naționale competente trebuie să asigure personalul tehnic necesar privind controlul implementării precum și impunerea Directivei care furnizează detalii considerabile cu privire la specificațiile aprobării.
3. Specificațiile propunerii de directivă trebuie integrate cu strategiile deșeurilor și planurile de management concordante cu Directiva Cadru privind Deșeurile.
4. O strategie eficientă privind diminuarea cantității și periculozității deșeurilor ce vor fi depozitate în rampă va necesita participarea și sprijinul activ al tuturor factorilor economici și sociali. Vor fi necesare încurajări economice și campanii educative.
5. Autoritățile competente vor trebui să asigure ca operatorii depozitelor au realizat aranjamentele financiare pentru a le permite garantarea unei închideri și a unei întrețineri adecvate a depozitului.
6. Procedura de studiu de impact poate fi integrată în procedura de autorizare a depozitelor din cadrul propunerii de directivă.
7. Țările vor trebui să dezvolte o strategie de îmbunătățire sau de închidere a depozitelor existente care nu îndeplinesc specificațiile directivei.

Directiva cu privire la Incinerarea Deseurilor Periculoase – Consideratii privind implementarea

Cadrul Legislativ National

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
- Optiuni:
Un instrument legislativ principal (Actul Incinerarii Deseurilor) Dat fiind scopul ingust al directivei implementarea legislatiei poate fi introdusa ca o sectiune separata in cadrul instrumentului legislativ principal privind mediul (eg. Actul de Protectie a Mediului).

Authoritati Competente (AC)

- Revizuiti infrastructura pentru a implementa, administra si a impune activitatile de incinerare.
- AC Nationala raspunde privind aplicarea intocmai a standardelor si specificatiilor directivei.
- AC va raspunde de autorizarea, indeplinirea sau supravegherea monitorizarii, strangerea informatiilor si raportul catre Comisie.

Verificari privind legea

- Definirea Autoritatilor Competente si a sistemului de autorizare
- Determinarea altor limite de emisii si masuri de control a riscului
- Procedurile si cerintele privind monitorizarea si implemntarea.
- Cerintele instiintarilor privind ordinele de inchidere.
- Pedepse acordate utilizatorilor incineratoarelor

Conditii de Autorizare

- Incineratoarele trebuie proiectate, echipate si utilizate astfel incat sa atinga conditiile limita privind temperatura de ardere.
- Operatiunea de monitorizare, nivelul de oxigen, valorile limita ale emisiilor, deversarea apelor uzate si depozitarea deseurilor.
- Sisteme de masurare continua sau periodica si insiintarea si raportarea AC privind depasirile.

Persoane implicate

- Asigura ca inaintea dezvoltarii regimului persoane implicatei sa fie consultati despre specificatiile costurilor privind implementarea in special despre procedurile de anuntare a depasirilor.
- Implica publicul in definirea informatiilor ce vor fi transmise guvernului
- Furnizeaza o comunicare eficienta, pe baze durabile, privind informarea publicului despre facilitati si procedurile lor.

Consideratii Financiare

- Guvenul stabileste AC si sprijinul administrativ, monitorizarea si evaluarea, instruirea, implementarea, liniile directoare si informarea publicului.
- Utilizatorii vor plati costurile administrative ale autorizarii, pregatirea informatiei si toate costurile privitoare la specificatiile conformarii.

C.5 Deseuri Specifice

Depozitarea deseurilor de ulei

Directiva Consiliului 75/439/EEC are drept scop crearea unui sistem armonizat privind colectarea, tratarea și depozitarea deseurilor de ulei. Ea permite Statelor Membre să ramburseze companiilor costurile nerecuperate privind colectarea și depozitarea uleiurilor uzate. Ea acordă prioritate maximă reciclării deseurilor de ulei apoi utilizării lor ca și combustibil în operațiunile de recuperare a energiei; și în cele din urmă distrugerii sau depozitarii controlate. Statele Membre trebuie să asigure colectarea și depozitarea sigură a deseurilor de ulei. Deversarea uleiurilor uzate în ape sau în sistemele de drenaj este strict interzisă.

Fiecare proiect de depozitare a uleiurilor trebuie să primească autorizație de la autoritatea competentă. Fiecare acțiune de colectare a deseurilor de ulei trebuie înregistrată și supervizată în mod adecvat. Uleiurile reciclate nu trebuie să conțină mai mult de 50 de părți la milion (ppm) de bifenili și trifenili policlorinați (BPC/TPC).

Considerații privind implementarea

1. Administrația va trebui să asigure dezvoltarea unui sistem național pentru colectarea și reciclarea în siguranță sau incinerarea uleiurilor uzate de pe întreg teritoriul național. Se vor desfășura de asemenea campanii de informare a publicului.
2. Se vor aplica structuri adecvate și proceduri stricte de control pentru a se evita depozitarea ilegală sau inadecvată a fracțiunilor de ulei ce nu pot fi reciclate în mod adecvat.
3. Va fi dezvoltat un sistem de autorizări și control integrat/coordonat pentru a se asigura faptul că operațiunile de recuperare și depozitare a uleiurilor uzate nu au impact negativ asupra altor factori de mediu.
4. Vor trebui create măsuri și instalații speciale pentru manipularea în siguranță a deseurilor de ulei care conțin BPC/TPC sau alte substanțe periculoase.
5. Autoritățile naționale vor trebui să fie de acord cu introducerea unor specificații mai stricte la nivel național. Informația privind acțiunile naționale și experiențele vor trebui trimise Comisiei în mod regulat.

Deseul de Dioxid de Titan

Directivele privind Dioxidul de Titan 78/176/EEC și 82/883/EEC au drept scop prevenirea și reducerea progresivă a poluării cauzate de deseurile din procesarea dioxidului de titan. Autorizarea pentru depozitarea deseurilor de TiO_2 în mare poate fi dată doar dacă evaluarea arată că acest deșeu nu poate fi depozitat prin alte mijloace și nu rezultă efecte negative. Noile instalații trebuie să aplice procesele și tehnicile disponibile care au cel mai mic efect de distrugere privind mediul. Statele Membre trebuie să trimită planuri comisiei în care să arate cum pot atinge scopurile directivei.

Considerații privind implementarea

1. Revizuiți alte facilități din țară se încadrează scopurilor directivei. Totuși, dacă nu există instalații de procesare a dioxidului de titan directiva va trebui să fie transpusă în lege națională.

2. Implementarea va trebui sa fie in cadrul sistemului de management national al deseurilor. Vor fi necesare corpuri tehnice si administrative pentru a gestiona procedurile stricte de autorizare si controlul tehnic.
3. Natura poluarii potentiale cauzate de TiO_2 necesita cooperarea atenta intre autoritatile raspunzatoare privind deseurile, apa si prevenirea poluarii solului.
4. Tarile vor trebui sa dezvolte programe nationale privind diminuarea - si daca este posibila eliminarea - poluarii cauzate de industria de TiO_2 si interzicerea totala a descarcare a deseurilor in mare sau in apele teritoriale.

Depozitarea BPC si TPC

Directiva Consiliului 96/59/EC are drept scop eliminarea bifenililor si trifenililor policlorinati (BPC) si decontaminarea echipamentului care ii contine. Acest echipament trebuie inventariat, etichetat si raportat Comisiei pana in Septembrie 1999 urmand ca inventarierea sa fie refacuta. Echipamentul care contine BPC si care nu a fost decontaminat inca trebuie sa fie pastrat in buna stare pentru a se evita scurgerile.

Mijloacele de depozitare a BPC trebuie autorizate in concordanta cu Directiva 75/442/EEC. Incinerarea ca mijloc anterior depozitarii trebuie sa indeplineasca specificatiile Directivei 94/67/EEC. Statele Membre trebuie sa schiteze planuri de depozitare a BPC pana in luna septembrie 1999 si sa le comunice Comisiei.

Consideratii privind implementarea

1. Vor trebui create sau intarite instrumentele si regulamentele stricte de implementare pentru a se asigura o clasificare si o identificare completa a prezentei BPC/TPC si a echipamentului din teritoriul national care le contine.
2. Autoritatile vor trebui sa schiteze planuri privind dezactivarea in siguranta, depozitarea si reabilitarea echipamentului si instalatiilor contaminate, in limita de timp mentionata in directiva. Planurile vor putea sa-si extinda scopurile pentru a acoperi echipamentul neinregistrat prin folosirea de stimulente administrative sau economice stabilite impreuna cu controale riguroase.
3. Autoritatile vor trebui sa se asigure ca nu vor apare blocaje administrative privind implementarea specificatiilor directivei. Aceasta va diminua riscurile legate de depozitarea improprie sau ilegala in mod special in ceea ce priveste SME.

Namolul rezidual folosit in agricultura

Directiva Consiliului 86/278/EEC are drept scop controlul utilizarii namolului rezidual in agricultura prin stabilirea valorilor limita privind concentratiile de metale grele din sol sau din namol si cantitatile maxime de metale grele (cadmiu, cupru, nichel, plumb, zinc si mercur) care pot fi transmise in sol.

Ea defineste conditiile privind folosirea unui asemenea namol: Statele Membre trebuie sa se asigure ca valorile limita nu sunt depasite. Sunt stabilite limite minime de timp ce separa folosirea namolului privind anumite tipuri de terenuri agricole si utilizările lor. Namolul si solul pe care este folosit trebuie analizate in concordanta cu procedurile stabilite in anexe.

Consideratii privind implementarea

1. Autoritatile responsabile privind tratarea apei, managementul deșeurilor, agricultura și implementarea vor trebui să lucreze împreună pentru a atinge scopurile directivei; ele trebuie să accepte programul și scopurile de la primele stadii ale planificării.
2. Trebuie să fie stabilit un sistem de autorizare și un sistem de înregistrare privind transferul și utilizarea deșeurilor și informația trebuie folosită pentru dezvoltarea unui raport național și european consolidat cu privire la acest subiect.
3. Nevoia introducerii unor restricții mai stringente decât cele din cadrul directivei vor trebui evaluate pe baza sensibilității naționale sau locale specifice privind contaminarea solului și a apei.

Bateriile și acumulatorii care conțin substanțe periculoase

Directiva Consiliului 91/157/EEC a fost adoptată ca măsură specifică, în cadrul Directivei Consiliului 75/442/EEC, privind deșeurile cu referire la colectarea separată a bateriilor și acumulatorilor de la locuințele particulare care conțin cantități de mercur, cadmiu sau plumb în vederea recuperării și a depozitării controlate a lor.

Directiva specifică Statelor Membre să restricționeze vânzarea unor anumite tipuri de baterii pe baza de mercur și să schiteze programe de reducere a conținutului de metale grele, de promovare a vânzării bateriilor sau acumulatorilor perfecționați, să promoveze studiul și să favorizeze folosirea unor substituenți mai puțin poluanți în ele.

Ei trebuie să asigure organizarea eficientă a unei colectări separate și unde este cazul, stabilirea unui nou sistem de depozitare. Pentru a încuraja reciclarea sunt permise instrumentele economice; ele trebuie introduse după consultări. Consumatorii trebuie să fie complet informați despre aspectele de risc și oportunitățile privind depozitarea.

Consideratii privind implementarea

1. Trebuie dezvoltate programe pe termen lung privind creșterea dezvoltării tehnice și informarea publicului în cadrul sau în coordonare cu planurile de management și de reducere a deșeurilor.
2. Va trebui evaluată nevoia de introducere a instrumentelor economice care să îmbunătățească colectarea separată a deșeurilor; vor fi de ajutor programele de educare a publicului pentru a se asigura cooperarea lui la recuperarea și reciclarea bateriilor uzate.
3. Va trebui creată o rețea vastă de puncte de colectare. Vor fi stabilite proceduri de acordare a autorizațiilor de administrare și proceduri de control care să asigure transportul în siguranță și recuperarea bateriilor uzate după specificațiile Directivei Cadru a Deșeurilor și a Regulamentelor privind Transportul.

Ambalajul și ambalarea deșeurilor

Directiva 94/62/EC implementează strategia Uniunii cu privire la ambalarea deșeurilor. Ea are drept scop armonizarea măsurilor naționale privind ambalarea, diminuarea impactului deșeurilor de ambalaj asupra mediului și să evite ridicarea de bariere comerciale în cadrul Uniunii

Europene. Ea cuprinde ambalajul si deseurile de ambalaj industriale, comerciale sau domestice, indiferent de materialele folosite.

Scopurile privind recuperarea si reciclarea sunt stabilite a fi atinse in decurs de cinci ani de la implementarea legislatiei in Statele Membre. Acest tip de legislatie trebui sa intre in vigoare la mijlocul lui 1996. Pana in anul 2001, 50-65% din deseurile de ambalare trebuie recuperate si 25-45% din deseurile de ambalare trebuie reciclate cu cel putin 15% din fiecare material fiind reciclat.

Directiva specifica ca prioritate majora prevenirea producerii de ambalaje. Refolosirea, reciclarea si alte forme de recuperare (incluzand recuperarea energiei) sunt acceptate ca principii fundamentale egal valabile. Reciclarea include reprocesarea si reciclarea organica (fermentarea), dar nu include incinerarea.

Statele Membre trebuie sa atinga limitele de recuperare si reciclare pana la data de 30 iunie 2001.

Consideratii privind implementarea

1. Guvernele vor trebui sa estimeze potentialul de recuperare si reciclare a ambalajului la nivel national si sa stabileasca scopuri ce pot fi atinse in limitele permise de directiva.
2. Autoritatile nationale trebuie sa asigure crearea unui sistem de management al ambalajelor si a deseurilor de ambalare care va asigura atingerea acestor tinte si a altor obiective cuprinse in Directiva. Experienta existenta se bazeaza pe crearea unor sisteme partial voluntare in care factorii economici se implica in atingerea obiectivelor din cadrul limitei de timp inainte ca specificatiile de reglementare sa fie stabilite de catre autoritati. Noua situatie va impune operatorilor economici cerinte obligatorii pe linia principiului impartirii responsabilitatilor. Vor fi stabiliti simuli economici pentru a ajuta dezvoltarea si managementul sistemului.
3. Sistemele existente vor fi evaluate pentru a se asigura conformitatea cu specificatiile UE si pentru a evita distorsionarea pietei libere.
4. Vor fi dezvoltate restrictii de reglementare si controale eficiente pentru a se asigura conformitatea cu specificatiile de baza ale UE si cu standardele nationale cu care trebuie sa se conformeze materialele de ambalare.
5. Trebuie dezvoltat un sistem pentru monitorizarea ratelor de reciclare si pentru controlul productiei de deseuri de ambalare. Vor trebui dezvoltate baze de date pentru a se permite analiza comparativa pe teritoriul Europei. Toate aceste actiuni se vor lua conform Deciziei Comisiei 97/138/EC care stabileste formele sistemului de date.
6. Promovarea campaniilor publice cu privire la producerea, managementul si depozitarea deseurilor de ambalare este specificata ca fiind un element principal in diminuarea lor.

D. CALITATEA APEI

Apa este una dintre cele mai cuprinzator reglementate zone din legislatia de mediu a UE. Primele politici privind apa au aparut in anii '70 cu Primul Program de Actiune privind Mediul din anul 1973 urmat de primul val de legislatie, care a inceput in anul 1975 cu Directiva privind Apele de Suprafata si culminand in anul 1980 cu Directiva Apei Potabile. Acest prim val al legislatiei cu privire la apa a inclus legislatia standardelor de calitate a apei pentru apele piscicole (1978), pentru apele crustaceelor (1979), apele pentru scaldat (1976) si apele subterane (1980). In cadrul legislatiei privind valorile limita ale emisiilor au fost adoptate Directiva privind Substantele Periculoase (1976) si Subdirectiva ei privind diferite substante individuale.

Un al doilea al legislatiei privind apa a urmarit revizuirea legislatiei existente, identificarea imbunatatirilor necesare si umplerea golurilor legislative. Aceasta faza a legislatiei include Directiva privind Tratarea Apelor Uzate (1991) si Directiva Nitrailor (1991). Alte elemente identificate au fost revizuirile Directivelor privind Apa Potabila si cea pentru Scaldat pentru a le actualiza (proponeri pentru revizuirile adoptate in anul 1994 si respectiv 1995), dezvoltarea unui Program de Actiune privind Apele Subterane si o propunere din anul 1994 privind Directiva Calitatii Ecologice a Apelor. Deasemeni pentru instalatiile mari industriale, Directiva PICP (in final adoptata in anul 1996) contine de asemeni poluarea apei.

In acest timp, dupa lungi discutii la nivelul Statelor Membre si al Comunitatii, a devenit clar faptul ca pentru o protectie eficienta a apei este nevoie de o legislatie privind valorile limita ale emisiilor precum si o legislatie privind standardele de calitate a apei, asa numita "metoda combinata". Aceasta metoda combinata este in concordanta de asemeni cu principiul ca poluarea mediului trebuie stopata la sursa, precum si cu principiul luarii in considerare a conditiilor de mediu diferite din regiuni diferite.

D.1 Propunerea privind Directiva Cadru a Apei

In anul 1995 institutiile Europene au fost de acord ca este necesara revizuirea fundamentala si restructurarea procesului privind politica pentru apa a Comunitatii.

Comisia care avusese deja in vedere nevoia unei abordari globale privind politica apei, a acceptat cereri din partea comitetului de mediu al Parlamentului European si de la Consiliul ministrilor mediului. Urmare a unei consultari largi a tuturor partilor interesate, cum ar fi autoritatile regionale, beneficiari, agentii de implementare, furnizori de apa, industrie, agricultura si nu in ultimul rand consumatori, ecologisti si NGO-uri, Comisia a adoptat, in februarie 1997, Propunerea ei privind Directiva Cadru a Apei. Scopul ei este de a stabili un cadru de atingere urmatoarelor obiective principale ale unei politici sustinute privind apa:

- specificatii suficiente privind apa potabila
- specificatii suficiente privind apa pentru alte necesitati economice
- protectia mediului

- ameliorarea impactului negativ al inundatiilor si secetelor

Obiectivul de mediu al Directivei este sa obtina "o stare buna" privind toate apele subterane si cele de suprafata pana cel tarziu in anul 2010. Pentru acest scop, ea stabileste managementul bazinului raurilor pe baza evaluarii caracteristicilor bazinului raurilor; monitorizeaza starea apelor de suprafata si a celor subterane; defineste obiectivele privind calitatea; stabileste un program de masuri pentru atingerea obiectivelor definite. Cu toate acestea, alegerea structurii administrative de management a bazinelor raurilor este lasata la discretia Statelor Membre.

Programul de masuri trebuie sa urmeze metoda mai sus mentionata utilizand stabilirea valorilor limita si a standardelor de calitate a apei. In acest context trebuie sa se furnizeze implementarea legislatiei existente in UE privind valorile limita ale emisiilor, de ex. Directiva cu privire la Tratarea Apelor Uzate, directiva PICP, Directiva Nitratilor, Directiva cu privire la Produsele de protectie ale Fabricilor, Directiva privind Substantele Periculoase. In plus, standardele de calitate a apei stabilite in cadrul Directivei Cadru a Apei si a altor legislatii ale UE relevante cu privire la apa (de ex. Directiva privind Apa pentru Scaldat) trebuie sa fie conforme

Mai mult, Statele Membre vor trebui sa se asigure ca serviciile catre utilizatorii apei sunt platite la preturile de recuperare totala (in esenta preturi privind furnizarea apei, pentru colectarea si tratarea apelor uzate). Programul de masuri trebuie sa se bazeze pe toata legislatia relevanta cu privire la apa, fie a Comunitatii, nationala sau regionala si trebuie sa fie cu valoare de lege.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa orienteze noua legislatie conform specificatiilor propunerii Directivei Cadru a Apei, deoarece este menita sa fie viitorul cadru de reglementare legislativa a politicii UE privind apa si poate intra in vigoare pana la data accederii. Mai departe va absorbi si va integra legislatia mai veche cum ar fi Directiva privind Apele de Suprafata, Directiva Apei Piscicole si pentru Crustacee si directiva Apelor Subterane, astfel permitandu-le sa fie reapelate.
2. Identificati bazinele raurilor si stabiliti o autoritate competenta etc. pentru monitorizarea cantitatii si calitatii apei.
3. Identificati apele subterane si cele de suprafata ce vor fi/sau care sunt folosite in scopul captarii de ape potabile.
4. Estimati impactul activitatilor umane asupra apelor subterane si de suprafata in fiecare bazin de rau, luand in considerare poluarea de la surse punctiforme, de la surse difuze, captarile de apa si alte activitati umane cu impact asupra starii apelor.
5. Stabiliti planuri de management privind bazinele raurilor, bazate pe estimarile nevoilor de apa, impactul asupra activitatii umane asupra cursurilor de apa si stabiliti obiective privind calitatea si cantitatea apei.
6. Preluati analiza fiecarui bazin de rau, furnizati, intre altele, informatia de baza necesara pentru recuperarea costului total al serviciilor furnizate utilizatorilor de apa. Derogare de la principiul ca apa sa fie platita la preturile totale de recuperare poate fi atribuita la nivel national in conditii specifice definite in cadrul Directivei si care urmeaza o anumita procedura.
7. Stabiliti si implementati un program de masuri cu implicatii legale pentru atingerea obiectivelor; aceste programe cuprind masuri de baza (implementarea unei portiuni a

legislatiei Comunitare existente, a costurilor ce acopera folosirea apei etc.) precum si masuri suplimentare pentru atingerea unui stadiu bun privind apele.

8. Implicati partile interesate cum ar fi alte departamente interesate ale guvernului, ale comunitatii locale, ale serviciilor de apa, industria si comertul, agricultura, consumatorii si alte grupuri aflate la discutia privind planurile de management a bazinelor raurilor

D.2 Directiva privind Apele Reziduale Urbane

Directiva 91/271/EEC cu privire la tratarea apelor reziduale are drept scop protejarea apelor de suprafata din teritoriu si cele costiere prin reglementarea colectarii si tratarii apelor reziduale urbane si deversarea apelor industriale biodegradabile (provenind in principal de la industria agro-alimentara).

Ca regula, aglomerarilor urbane cu populatia peste 2000 de locuitori se cer sisteme de scurgere echivalente si secundare, de ex. tratarea biologica a apei. O tratare mult mai avansata este ceruta zonelor asanumite sensibile (de ex. cursurile de apa supuse eutroficii sau in pericol de a se eutrofica). Cu privire la unele ape, cele marine, in primul rand, de ex. furnizarea tratamentului mecanic ar fi de ajuns, putandu-se demonstra ca nu s-a produs nici o modificare adversa asupra calitatilor apei. Termenele limita pentru atingerea obiectivului depind de marimea aglomerarii si de caracterul apei primitoare - de la 1998 la 2005. Incepand cu anul 1998 se interzice deversarea apelor uzate in orice curs de apa.

Consideratii privind implementarea

1. Estimati in cazul zonelor sensibile aplicati/este necesara aplicarea un sistem strict pentru intreg teritoriul dumneavoastra. Daca identificati zone sensibile individuale, considerentele de natura economica nu trebuie sa influenteze procesul de identificare.
2. Identificati aglomerarile care necesita un sistem de canalizare si/sau o statie de tratare sau imbunatatirea acestuia.
3. Stabiliti un program de implementare etapizata privind sistemele de canalizare sau de tratare.
4. Dezvoltati strategii de investitii detaliate pentru a face fata cheltuielilor legate de constructie, imbunatatire sau inlocuire si/sau sistemelor de tratare.
5. Estimati costurile utilizatorilor, dezvoltati strategii privind recuperarea costurilor (cf. Directivei Cadru a Apei privind recuperarea in totalitate a costurilor).
6. Dezvoltati si implementati strategii privind re folosirea si/sau depozitarea namolului rezidual rezultat de la tratarea apei, incluzand unde este necesar diminuarea depozitarii sau deversarilor in ape.
7. Estimati nevoile de instruire, necesarul de personal pentru intretinerea sistemelor de canalizare si a statiilor de tratare. Tarile pot lua in considerare instruirea in management si in planificare financiara.

D.3 Directiva cu privire la Nitratii proveniti din Surse Agricole

Directiva 91/676/EEC cu privire la protectia apelor contra poluarii cauzate de nitratii din surse agricole completeaza Directiva privitoare la Apele Reziduale Urbane prin reducerea si prevenirea poluarii apelor cu nitrati din surse agricole, de ex. fertilizatori chimici si balegar, amandoua pentru a proteja surselor de apa potabile si a protejeza apa dulce si cea marina de eutroficare.

Directiva cere fiecarui Stat Membru sa schiteze cel putin un cod de practica agricola sanatoasa care trebuie sa fie promovat in teritoriu. Masurile incluse nu sunt obligatorii.

Pe baza rezultatelor cu privire la retelele de monitorizare specificate in Directiva, trebuie sa fie identificati zonele vulnerabile privind poluarea cu nitrati de la surse agricole. In aceste zone trebuie implementate programe de actiune constand in masuri obligatorii, in plus codurile devin obligatorii. In cazul in care nu trebuie sa identifice zone vulnerabile Statele Membre pot decide aplicarea masurilor in cadrul programelor de actiune din teritoriului lor.

Consideratii privind implementarea

1. Statele Membre trebuie sa estimeze identificarea de zone vulnerabile (luandu-se in considerare eforturile stiintifice/tehnice) sau sa aplice un sistem mai sever in teritoriul si sa ia masurile necesare.
2. Stabiliti sistemele de masurare si monitorizare pentru apele subterane si cele de suprafata. Desemnati autoritatile necesare pentru implementare.
3. Stabiliti coduri de practica agricola sanatoasa privind instruirea fermierilor.
4. Stabiliti si implementati programe de actiune pentru zonele vulnerabile (sau intreg teritoriul; vezi 1 mai sus).
5. Revizuiti periodic nominalizarile si eficacitatea programelor de actiune.

D.4 Descarcarea Substantelor Periculoase

Directiva 76/464/EEC privind poluarea cauzata de unele substante periculoase descarcate in ape cere Statelor Membre sa controleze substantele periculoase prin autorizatii sau printr-un alt sistem. Directiva si cea de-a saptea subdirectiva sunt orientate asupra substantelor periculoase individuale sau asupra grupurilor de substante. Subdirectivele cuprind pana acum 18 substante la nivelul Comunitatii.

Directiva obliga Statele Membre sa stabileasca maxima valorilor limita stipulate in aceasta Directiva. Totusi, ca alternativa ele permit Statelor Membre sa controleze poluarea prin conformarea cu standardele de calitate a apei stipulate in aceeasi Directiva si astfel cu valorile limita derivate.

Pentru acele instalatii industriale cuprinse in Directiva PICP, valorile limita ale emisiilor din subdirectiva sunt mandatorii. Mai mult, Propunerea Directivei Cadru a Apei va stabili standardele de calitate a apei din cadrul acelor Directive de asemenea mandatorii, implementand astfel metoda combinata (vezi Directiva Cadru a Apei). Pentru sursele care nu sunt cuprinse in Directiva PICP, se delureaza o revizuire a legislatiei relevante.

Consideratii privind implementarea

1. Stabiliti procedurile de autorizare privind deversarile de ape reziduale industriale, specificatiile lor fiind compatibile cu Directiva PICP si propunere Directivei Cadru a Apei.
2. Pentru toate substantele periculoase din lista II se vor stabili si implementa programe de reducere a poluarii.
3. Evaluati si imbunatatiti cooperarea intre autoritati si industrie, expertiza tehnologiei de control a poluarii, toxicologia de mediu, procedurile de monitorizare si inspectia efluentilor prin organizarea de cursuri specifice.
4. Colectati date legate de valorile limita ale emisiilor si standardele de calitate a apei din alte tari membre ale UE privind substantele si parametrii care nu au fost stabiliti la nivelul Comunitatii.

D.5 Directiva cu privire la Apa Potabila

Directiva 80/778/EEC cu privire la calitatea apei pentru consumul uman este destinata sa ocroteasca sanatatea umana prin stabilirea de standarde stricte privind calitatea apei potabile. Statele Membre trebuie sa monitorizeze calitatea apei potabile si sa ia masurile necesare pentru a asigura conformitatea cu standardele mandatorii. In anexe, directiva furnizeaza parametrii si valorile specifice ale parametrilor, modalitati de analiza si frecventa lor, metode de referinta privind analiza.

O revizuire a directivei propuse de Comisie este negociata in prezent in Consiliul si in Parlamentul European. Obiectivul acestei revizuirii este apropierea legislatiei de stadiul stiintei si experientelor, revizuirea valorilor parametrilor si imbunatatirea structurii managementului din cadrul Directivei.

Consideratii privind implementarea

1. Stabiliti un sistem de monitorizare, prelevare de probe si testare a apei potabile inclusiv a celei de robinet, a apei imbuteliate si a apei folosite in producerea alimentelor. Totusi, este lasata la latitudinea Statelor Membre organizarea acestuia la nivel national, regional sau local.
2. Identificati sistemele de aductiune a apei care nu sunt conforme standardelor mandatorii. Stabiliti un program pe faze privind conformarea prin masuri cum ar fi adresa catre sursa poluatoare, schimbarea furnizorului sau tratarea apei inainte de furnizarea ei catre sistemele de distributie.

3. Dezvoltati strategii detaliate de investire a capitalului pentru a face fata cheltuielilor necesare construirii, imbunatatirii sau inlocuirii sistemelor de tratare si/sau distributie necesare.
4. Problemele nitratilor sau pesticidele din surse agricole, precum si plumbul din sistemele de distributie din plumb, merita o atentie deosebita, ca si cum ar fi una dintre cele mai mari.
5. Evaluati costurile pentru utilizatori, dezvoltati strategiile privind recuperarea costurilor (cf. cu Directiva Cadru a Apei privind recuperarea in totalitate a cheltuielilor).
6. Evaluati nevoile de instructaj a personalului necesare intretinerii sistemelor de distributie si de tratare a apei. Tarile ar trebui sa aiba in vedere nevoile de instructaj privind managementul si planificarea financiara.

D.6 Directiva cu privire la Utilizarea Apelor de Suprafata pentru Captarea Apei Potabile,

Directiva cu privire la Masurarea si Prelevarea de Probe din Apele de Suprafata

si Decizia privind Schimbul de Informatii

Aceste Directive apartin primului val al legislatiei Europene privind Apa adoptata in anii '70. Aceste trei directive vor fi integrate in viitor in Directiva Cadru a Apei, care va retine toate obligatiile stabilite in cele trei directive existente, dar plasate intr-un cadru mai coerent, deoarece scopul protejarii apelor se va extinde asupra tuturor apelor nu numai a celor folosite in scopuri specific umane.

Directiva 75/440/EEC cu privire la calitatea apelor de suprafata ce vor fi folosite pentru captarea apei potabile cuprinde cerinte pentru a se asigura atingerea unor standarde minime specificate in Directiva. Chiar daca cursurile de apa folosite sau nu pentru captarea apei potabile nu ating specificatiile, Statele Membre trebuie sa stabileasca si sa implementeze planuri de actiune.

Directiva 79/869/EEC privind metodele de masurare ale apelor de suprafata prevede procedurile de masurare si prelevare a probelor din apele cuprinse in Directiva 75/440/EC.

Decizia 77/795/EEC privind Schimbul de Informatii stabileste o procedura comuna privind schimbul de informatii despre calitatea apelor de suprafata nepoluate din UE. Decizia stabileste o retea de puncte de monitorizare cu un regim de monitorizare care cuprinde cativa parametri. Informatia furnizata de Statele Membre este publicata de catre Comisie intr-un raport de sinteza.

Consideratii privind implementarea

1. Deoarece se asteapta ca aceste directive sa fie integrate pe viitor in Directiva Cadru a Apei, masurile de transpunere trebuie vazute in vederea progresului privind adoptarea Directivei Cadru. In asteptarea acesteia, se va acorda prioritate implementarii specificatiilor urmatoare cum ar fi depistarea apelor ce pot fi folosite la captarea apei potabile si monitorizarea adecvata a lor.

D. 7 Directivele cu privire la Apele Piscicole si Directiva privind apele Crustaceelor

Ca si directivele de la punctul D.6 aceste directive vor fi integrate in viitor in Directiva Cadru a Apei, care va retine toate obligatiile stabilite in cadrul celor doua directive existente, dar le va aranja mai coerent intr-un cuprinzand toate tipurile de apa.

Directiva 78/659/EEC cu privire la apele piscicole protejeza cursurile de apa nepoluate identificate de catre Statele Membre ca fiind ape piscicole. Pentru acestea stabileste standarde de calitate pentru ape salmonide si ape ciprinide. In cazul in care calitatea apelor destinate nu este conforma standardelor, se vor stabili programe de reducere a poluarii. Sunt stabilite specificatii privind monitorizarea si prelevarea de probe.

Directiva 79/923/EEC privind calitatea apelor pentru cresterea crustaceelor urmareste sa protejeze apele costiere si cele sarate identificate de catre Statele Membre ca fiind pentru cresterea crustaceelor si molustelor. Pentru ele sunt prevazute standarde privind calitatea apei. Daca in apele determinate calitatea apei nu este in conformitate cu standardele, se vor stabili programe de reducere a poluarii. Sunt stabilite cerinte privind monitorizarea si prelevarea de probe.

Consideratii privind implementarea

1. Deoarece aceste directive vor fi integrate in viitor in Directiva Cadru a Apei, masurile de transpunere trebuie vazute in vederea progresului in privind adoptarea Directivei Cadru. In asteptarea acesteia, se va acorda prioritate implementarii specificatiilor ulterioare ale directivelor existente. Obiectivul principal va fi - in cadrul anuntatei Directivei Cadru a Apei - stabilirea unui sistem adecvat de monitorizare si de prelevare a probelor. Aceasta metoda generala va contribui de asemeni la evitarea intersectarii eforturilor in domeniul masuratorilor si monitorizarii.

D. 8 Directiva cu privire la apele Subterane

Directiva 80/68/EEC privind protectia impotriva poluarii apelor subterane cauzata de unele substante periculoase va fi intergrata pe viitor tot in Directiva Cadru a Apei. Directiva are drept scop controlul direct sau indirect al transportului unor substante periculoase in apele subterane. Aceasta se va indeplini printr-un sistem de autorizare privind descarcarea, depozitarea sau picurarea. Pentru unele substante si grupuri de substante orice transport catre apele subterane este strict interzis ("Substantele din Lista I"), in timp ce altele ("Substantele din lista II") trebuie sa fie supuse unui proceduri de autorizare elaborate. Statele Membre trebuie sa monitorizeze conformitatea cu autorizarea si efectele descarcarii.

Consideratii privind implementarea

1. Deoarece aceasta directiva introduce o restrictie privind descarcarea substantelor periculoase in apele subterane, este de asteptat ca ea sa fie integrata pe viitor in Directiva Cadru a Apei, masurile de transpunere trebuie vazute in vederea progresului privind adoptarea Directivei Cadru. In asteptarea acesteia, se va acorda prioritate implementarii specificatiilor ulterioare. Obiectivul principal va fi - in cadrul anuntatei Directivei Cadru a Apei - stabilirea unui sistem adecvat de prelevarea probelor si de monitorizare. Aceasta metoda generala va contribui de asemeni la evitarea intersectarii eforturilor din domeniul masuratorilor si a monitorizarii.

D. 9 Directiva privind Apa pentru Scaldat

Directiva 76/160/EEC privind calitatea apelor pentru scaldat urmareste sa asigure calitatea apelor pentru scaldat pe teritoriul UE, fie din zonele de scaldat ale apelor dulci fie cele costiere. Directiva enumera 19 parametri fizici, chimici si microbiologici si specifica ca Statele Membre sa monitorizeze zonele pentru scaldat dupa regulile stabilite privind frecventa si parametrii prelevarilor. Statele Membre trebuie sa adopte masurile necesare pentru a se conforma standardelor de calitate obligatorii stipulate in Directiva.

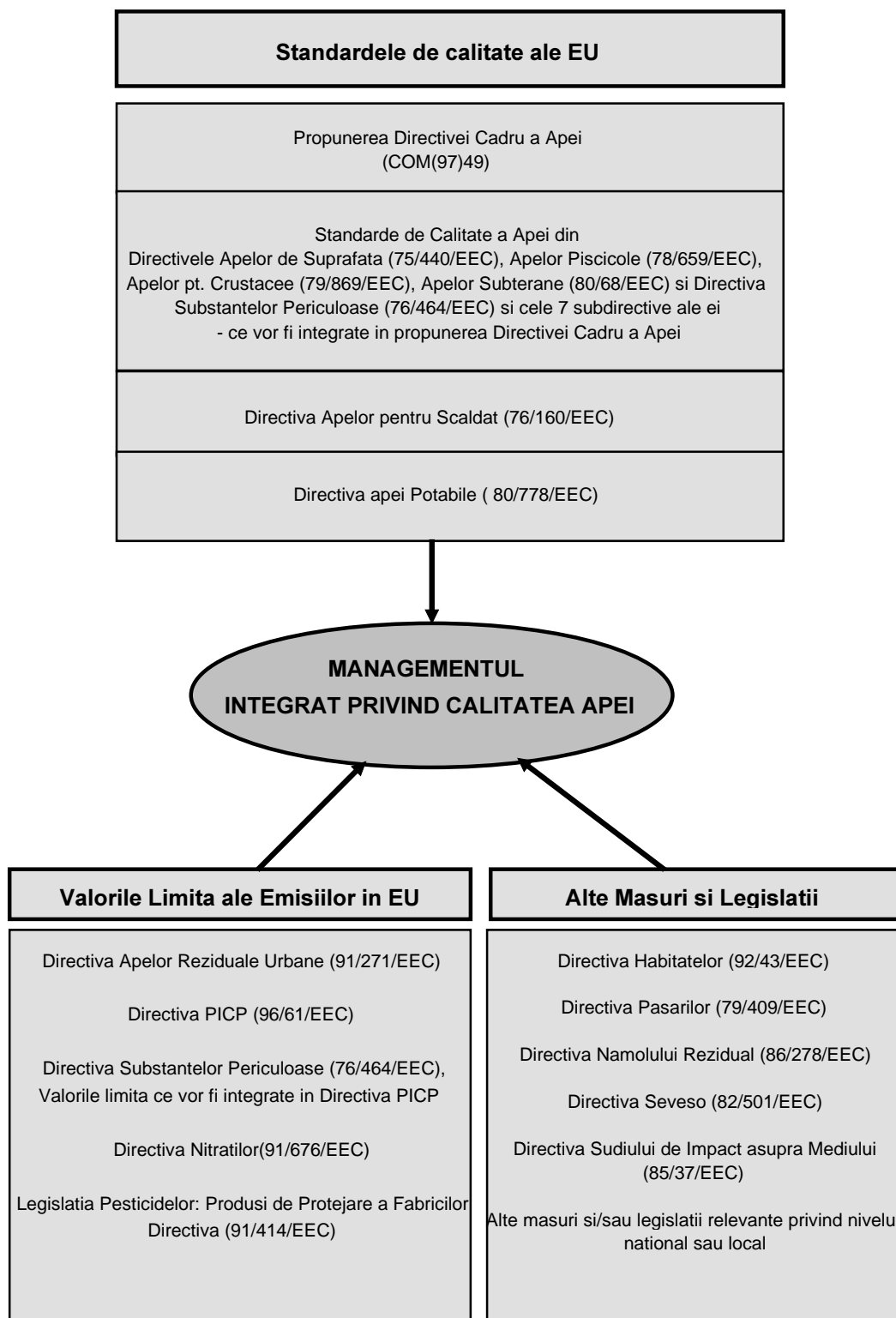
Comisia publica un raport anual privind calitatea apei pentru scaldat in UE.

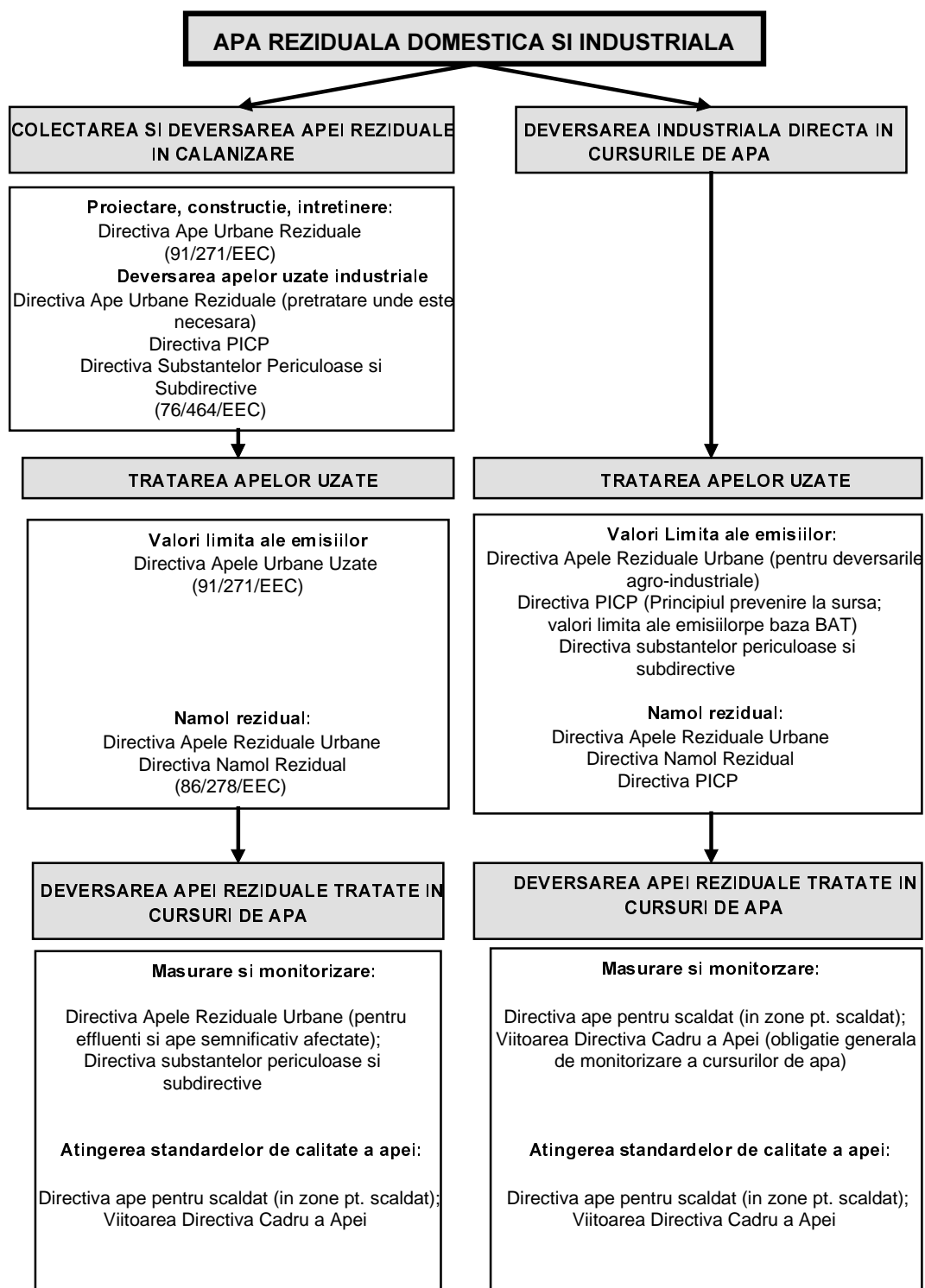
Pentru imbunatatirea acestei Directive din anul 1976, s-a adoptat de catre Comisie o propunere de revizuire.

Pe timpul elaborarii Directivei Cadru a Apei, Comisia a ajuns la concluzia ca Directiva privind Apa pentru Scaldat aduce o contributie distincta in Comunitate in ceea ce priveste integrarea politicilor mediului cu turismul si beneficiaza de o identitate clara, separata. Totusi, Directiva privind Apa pentru Scaldat va fi indeaproape coordonata cu Directiva Cadru a Apei, deoarece apele pentru scaldat si obligatiile asociate trebuie incorporate in planurile de management ale bazinelor raurilor.

Consideratii privind implementarea

1. Identificati apele pentru scaldat care indeplinesc conditiile cuprinse in Directiva.
2. Desemnati autoritatile pertinente prelevarii de probe si monitorizarii la nivel national, regional sau local.
3. Evaluati impactul obligatiilor tarii in cadrul Directivei privind Tratarea Apelor Uzate care sunt in concordanta cu standardele de calitate ale apelor pentru scaldat si decideti daca sunt necesare masuri ulterioare privind conformitatea cu standardele de calitate.

E. PROTECTIA NATURII

Legislatia de protectie a naturii din UE este alcatuita din doua directive principale si doua regulamente. Directivele au in vedere **protectia habitatelor naturale** din cadrul Uniunii Europene precum si a florei si a faunei care exista pe ele. Regulamentele limiteaza **importul si comertul** cu flora si fauna amenintata si stabileste un sistem de inspectie si monitorizare privind protejarea Antarcticii.

Directiva privind Habitatele 92/43/EEC a devenit principalul mecanism pentru protejarea speciilor Europene de flora si fauna precum si a habitatelor lor. Stabileste un cadru la nivel European de mentinere a diversitatii biologice prin conservarea habitatelor naturale si a faunei si florei salbatice. Directiva privind Pasarile 79/409/EEC protejeaza speciile salbatice de pasari si locurile de importanta pentru mentinerea populatiilor de pasari salbatice. Ea stabileste o schema pentru protejarea speciilor de pasari salbatice natural aparute in Comunitate, a oualelor, cuiburilor, puilor si habitatelor. Ea prevede identificarea si protejarea adecvata a locurilor de crestere a puilor si a locurilor de importanta pentru speciile migratoare, reglementeaza sezoanele si practicile de vanatoare.

Regulamentul EC/338/97 garanteaza indeplinirea obligatiilor de protejare a naturii din UE in cadrul Conventiei de la Washington privind Comertul cu Specii Amenintate. El va fi amendat in mod regulat pentru a implementa deciziile luate de partile Conventiei de la Washington. Directiva cu privire la Puii de Foca 83/129/EEC interzice importul produselor, cum ar fi pantofii si hainele facute din piele puilor de foca, cu exceptia celor ucise de oamenii eschimosi intr-o maniera traditionala.

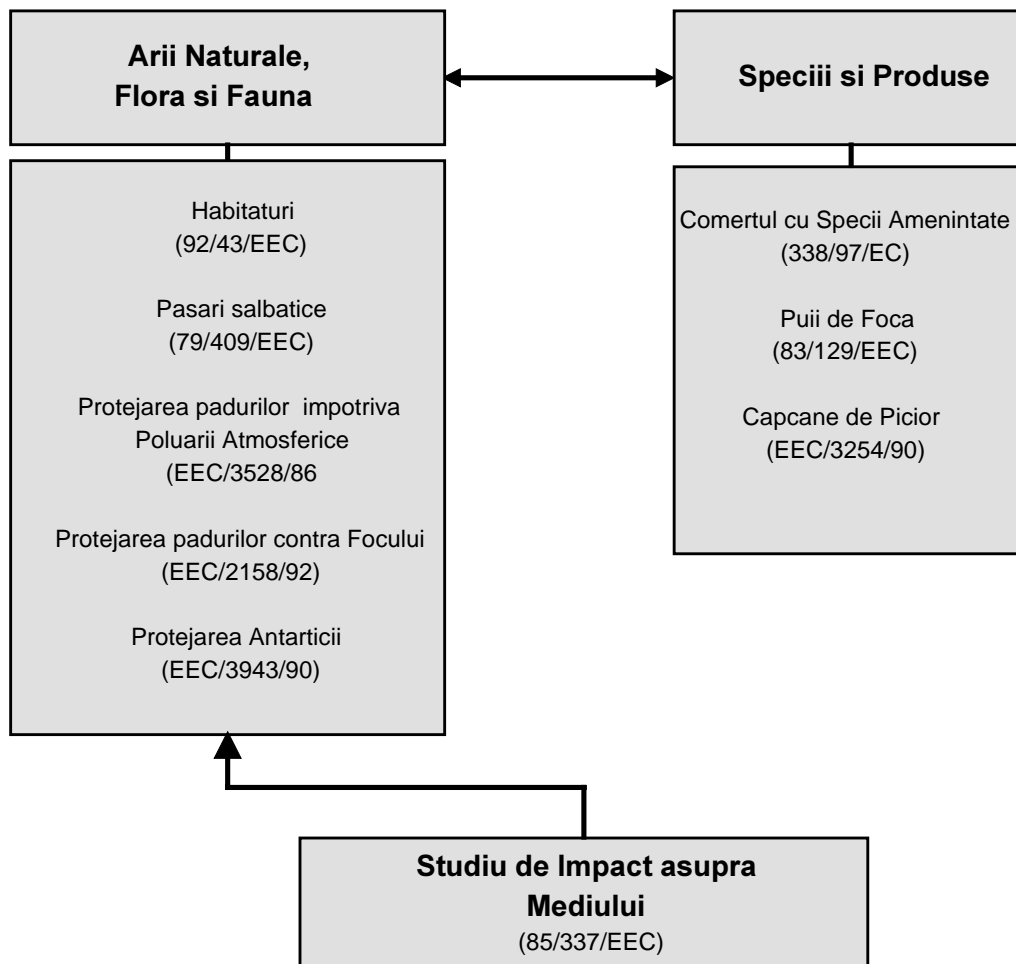
Regulamentul 90/3943/EEC privind **Protectia Antarcticii** implementeaza specificatiile privind inspectia si observarea in cadrul Conventiei privind Conservarea Resurselor Vii din Apele Maritime ale Antarcticii.

E.1 Habitaturi

Directiva 92/43/EEC privind conservarea habitaturilor naturale a florei si faunei salbatice are drept scop mentinerea biodiversitatii pe teritoriul European al Statelor Membre prin conservarea habitaturilor naturale salbatice de flora si fauna. Multe din habitaturile Europene s-au deteriorat si un numar mare de specii au devenit amenintate sau foarte rare. Directiva are drept scop stabilirea unei "stari de conservare favorabile" privind tipurile de habitat si a selectarii speciilor de interes pentru UE. Aceasta este definita in mare pentru habitate si specii cu referire la factorii cum ar fi dinamica populatiilor speciilor, curente in cadrul natural al speciilor si habitatelor, pastrandu-se aria si proportia habitatului in cadrul Satului Membru.

Se va stabili o retea ecologica Europeana cunoscuta sub numele de 'Natura 2000'. Fiecare Stat Membru trebuie sa elaboreze o lista a locurilor din cadrul teritoriului sau care au o importanta potentiala pentru UE. Zonele enumerate sunt proportionale fiecarui tip de habitat din Statul Membru ce necesita protejare. Toate locurile protejate din cadrul Directivei privind Pasarile 79/406/EEC, sunt de asemeni incluse in reteaua 'Natura 2000'.

PROTECTIA NATURII

O singura lista ce clasifica locurile de importanta in UE, va fi adoptata pana in luna iunie 1989, incepand cu care locurile sunt supuse unor obligatii particulare. Acestea includ luarea 'masurilor necesare' pentru a evita deteriorarea habitatelor si o evaluare a tuturor proiectelor care au un efect semnificativ in zona. Un plan sau un proiect trebuie sa aiba in vedere cerintele conservarii; in cazuri imperative in care se trece peste interesul public un loc poate fi afectat in mod negativ, dar Statele Membre trebuie sa ia masuri compensatorii. Statele Membre au timp sase ani pentru a desemna Ariile Speciale de Conservare si pentru a stabili masurile de conservare necesare, incluzand, unde este cazul, dezvoltarea planurilor de management.

Masurile de amenajare teritoriala vor trebui sa includa politici in scopul asigurarii coerentei retelei Natura 2000 si mentinerii caracteristicile peisajului cu importanta pentru viata salbatica, in mod special acelea care fac posibila migrarea speciilor, propagarea si schimbul genetic. Statele Membre trebuie sa stabileasca de asemenea un sistem strict de protectie privind speciile de plante si animale aflate in interesul UE. Acesta interzice colectarea deliberata, capturarea,

omorarea tuturor speciilor indiferent de locul lor in ciclul vietii, distrugerea sau deteriorarea locurilor de crestere sau de odihna.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebui sa desemneze locurile cu importanta pentru UE astfel ca ele sa poata fi supuse regimurilor de protectie necesare.
2. Trebuie sa existe o evaluare exacta privind fiecare plan sau proiect care va avea un efect semnificativ asupra locurilor aflate in zona obiectivelor de conservare; vezi comentariul despre Directiva EIA de mai sus (Vezi Sectiunea A - Legislatie Orizontala).
3. Ca parte a retelei Europene Natura 2000, tarile sunt responsabile in mentinerea coeziunii ecologice.
4. Tarile trebuie sa stabileasca managementul si monitorizarea locurilor protejate, precum si constrangerile necesare in cazul violarii masurilor de protectie.

E.2 Pasarele Salbatice

Directiva 79/409/EEC privind conservarea pasarilor salbatice stabileste o schema privind protejarea speciilor de pasari salbatice migratoare si a habitatelor lor. O datorie generala se impune asupra Statelor Membre privind mentinerea populatiei speciilor de pasari de provenienta naturala in stare de salbaticie in UE la un nivel care corespunde in particular specificatiilor ecologice, stiintifice si culturale, tinandu-se totodata cont de cerintele economice si de recreere. Aceasta se va realiza prin protejarea, mentinerea si restabilirea diversitatii suficiente a ariilor de habitat; ceea ce se realizeaza prin ceerea zonelor protejate, managementul habitatelor in cadrul si in afara ariilor protejate, restabilirea biotopurilor distruse si crearea altora noi.

Statele Membre trebuie sa promoveze masuri speciale privind conservarea habitatelor pentru speciile vulnerabile precum si pentru cele migratoare, in particular prin desemnarea Ariilor de Protectie Speciale , (APS-uri), celor mai potrivite teritorii pentru aceste specii. O mentiune speciala in aceasta privinta se acorda mlastinilor. Regimul de protectie a APS-urilor este definit acum in cadrul Directivei Habitaturilor.

Fiind subiectul unor exceptii, Statele Membre trebuie sa interzica capturarea sau omorarea deliberata; distrugerea deliberata a/sau stricarea oualelor sau a cuiburilor; mutarea oualelor in salbaticie; deranjarea deliberata in timpul cresterii si pastrarea pasarilor a caror captura este interzisa.

Pentru speciile vulnerabile Statele Membre trebuie sa desemneze zone deosebite de protectie, in mlastini speciale. Ele trebuie sa informeze Comisia astfel ca sa poata asigura masuri nationale diferite de intregul coerent. Vanzarea de pasari salbatice, incluzandu-se parti sau descendentii ai pasarilor moarte sau vii, este in general interzisa.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile, indiferent daca au sau nu legi si practici mai stricte de protejare a naturii decat in Uniunea Europeana, trebuie sa aiba in vedere cum sa incorporeze temerile internationale, in special cele legate de protejarea habitatelor in cadrul sistemelor lor nationale.

2. Specificatiile de protejare ale directivei pot prevede modificari in cadrul legilor cu privire la managementul si protejarea ariilor naturale, in proceduri, bugete si in instruirea managerilor locali.

E.3 Comertul cu Specii Salbatice de Flora si Fauna

Regulamentul EC/338/96, care intra in vigoare la 1 iunie 1997, inlocuieste Regulamentul 82/3626/EC privind implementarea Conventiei privind Comertul cu Specii Amenintate (CITES). El are drept scop protejarea speciilor salbatice ce pot fi afectate de comertul necontrolat, prin protejare, regulamente si monitorizare.

El creste numarul speciilor protejate. Pentru a se adapta circumstantelor schimbate rezultate din finalizarea pietii unice si inlaturarea controalelor vamale interne, el aplica masuri mai stricte la granitele externe ale Uniunii si include conditii de imbunatatire a implementarii cum ar fi impunerea de masuri disciplinare pentru aceia care incalca legea si introducerea politicii privind comertul cu specii salbatice.

Consideratii privind implementarea

1. In dezvoltarea implementarii legislatiei, trebuie identificate autoritatile competente. Trebuie acordata o responsabilitate sporita birourilor vamale in conducerea investigatiilor precum si emiterea permiselor de import si export.
2. Trebuie sa fie desemnata o autoritate de management in scopul implementarii legislatiei si comunicarii informatilor catre Comisie.
3. Trebuie delegate autoritatile stiintifice cu responsabilitate de reprezentare a tarilor asociate in cadrul Grupului de Revizuire precum si raspunderea la problemele stiintifice care apar in implementarea legislatiei.
4. Tarile asociate trebuie sa dezvolte proceduri si documentatii privind autorizariile. Trebuie stabilite de asemeni, interziceri si proceduri legate de acestea.
5. Pentru tipurile particulare ale comertului cu specii trebuie administrate si dezvoltate proceduri speciale ce vor fi administrate de catre autoritatea manageriala.
6. Trebuie dezvoltate proceduri de monitorizare si implementare incluzand masurile privind comertul neautorizat.

E.4 Puii de Foca

Statele Membre trebuie sa interzica importul comercial al unor produse de foca, cum ar fi imbracamintea. Interdictia nu se aplica produselor rezultate din vanatoarea traditionala a populatiei de eschimosi.

Consideratii privind implementarea

1. Stabiliti procedurile de acordare a certificatelor de import privind produsele de foca permisele, inspectia si procedurile de implementare a controlului produselor interzise.
2. Proceduri de coordonare si consultare intre Ministerele responsabile si servicii (de ex. Mediu, Vama, Politia)

E.5 Protejarea Zonei Antarctice

Regulamentul 3943/90/EC privind aplicarea sistemului de observare si inspectie stabilit sub Articolul XXIV al Conventiei privind Conservarea Resurselor Marine Existente adopta procedurile de observare si inspectie necesare din cadrul Conventiei.

E.6 Folosirea capcanelor de picior

Regulamentul EEC/3254/91 este destinat sa asiste conservarea unor specii de animale salbatice prin interzicerea capcanelor de picior si limitarea importurilor de piei si produse asociate.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor monitoriza conformitatea cu regulamentele cuprinse in regulament.
2. Va trebui organizat controlul frontierelor.

E.7 Protejarea Padurilor

Impotriva Poluarii Atmosferice

Regulamentul EEC/3528/86 stabileste o schema de protejare a padurilor impotriva poluarii atmosferice dar scopul este mai ales sprijinirea Statelor Membre in stabilirea unui inventar periodic al pagubelor si a unei retele de puncte de observatie. El necesita stabilirea unui inventar periodic al pagubelor din Comunitate privind padurile. El contribuie la dezvoltarea proiectelor pilot si experimentelor de teren destinate imbunatatirii intelegerii efectelor poluarii atmosferice asupra padurilor; imbunatateste metodele de observare si masurare a pagubelor si stabileste metode de regenerare a padurilor distruse.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa raporteze privind starea padurilor.
2. Tarile trebuie sa se conformeze unui sistem unificat de prelevare a probelor si de procesare centralizata a datelor.
3. Uniunea poate contribui la activitatile din cadrul regulamentului cu maxim 50 % din activitate.
4. Va fi stabilita o retea de monitorizare.

Impotriva Incendiului

Regulamentul EEC/2158/92 furnizeaza o protectie marita a padurilor pentru a reduce numarului focarelor de incendii si a zonelor arse. Mareste eforturile in vederea mentinerii ecosistemului padurilor si protejaza functiile pe care padurea le indeplineste pentru beneficiul zonelor rurale. Institue o schema de protejare a padurilor impotriva incendiului.

Consideratii privind implementarea

1. Se vor aloca fonduri in vederea implementarii schemei.

2. Tarile vor clasifica teritoriul dupa gradul de risc privind incendiul si va inainta Comisiei planuri de protectie impotriva incendiilor din zonele de risc mare si mediu.
3. Tarile vor pregati o evaluare a diferitelor tipuri de masuri luate privind reducerea incendiilor in padure si vor inainta anual Comisiei proiecte ale programelor privind imbunatatirea protejarii padurilor impotriva incendiilor.
4. Guvernele vor desemna departamentele si agentiile autorizate sa implementeze masurile luate dupa modelul Regulamentelor si carora Comisia le va rambursa sumele corespunzatoare contributiei Comunitatii.

Consideratii privind Implementarea Directivei Habitaturilor

Cadrul legislativ national

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
- Optiuni:
O lege nationala (Actul Protejarii Naturii)
Amendamente la actele existente (actele protejarii naturii, actul agricol, actul managementului apei, etc.)

Autoritatile Competente (AC)

- Determinati AC privind scopurile legale si administrative.
- AC la nivel national vor raporta Comisiei despre progresul Directivei, asigurand armonia protejarii habitatelor.

Verificari privind legea

- Acordati o atentie speciala criteriilor folosite la definirea si selectarea Zonelor Speciale de Conservare (ZSC).
- Incorporati conservarea ZSC in cadrul deciziilor de amenajare teritoriala.
- Dezvoltati legi cu privire la incorporarea studiilor impactului de mediu in cadrul procedurilor de luarea deciziilor privind propunerile de dezvoltare a ZSC.

Procesul Protejarii Habitatului

- Propuneti o lista a zonelor pe baza Anexelor 1 si 2.
- Comunicati aceasta lista Comisiei.
- Ajungeti la o intelegere cu Comisia privind zonele ce vor fi protejate.
- Stabiliti, unde este oportun, planuri de management privind zonele ce vor fi protejate.
- Integrati planurile de management in cadrul deciziilor de amenajare teritoriala.

Persoane implicate

- Asigurati inainte de selectia zonelor posibilitatea ca toate partile implicate sa o comenteze incluzand oficialitatile locale, departamentele implicate din guvern, reprezentanti ai industriei, amenajarile teritoriale si publicul.
- Faceti publice datele privind zonele.
- AC vor asista persoane implicate in privinta propunerilor de utilizare a zonelor (altele decat cele de conservare) sa fie cunoscute la o anumita data.

Consideratii Financiare

- Guvernul furnizeaza administrarea
- Se pot acorda proprietarilor de terenuri asistenta financiara sau concesiile privind taxele de mentinere a zonelor de conservare.

F. CONTROLUL POLUARII INDUSTRIALE SI MANAGEMENTUL RISCULUI

Aceste directive si regulamente acopera trei zone: controlul emisiilor industriale, controlul riscului la accidente majore, audituri de mediu si etichetarea ecologica.

Prima zona include directivele care stabilesc **specificatiile privind autorizarea** functionarii unor echipamente industriale privind controlul emisiilor in aer, apa si deseuri. Directivele includ Directiva privind Prevenirea Integrata si Controlul Poluarii 96/61/EEC (PICP), Directiva privind Emisiile de la Fabricile mari consumatoare de Combustibili 88/609/EEC ce cuprid emisiile de dioxid de sulf, oxizi de azot si compusi si stabilesc obiectivele privind reducerea totala a emisiilor din fiecare Stat Membru si Directiva privind poluarea Aerului de la Fabricile Industriale 84/360/EEC – o directiva cadru care va fi inlocuita cu o directiva PICP mai larga in anul 2007.

A doua zona cuprinde **Directiva Seveso** 96/82/EC, numita dupa un oras in Italia care a fost locul unor emisii accidentale majore de gaze toxice. Aceasta directiva, care a fost model pentru legislatiile similare din afara Europei, cere operatorilor planurilor industriale sa identifice riscurile de accidente majore si sa ia masuri privind controlul si limitarea efectelor. Ea va inlocui Directiva anterioara 82/501/EEC in anul 1999.

A treia zona cuprinde regulamente privind **Managementul Ecologic si Schema de Audit MESA** 1836/93/EEC si **eco-etichetarea** 880/92/EEC. Regulamentul MESA incurajeaza participarea voluntara a fabricilor industriale in dezvoltarea sistemelor interne de management al mediului si al programelor de audit ca mijloace de imbunatatire a performantei privind mediul. Regulamentul eco-etichetarii stabileste o schema de acordare de eco-etichete care intentioneaza sa promoveze proiectarea, producerea, vanzarea si folosirea produselor cu un impact redus asupra mediului pe intreg parcursul ciclului lor de viata. Eco-etichetarea furnizeaza consumatorului informatii privind impactul produsului asupra mediului.

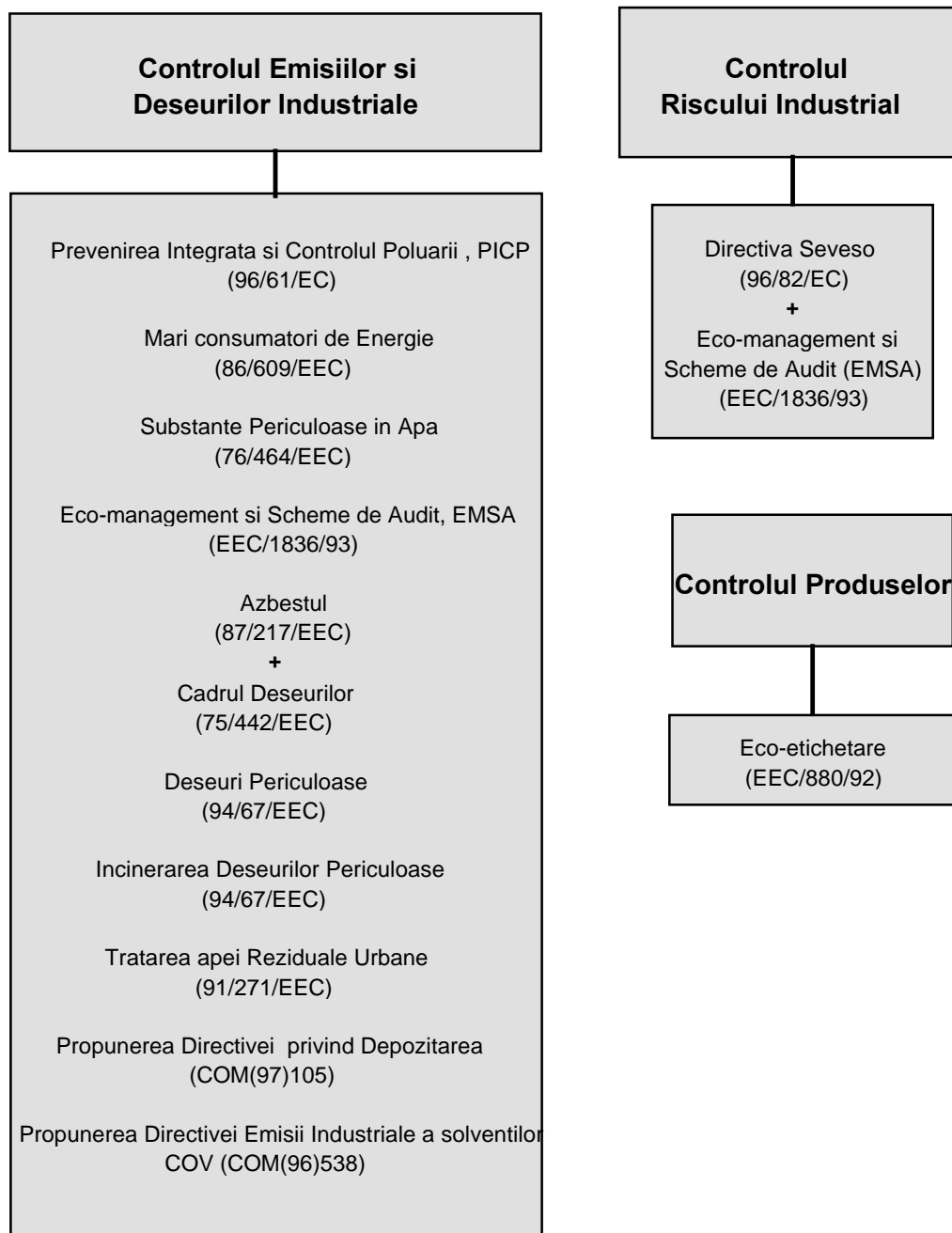
F.1 Prevenirea Integrata a Poluarii si Controlul

Scopul directivei este sa atinga prevenirea integrata si controlul poluarii provenind de la o gama larga de activitati prin masuri de prevenire sau, unde nu se poate, prin reducerea emisiilor de la echipamentele industriale in aer, apa si sol, incluzand masurile cu privire la deseuri, pentru a se atinge un inalt nivel de protectie globala a mediului.

Toate activitatile cuprinse in Directiva necesita o autorizatie. Statele Membre pot elibera o autorizatie singulara privind emisiile in aer, apa si deseurile de la o intreprindere industriala sau elibereaza autorizatii multiple ce sunt integrate intr-o procedura de cooperare ce implica cateva autoritati ce elibereaza autorizatii. Pe langa implementarea limitelor de emisii din cadrul autorizarilor de mediu, Statele Membre trebuie sa se asigure ca autorizatiile contin masuri destinate sa indeplineasca urmatoarele specificatii de baza:

- toate masurile adecvate de prevenire sunt luate impotriva poluarii, in particular prin aplicarea Celor Mai Bune Tehnici Disponibile (BTD).

CONTROLUL POLUARIII INDUSTRIALE SI MANAGEMENTUL RISCULUI

- nu se produce o poluare semnificativa
- este evitata producerea deseurilor; unde se produc deseuri ele trebuie recuperate iar unde este imposibil din punct de vedere tehnic sau economic, se depoziteaza evitandu-se intre timp orice impact asupra mediului.
- energia este eficient utilizata
- se iau masurile necesare pentru prevenirea accidentelor si limitarea consecintelor
- dupa orice incetare a activitatii se iau masurile necesare pentru evitarea oricarui risc de poluare si se restituie zona de operare intr-o stare satisfacatoare.

Autorizatiile trebuie sa contina valori limita ale emisiilor pe baza BTM, luindu-se in considerare potentialul transferului de la un mediu la altul. Trebuie mentionate si alte specificatii privind protejarea solului, apele subterane si privind managementul deseurilor, daca este necesar. In plus, autorizatiile trebuie sa contina specificatii suplimentare necesare in prevenirea incalcarilor standardelor de calitate a mediului.

Aceste specificatii se aplica noilor instalatii incepand cu luna octombrie 1999 si celor existente incepand cu luna octombrie 2007.

Autoritatile trebuie sa reconsidere periodic si cand este necesar sa reinnoiasca conditiile autorizarii.

Se va publica de catre Comisie un inventar al principalelor emisii si surse pe baza datelor inaintate de catre Statele Membre.

Consideratii privind implementarea

1. Identificati zone din cadrul ariei directivei.
2. Directiva PICP presupune ca tarile au dezvoltat institutiile administrative pentru emiterea autorizatiilor privind operatiunile industriale si cunostintele stiintifice privind administrarea si regimul de control pentru managementul mediului in unele setoare industriale
3. In evaluarea nevoilor de implementare, comparati specificatiile si procesele PICP cu legile nationale existente privind autorizatiile de mediu legate de calitatea mediului si de standardele de emisii.
4. Deoarece este nevoie de o cunostinte administrative si de o considerabila capacitate de implementare a directivei, aveti in vedere gradarea specificatiilor UE dupa disponibilitatile capacitatii de implementare.
5. Un punct bun de pornire este evaluarea capacitatii administrative existente in a executa responsabilitatile cuprinse in directiva, incluzand prevenirea poluarii, evitarea aparitiei deseurilor, recuperarea si depozitarea in siguranta, folosirea eficienta a energiei, prevenirea accidentelor si desangajarea procedurilor si standardelor din liniile directoare.
6. Vor trebui consultati reprezentantii industriei, din sectoarele energiei, producerii de metale si procesarii de minerale, produse chimice, managementul deseurilor si alte sectoare interesate

cu privire la modalitatea implementării în așa fel încât să netezească drumul conformării totale cu noile autorizări.

7. Autorizările pot fi emise la nivel național, regional sau local. Este recomandat să se permită autorităților locale să emită autorizări pentru întreprinderile mici și mijlocii urmând ca cele la scară mare să fie rezervate autorităților regionale sau locale.
8. Autoritățile competente trebuie să definească autorizațiile bazate pe evaluarea proiectului întregii fabrici nu numai pe baza standardelor privind produsul finit.
9. Autoritățile competente trebuie să se asigure că toate autorizațiile conțin specificații pentru protecția solului, aerului și apei privind distrugerea mediului. Aceasta trebuie să includă o listă detaliată privind identificarea și monitorizarea emisiilor în aer.
10. Țările în care implementează trebuie să determine penalizările privind lipsa de cooperare cu autoritățile competente și cu inspectorii, precum și pentru încălcările specificațiilor autorizărilor. Este oportună cererea de obligațiuni financiare de la operatorii industriali pentru a se acoperi costurile dezangajării.
11. Participarea publicului și diseminarea informației publice sunt componente vitale ale directivei. Un mijloc de răspandire a informației despre realizarea autorizațiilor este prin răspandirea unui registru de decizii și autorizări în birourile guvernamentale implicate și în biblioteci. Vor trebui realizate legături între aceste specificații și implementarea Directivei privind Accesul la Informația de Mediu.
12. Guvernele trebuie să aibă în vedere încadrarea specificațiilor Directivei privind poluarea Aerului de la fabricile industriale și Directivei privind descarcarea substanțelor Periculoase în apă în cadrul autorizărilor emise sub Directiva PICP după cei unsprezece ani după care directiva PICP intră în vigoare (30 octombrie 1996).

F.2 Poluarea Aerului de la Fabricile Industriale

Directiva 84/360/EEC privind combaterea poluării aerului de la fabricile industriale este o directivă cadru ce va fi înlocuită de către Directiva PICP în anul 2007 (Vezi mai sus, p. 78). Statele Membre trebuie să se asigure că tipurile de fabrici industriale enumerate în Anexa I obțin autorizare anticipată de la autoritățile naționale sau regionale competente înainte de a începe o modificare importantă a fabricii. Fabricile industriale care servesc apărării naționale sunt scutite de aplicarea acestei directive.

Se poate emite o autorizare doar atunci când autoritatea competentă a verificat dacă: s-au luat toate măsurile necesare împotriva poluării, incluzând aplicarea celei mai bune tehnologii disponibile fără angajarea unor costuri excesive (BTDFACE); utilizarea fabricii nu va cauza o semnificativă poluare a aerului, în particular cu substanțele enumerate în Anexa II a Directivei; nu s-a depășit nici o limită aplicabilă privind emisiile; și toate valorile limită privind calitatea aerului au fost luate în considerare.

Toate cererile de autorizare și deciziile autorităților competente trebuie puse la dispoziția publicului și a altor State Membre implicate, în cadrul relațiilor lor bilaterale.

Directiva PICP – Consideratii privind implementarea

Cadrul legislativ national

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
Optiuni: O lege nationala (Actul PICP)
Amendamente la legile existente privind autorizarea diferitelor medii si activitati (aer, apa, deseuri, protejarea solului, legislatia amenajarii teritoriale)

Autoritati Competente (AC)

- AC la nivel national trebuie sa asigure uniformitatea standardelor privind autorizatiile pentru toate mediile, cele mai bune tehnici Disponibile pentru sectoarele industriale.
- Procedurile si criteriile de evaluare ale cererilor de autorizare, ghiduri pentru sectoarele industriale si autoritatile responsabile pentru autorizatii vor fi stabilite.
- Identificarea zonelor din cadrul Directivei.

Verificari privind legea

- Acordati atentie definitiei celor mai bune tehnici disponibile.
- Intelegeti specificatiile conformitatii din cadrul directivelor sectoriale apropiate si dupa implementarea totala a directivei PICP.
- Stabiliti sanctiuni privind pagubele aduse mediului si sanatatii.

Procesul de Autorizare

- Implementati specificatiile procedurilor de autorizare PICP privind noile instalatii.
- Aplicati o metoda 'integrata' privind acordarea autorizatiilor pentru instalatii.
- Fiti atenti la orice schimbare in activitatile zonelor cu autorizatie.
- Dezvoltati o informatie standard cuprinzatoare pentru cererile de autorizare.
- Aveti in vedere legaturile posibile intre studiul de impact si procedurile PICP.

Persoane implicate

- Asigurati-va ca inainte de acordarea autorizatiilor persoanele implicate si publicul sunt informate si li se da posibilitatea participarii la procesul de luare a deciziilor.
- AC trebuie sa furnizeze publicului informatia cu privire la activitatea industriala si efectele ei potentiale asupra sanatatii umane si asupra mediului.

Consideratii Financiare

- Guvernul stabileste AC si suportul administrativ, furnizeaza informatii persoanelor implicate si publicului.
- Solicitantii autorizatiilor vor plati costurile administrative.

Exemple de Alocare a Responsibilității privind Autorizațiile

Tara	Emit Autorizații	Monitorizeaza si Inspecteaza	Implementeaza	Acuza
Franta	Prefectul (biroul regional al Guvernului Central)	Inspectoratul de Mediu, Apa, Politie	Prefectul	Prefectul
Germania	Autoritate Regionala (Länd)	Autoritate Regionala	Acuzator	Acuzator
Danemarca	Autoritate Regionala sau Locala	Autoritate Regionala sau Locala	Autoritate Regionala sau Locala	Politia
Marea Britanie	Agentia de Mediu	Agentia de Mediu	Agentia de Mediu	Agentia de Mediu

Statele Membre trebuie sa monitorizeze emisiile provenind de la fabricile industriale sa le impuna conditii, luandu-se in considerare situatia economica a fabricilor. Ele trebuie sa adopte politici pentru a se asigura ca fabricile existente, cuprinse in Anexa I, se adapteaza gradual la cea mai moderna tehnologie disponibila. Ele pot adopta conditii mai stricte.

Consideratii privind implementarea

1. Autoritatile Guvernamentale vor avea nevoie de un efort continuu privind colectarea datelor cu privire la emisiile de la instalatiile autorizate, date despre calitatea mediului si BTDFACE privind diferitele sectoare industriale si procese de productie.
2. Aveti in vedere modul de tranzitie de la specificatiile autorizatiilor din aceasta directiva si directiva PICP.
3. Aveti in vedere cum definiti si revizuiti BTDFACE privind diferite sectoare industriale si activitati: sfatul poate fi dat de catre Comisia Europeana si de catre Statele Membre.

F.3 Fabrici mari consumatoare de Combustibil

Directiva 88/609/EEC privind limitarea emisiilor in aer a unor poluanti provenind de la fabricile mari consumatoare de combustibil a fost prima directiva care a fost adoptata in cadrul directivei 84/360/EEC privind combaterea poluarii aerului de la fabricile industriale. Ea se aplica fabricilor producatoare de energie cu o intrare termica de 50 megawati (MW) sau mai mare. Scopul este reducerea emisiilor de SO₂, NO_x si praf de la fabricile mari consumatoare de energie. Ea este indeplinita prin combinarea specificatiilor privitoare la emisiile globale de la fabricile existente si limite stricte ale emisiilor privind noile fabrici.

In ceea ce priveste fabricile existente, plafoanele nationale pentru SO₂ si NO_x sunt stabilite in etape graduale (1993, 1998, 2003).

Statele Membre trebuie sa elaboreze programe privind reducerea treptata a emisiilor anuale de SO₂ si NO_x de la fabricile existente, de ex. fabricile a caror licenta de operare a fost acordata inainte de luna iulie 1987.

Pentru noile fabrici, sau fabricile a caror capacitate a fost extinsa peste 50 MW, licentele de constructie sau operare trebuie sa contina conditii de conformitate cu valorile limita ale emisiilor pentru SO₂, NO_x si praf si conditii necesare privind descarcarea gazelor provenite de la deseuri. Statele Membre pot impune cerinte mai severe.

Daca o fabrica noua va avea un impact considerabil asupra mediului altui Stat Membru, Statul Membru trebuie sa asigure consultarea adecvata a celorlalti State Membre dupa modelul Directivei 85/337/EEC privind evaluarea efectelor unor proiecte publice si private de mediu (vezi Sectiunea A - Legislatie Orizontala).

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor trebui sa determine emisiile anuale totale de la fabricile noi precum si de la cele existente. Aceasta va include raportul operatorilor fabricilor cu mare consum de combustibil si a institutiilor stiintifice care lucreaza pentru guvern.

2. Tintele nationale de reducere a emisiilor trebuie puse de acord cu Uniunea Europeana si vor trebui dezvoltate programe privind reducerea emisiilor anuale ale fabricilor mari consumatoare de combustibil pentru a atinge scopurile nationale de reducere a emisiilor. Acele programe trebuie dezvoltate in stransa cooperare cu operatorii planurilor mentionate.
3. Trebuie identificate si revizuite optiunile privind reducerea emisiilor. Acestea pot include schimbarea combustibilului, masuri de economisire a energiei si tehnologii de reducere a poluarii. Va fi importanta o analiza atenta a limitelor si oportunitatilor.
4. Toate licentele pentru fabricile noi(sau extinderilor peste 50MW) trebuie sa includa in afara specificatiilor valorilor limita ale emisiilor de SO₂, NO_x si praf, specificatii privind metodele de masurare, echipamentul si specificatiile in cazul nefunctionarii echipamentelor de masurare, etc. Autoritatile existente trebuie revizuite in aceasta privinta.

F. 4 Propunere de Directiva privind emisiile COV din industrie

O propunere de Directiva privind limitarea emisiilor compusilor organici volatili datorita folosirii de solventi organici in unele activitati industriale, COM(69) 538 - final, este in prezent in fata Consiliului si Parlamentului European.

Obiectivul propunerii este reducerea COV de la surse stationare si respectiv a ozonului troposferic. Propunerea are drept scop sa reduca cu cel putin 50% emisiile (pana in anul 2010, comparabil cu nivelul anului 1990) pentru 20 de tipuri principale de activitati de folosire a solventilor. Pentru fiecare din aceste sectoare industriale, ea defineste tintele de reducere a emisiilor prin intermediul valorilor limita ale emisiilor ce vor fi atinse fie prin tehnologia adecvata fie prin inlocuirea solutiilor (concentratie scazuta a solventilor sau tehnologii fara solventi). Statele Membre au optiunea de a proiecta si implementa un plan national alternativ care sa atinga aceleasi reduceri.

Consideratii privind implementarea

1. Identificati zone din cadrul scopului Directivelor.
2. Tarile vor trebui sa stabileasca sisteme de monitorizare si implementare pentru atingerea limitelor emisiilor.
3. Tarile trebuie sa identifice instalatiile care necesita autorizare si acelea care trebuie inregistrate.
4. In cazul in care se considera utilizarea unui plan national, Statele Membre vor evalua atent nevoia cunostintelor tehnice si industriale si capacitatea administrativa pentru proiectarea si implementarea planurilor, care se pare ca va fi considerabila.
5. Sunt recomandabile consultatiile anterioare cu industria si cu alte grupuri interesate.

F.5 Directiva ‘Seveso’ privind Controlul Riscului Accidentelor Majore

In anul 1999, Directiva 96/82/EEC privind controlul riscului accidentelor majore implicand substante periculoase va inlocui vechea Directiva ‘Seveso’ 82/501/EEC, care a fost dezvoltata

ca urmare a accidentului din anul 1976 in Italia. Directiva din anul 1982 a continut un set de obligatiuni privind lucratorii fabricilor industriale precum si autoritatile nationale iar Comisia Europeana are drept scop identificarea si controlul riscului accidentelor majore de la instalatiile industriale. Noua Directiva 'Seveso II' are un scop largit si simplificat si intreste managementul sigurantei si specificatiile planurilor de urgenta impuse operatorilor unor fabrici industriale. Stipularile privind inspectia si controlul de catre autoritatile competente sunt intarite si o noua stipulare a fost introdusa, obligand autoritatile sa aiba in vedere obiectivele Directivei privind amenajarea teritoriala.

Aparteneta la cadrul Directivei Seveso II a unei institutii este determinata numai de catre prezenta substantelor periculoase specifice in cantitati suficient de mari pentru a produce un risk major de accident. Instalatiile cuprinse in aceasta directiva si aflate aproape una de alta trebuie sa coopereze in avertizarea riscurilor si prevenirea efectelor dominoului cum ar fi imprastierea focului asupra instalatiilor vecine.

Pentru a imbunatati siguranta si a reduce riscul erorilor umane, operatorii instalatiilor industriale implicate vor trebui sa dezvolte o politica a prevenirii accidentelor majore precum si un sistem de management al sigurantei. Operatorul trebuie sa pregateasca un raport privind siguranta si un plan extern in caz de accident. Autoritatea nationala trebuie sa pregateasca un plan de urgenta externa cooperand de-a lungul granitelor unde este necesar sa se previna sau sa se raspunda in caz de accidente majore.

Statele Membre trebuie sa interzica folosirea instalatiilor industriale unde masurile de prevenire si diminuare luate de catre operator sunt deficiente sau unde operatorul nu inainteaza informatia ceruta intr-o perioada rezonabila de timp. Accesul publicului la informatie este imbunatatit. Trebuie organizat un sistem de inspectie de catre autoritatile competente.

Consideratii privind implementarea

1. Cunostintele si capacitatea administrativa necesara implementarii noii Directive sunt considerabile. Ca prim pas, trebuiesc identificate autoritatile competente la nivel national sau local.
2. Trebuie stabilite proceduri pentru a se asigura ca toate instalatiile existente si cele noi cu risc marit de producere a accidentelor au luat masurile necesare pentru prevenirea accidentelor majore si limitarea consecintele lor. Aceasta necesita stabilirea unui sistem de inregistrare privind comunicările si o abilitate in evaluarea rapoartelor inaintate privind siguranta.
3. Autoritatile locale sunt reponsabile privind schitarea de planuri externe de urgenta. Dezvoltarea acestor planuri de urgenta are ca baza necesitatea ca aceste planurile de urgenta interne sa fie transmise de catre operator si sa contina informatii cu privire la stabilirea necesitatilor specifice privind cazurile de urgenta. Persoanele expuse riscului la accidente majore tebuie sa fie informate. Cuplul planurilor de urgenta interne si externe trebuie testat si revizuit practic. In caz de accident, interventiile trebuie coordonate.
4. Colectarea si raspandirea informatiilor cu privire la accidente si gradul lor de pericolozitate este esentiala in imbunatatirea metodelor de prevenire si a procedurilor de raspuns in caz de urgenta. Trebuie definite si stabilite procedurile de colectare, schimb si raspandire a informatiilor.
5. Autoritatile competente trebuie sa stabileasca programe de inspectie bazate pe examinarea sistematica a riscurilor privind institutiile implicate sau o inspectie anuala a zonei.

F.5 Eco-managementul si Schema de Audit (EMSA)

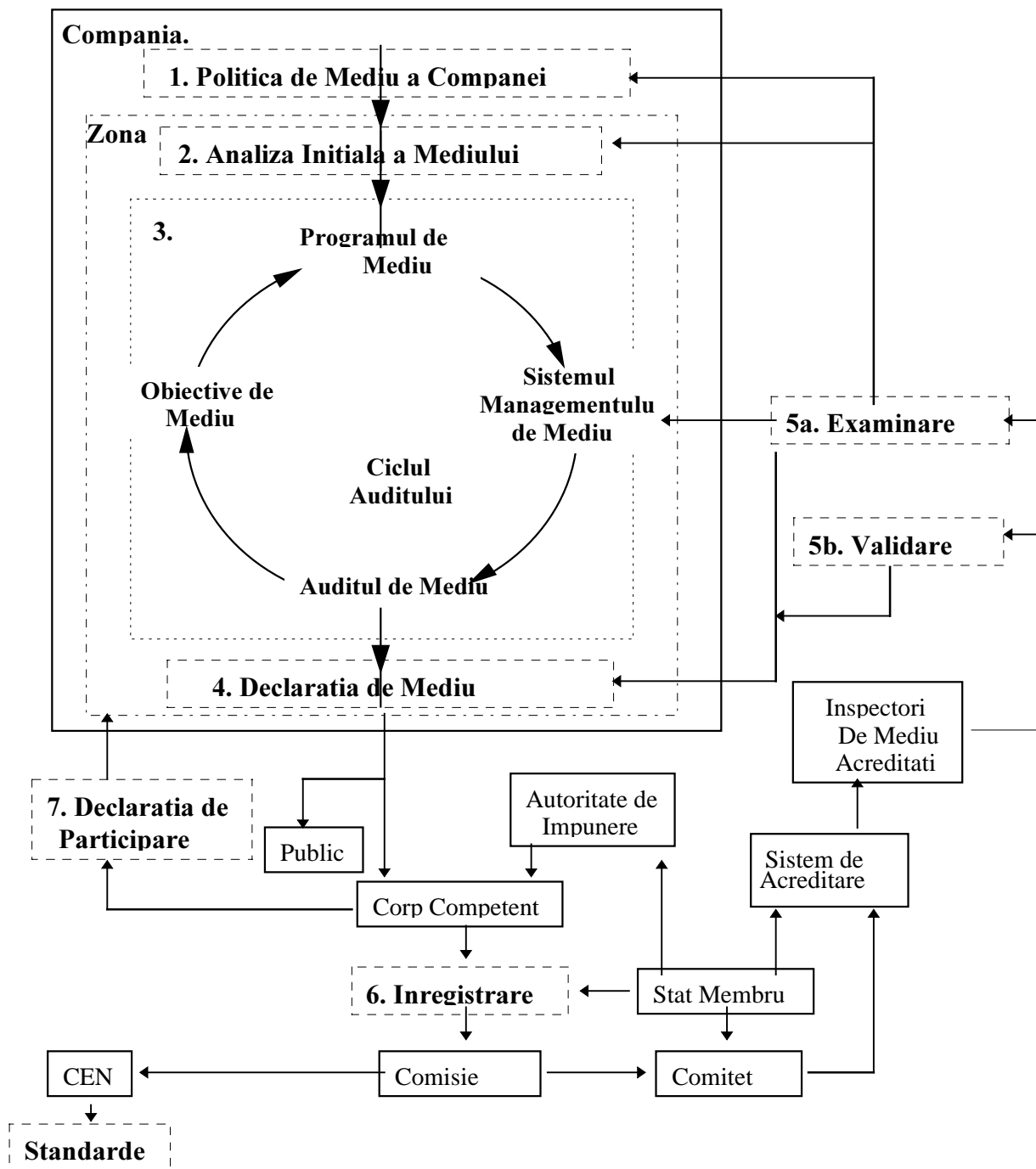
Regulamentul 1836/93/EEC stabileste eco-managementul voluntar si schema de audit pentru companiile industriale participante si cauta sa recompenseze si sa promoveze performantele ridicate privind mediul din cadrul activitatilor industriale. Schema cere partilor participante sa:

- stabileasca si sa implementeze politici, programe si sisteme de management
- stabileasca auditul zonelor implicate; si sa
- furnizeze publicului raporturi ale performantei privind mediul

Se aplica fabricilor, zonelor industriei de reciclare si a celei producatoare de energie si poate fi extinsa pe baze experimentale in alte zone. Participantii trebuie sa urmareasca etapele:

- adoptarea unei politici de mediu - ce va include conformitatea cu instrumentele de reglementare, imbunatatirea continua a performantei privind mediul si reducerea impactului de mediu
- conducerea in zona a unei revizuri a mediului
- introducerea unui program de mediu si a unui sistem de management al mediului

Schema privind Eco-Managementul si Auditul de Mediu

- executarea unui audit de mediu intr-un ciclu de maxim trei ani;
- pregatiti o declaratie publica privind mediul care sa includa impacturile privind mediul cu detalii particulare ale zonelor respective.
- efectuati o verificare independenta a declaratiei de mediu cu ajutorul unor inspectori independenti acreditati in cadrul sistemului national de acreditare.

Sistemele nationale sau internationale de management a mediului si sistemele de audit altele decat MESA pot fi considerate ca echivalente daca se regasesc in *Jurnalul Oficial al Comunitatii Europene*.

Consideratii privind implementarea

Cu toate ca regulamentele nu pot fi transpuse in cadrul legii nationale, tarile trebuie sa realizeze unii pasi administrativi pentru a le da efect la data intrarii in Uniunea Europeana:

1. Stabiliti un sistem de acreditare si supraveghere a inspectorilor de mediu acreditati. Stabilirea si directionarea sistemelor de acreditare necesita consultarea partilor implicate.
2. Trimiteti catre Comisie o lista revizuita a inspectorilor de mediu acreditati la fiecare sase luni.
3. Tarile care doresc sa acceda pot, ca optiune, sa puna in aplicare principiile analoage Eco-Managementului si schemei de Audit (ISO 14001 sau managementul de mediu si schema de audit) inainte de a se alatura Uniunii Europene.
4. Regulamentul MESA specifica Tarilor Membre sa stabileasca organisme competente care sa se ocupe cu inregistrarea zonelor si comunicarea listelor zonelor inregistrate catre Comisie. Componenta acestor organisme trebuie sa fie in asa fel incat sa garanteze neutralitatea.

F.6 Eco-Etichetarea

Regulamentul 880/92/EEC privind schema UE de acordare a eco-etichetelor cauta sa promoveze proiectarea, productia, vanzarea si folosirea produselor cu impact redus asupra mediului in cursul ciclului lor de viata. Regulamentul incearca sa furnizeze consumatorilor o informatie mai cuprinzatoare despre impactul produselor. Ea nu se aplica alimentelor, bauturilor medicamentelor, substantelor periculoase din cadrul Directivelor 67/548/EEC sau 88/379/EEC, sau produselor care sunt fabricate prin procese care pot aduce pagube importante mediului.

Conditiiile de acordare a acreditarilor pentru fiecare grup de produse se vor determina de catre un Comitet al reprezentantilor Statelor Membre dupa un proces de consultare ce implica grupurile interesate din industrie, comert, organizatii ale consumatorilor si organizatii de mediu. Eco etichetarea grupului de produse dureaza trei ani si este determinata dupa evaluarile ciclurilor de viata ale grupului de produse bazat pe mentinerea la un inalt nivel a protectiei mediului.

Pana acum, au fost stabilite criteriile de eco-etichetare pentru: Masini de spalat vase, Amelioratori pentru sol, Hartie igienica, Role de hartie pentru bucatarii, Detergenti, Becuri cu o terminatie, Vopsele pentru interior si lacuri, Lenjerii de pat si tricouri, Becuri cu doua terminatii, Masini de spalat, Hartie pentru copiator si Frigidere.

Consideratii privind implementarea

1. Cu toate ca regulamentele nu pot fi transpuse in cadrul legii nationale, Statele Membre trebuie sa desemneze un organism competent, a carui componenta sa-i garanteze independenta si neutralitatea, sa primeasca cererile privind eco-etichetarea, sa evalueze performanta de mediu a produsului in legatura cu criteriile specificate si sa decida acordarea eco-etichetarii.
2. Sa se asigure informarea consumatorilor si a celor care il preiau privind eco-etichetarea si schemele de acordare a lor.
3. Pentru ca schema eco-etichetarii sa aiba succes, este necesara cunoasterea ei de catre industrie sau de catre persoanele implicate in desfacere. Consultarile si campaniile de informare sunt o conditie absolut necesara privind succesul ei.

G. SUBSTANTE CHIMICE SI ORGANISME MODIFICATE GENETIC

Cea mai importanta zona privind legislatia de control a substantelor chimice din UE este legata de **testarea si notificarea** substantelor chimice si a preparatelor. Celelalte privesc **Organismele modificate genetic (OMG), experimentarea pe animale, practicile sigure de laborator** si directive si regulamente privind controlul **produselor**.

Directivele privind Utilizarea Continutului Organismelor Modificate Genetic si privind Lansarea Deliberata stabilesc un sistem de control a utilizarii organismelor modificate genetic. Ele au fost concepute dupa modelul directivelor privind notificarea substantelor chimice.

Directiva privind experimentele pe animale 86/609/EEC stabileste standarde de tratare minime umanitar privind animalele folosite pentru testari obligatorii in cadrul directivei substantelor chimice si preparatelor din UE.

Directiva cu privire la Armonizarea Practicilor Sigure de Laborator 87/18/EEC si Directiva conexa privind Inspectia si Verificarea Practicilor Sigure de Laborator 88/320/EEC implementeaza actele relevante ale Consiliului OECD destinate ca tarile membre ale OECD sa recunoasca validitatea datelor produse prin testarea substantelor chimice dupa modelul armonizarii standardelor privind practicile sigure de laborator.

In final, Directiva Azbest 87/217/EEC furnizeaza un set de mijloace de control integrate privind evacuarea azbestului in aer, apa sau sol.

G.1 Testarea si Notificarea Substantelor Chimice

Clasificarea, ambalarea si etichetarea substantelor periculoase

Directiva Consiliului 67/548/EEC are in vedere testarea, clasificarea, ambalarea si etichetarea substantelor chimice periculoase pentru om si mediu. In anul 1979, a fost introdus un sistem de testare si notificare inainte de vanzarea substantelor chimice plasate pe piata comunitatii.

Directiva face distinctie intre substantele chimice 'noi' si cele 'existente'. Substantele chimice existente sunt cele plasate pe piata Comunitatii inainte de 18 septembrie 1981 si sunt cuprinse in Inventarul European al Substantelor Chimice Existente (IESCE). Substantele chimice 'noi' sunt cele neincluse in IESCE.

Un producator sau importator care plaseaza pentru prima data o substanta noua pe piata Comunitatii Europene trebuie sa inainteze unei autoritati nationale competente cu cel putin 45 de zile inainte, un dosar de notificare privind substanta. Acest 'set de baza' de informatii este menit sa fie un ecran privind sanatatea si riscurile legate de mediu. Substantele chimice existente sunt excluse de la notificare. Ele trebuie clasificate de catre autoritatile competente si uneori de catre producatori, distribuitori sau importatori pe baza proprietatilor intrinseci.

Exista de asemenea o procedura redusa de notificare privind substantele introduse de catre producator pe piata in cantitati mai mici de o tona pe an.

SUBSTANTE CHIMICE SI ORGANISME MODIFICATE GENETIC

Testare	Transport	Notificarea Pietei	Produse
<p>Testare pe Animale (86/609/EEC)</p> <p>Practica Sigura de Laborator Inspectia PSL (87/18/EEC)</p> <p>Utilizarea Continutului Organismelor Modificate Genetic (90/219/EEC)</p> <p>Lansarea Deliberata a Organismelor Modificate Genetic (90/220/EEC)</p>	<p>Bunuri periculoase pe sosele (94/55/EC)</p>	<p>Clasificarea, Ambalarea si Etichetarea Substantelor Periculoase (67/548/EEC)</p> <p>Preparate Periculoase (88/337/EEC)</p> <p>Lansarea Deliberata a Organismelor Modificate Genetic (92/220/EEC)</p>	<p>Clasificarea, Ambalarea si Etichetarea Substantelor Periculoase (67/548/EEC)</p> <p>Preparate Periculoase (88/337/EEC)</p> <p>Lansarea Deliberata a Organismelor Modificate Genetic (90/220/EEC)</p> <p>Restrictii de Vanzare si Folosire (76/769/EEC)</p> <p>Azbestul (87/217/EEC)</p> <p>Detergenti (73/404/EEC)</p> <p>Evaluarea Riscului Substantelor Existente (EC/1488/94)</p> <p>Importul si Exportul Substantelor Periculoase (EEC/2455/92)</p> <p>Substante care epuizeza Ozonul (EC/3093/94)</p>

Directiva contine 14 categorii de clasificare a substantelor periculoase dupa proprietatile fizico-chimice si toxicologice. De asemenea ea specifica simbolurile si indicatorii de pericol privind etichetarea precum si frazele standard privind riscul sau privind siguranta. Directiva contine de asemeni specificatiile de baza privind ambalarea substantelor periculoase.

Toate substantele chimice clasificate de catre comunitate ca substante periculoase sunt enumerate in Anexa I, ce se revizuieste in mod regulat. Aceasta anexa defineste simbolul de pericol, frazele privind riscul si siguranta ce vor fi scrise pe etichetate.

Consideratii privind implementarea

1. Implementarea necesita dezvoltarea unor structuri administrative si tehnice capabile sa conduca si sa evalueze volumul de informatii legat de plasarea pe piata a noilor substante chimice. Este necesara de asemeni o stransa cooperare internationala pentru a se asigura toate elementele privind evaluarea acestor substante intr-o perioada scurta de timp permisa sunt colectate si disponibile pentru ca autoritatile nationale raspunzatoare sa-si indeplineasca rolul de control.
2. Autoritatile competente trebuie sa elaboreze datele de baza necesare sa fie consultate de catre producatori si importatori pentru a evita repetarea neobligatorie a testarilor in special in ceea ce priveste testarea pe animale.
3. Vor fi necesare controale interne si vamale eficiente, impreuna cu penalizari pentru a se evita importul ilegal si comercializarea substantelor ne-notificate provenind de la tarile terte. Pentru acelasi motiv, vor fi utile campaniile de informare privind importatorii si fabricantii pentru a se mari gradul de conformitate cu specificatiile tehnice legate de notificarea substantelor chimice.
4. Va trebui sa se creeze un for permanent in industria chimica pentru a se permite schimbul eficient de informatii si pentru pregatirea propunerilor de clasificare a substantelor existente.
5. Privind noile substante: vor fi stabilite liste asemenatoare IESCE si listei NEFP(neexistentei sub forma de polimer).
6. Privind substantele existente: se va stabili o lista comparabila cu lista IESCN. Datele privind substantele existente trebuie comparate cu lista IESCN si cu Anexa I a Directivei 67/548/EEC.

Clasificarea, etichetarea si ambalarea preparatelor periculoase

Directiva Councilului 88/379/EEC adopta si extinde procedurile si standardele de clasificare si etichetare a substantelor periculoase din cadrul Directivei 67/548/EEC privind preparatele periculoase. Un preparat este un amestec de doua sau mai multe substante chimice.

Se aplica preparatelor care sunt plasate pe piata UE si care contin cel putin o substanta clasificata periculoasa sau care este privita ca periculoasa. Preparatele trebuie clasificate in concordanta cu gradul de pericol identificat ca fiind cel mai mare.

Nu se aplica produselor medicinale sau veterinare, produselor cosmetice, amestecurilor de substante sub forma de deseuri si pesticide, care sunt cuprinse in legislatia Comunitatii.

Ambalarea preparatelor periculoase trebuie sa indeplineasca aceleasi criterii ca si substantele chimice in privinta etichetelor, tariei, masuri impotriva scurgerilor si sisteme de strangere.

Statele Membre pot interzice provizoriu sau limita, pe baza baza informatiilor, vanzarile preparatelor care, cu toate ca satisfac directiva, constituie un pericol pe motivul clasificarii, ambalarii sau etichetarii.

Consideratii privind implementarea

1. Aceleasi observatii facute pentru substantele periculoase se aplica si preparatelor periculoase.

Substante Existente

Regulamentul 793/93 privind evaluarea si controlul substantelor existente impune producatorilor si importatorilor sa transmita datele privind substantele produse sau importate in cantitati mai mari decat unele limite. Pe baza informatiei inaintate si pe baza listelor nationale privind substantele prioritare, Comisia stabileste o lista de substante prioritare pentru care se va face evaluarea riscului. Principiile evaluarii riscului sunt definite in Regulamentul CEE 1488/94 sprijinit de un Document Tehnic Detaliat. Comisia poate propune masuri de reducere a riscului.

Consideratii privind implementarea

- 1 Statele Membre trebuie sa evalueze riscul substantelor periculoase pe baza informatiei furnizate de producatori si importatori.
- 2 Ele trebuie sa introduca sanctiuni pertinente pentru a face fata neconformarilor din industrie sau import.

Experimente pe Animale

Directiva 86/609/EEC privind protectia animalelor folosite in scopuri experimentale sau stiintifice are drept scop stabilirea standardelor minime privind folosirea animalelor in scopuri experimentale sau stiintifice legate de cercetarea fundamentala sau aplicata, medicamente, hrana si alte substante sau produse precum si protectia mediului. Speciile amenintate pot fi folosite doar in scopul conservarii speciei sau pentru scopuri biomedicale esentiale acolo unde speciile sunt singurele potrivite.

Ea cuprinde specificatii generale sau particulare privind adapostul, monitorizarea, inlaturarea durerii sau a stresului, eliminarea defectelor descoperite sau a suferintelor si sacrificarea umana la sfarsitul experimentului.

Experimentul trebuie urmat doar daca nu exista nici o alta metoda stiintifica ,care sa nu implice folosirea animalelor, satisfacatoare pentru obtinerea rezultatului cautat.

Cladirile crescatoriilor si utilitatile trebuie aprobate, inregistrate detaliat indosariate. Trebuie crescute unele animale cum ar fi soarecii, sobolanii, cainii, pisicile si alte primare in afara omului doar daca nu se obtine o anterior o exceptie privind animalele salbatice. Pentru a se evita repetarea testelor, Statele Membre sunt incurajate sa recunoasca unele altora validitatea datelor generate de experimentele.

Toate experimentele trebuie anuntate din timp autoritatii nationale. Acolo unde animalele salbatice sunt sau vor fi supuse unei dureri severe sau prelungite, experimentele trebuie sa fie special autorizate. Pe baza cererilor de autorizare si a notificarilor Statele Membre sunt solicitate sa colecteze informatii statistice cu privire la folosirea animalelor in experimente.

Studiul privind dezvoltarea si validarea tehnicilor alternative care implica mai putine animale sau care utilizeaza proceduri mai putin dureroase vor fi incurajate.

Consideratii privind implementarea

1. Autoritatea nationala competenta trebuie sa stabileasca specificatiile privind furnizarea autorizatiilor pentru institutiile/companiile si persoanele care desfasoara experimente pe animale sau in crescatorii.
2. Se vor acorda reponsabilitatile necesare organismelor specifice privind eliberarea de autorizatii si desfasurarea de controale periodice la institutii precum si asupra experimentelor.
3. Autoritatea nationala competenta va stabili o retea de informatii cu autoritatile din alte tari pentru a se evita repetarea experimentelor.
4. Autoritatea nationala competenta trebuie sa stabileasca un sistem de colectare a datelor care sa indeplineasca specificatiile de raportare statistica. Un sumar al informatiei colectate va fi trimis periodic Comisiei Europene.

Practici Sigure de Laborator, Inspectia si Verificarea Practicilor Sigure de Laborator

Scopul acestor doua directive este evitarea repetarii testarii obligatorii a substantelor chimice in tarile OECD prin furnizarea metodologiilor de testare armonioasa care vor sprijini acceptarea mutuala a datelor testarii de catre tarile membre OECD.

Directiva 87/18/EC privind armonizarea legilor si regulamentelor si specificatiile administrative privind aplicarea principiilor practicilor sigure de laborator si verificarea cererilor de testare privind produsele chimice in cadrul Directivei 67/548/EEC sunt conforme cu principiile practicilor sigure de laborator (PSL) specificate in anexa 2 a Deciziei Consiliului OECD din data de 12 mai 1981 privind acceptarea mutuala adatelor privind evaluarea produselor chimice.

Directiva 88/320/EEC privind inspectia si verificarea practicilor sigure de laborator (PSL) stabileste standarde si proceduri de inspectie si verificare a practicilor sigure de laborator (PSL).

La depunerea rezultatelor laboratoarele trebuie sa certifice sa testele s-au efectuat in conformitate. Statele Membre trebuie sa verifice conformitatea cu aceste principii, in particular prin desfasurarea de inspectii si studii de *audit* in concordanta cu recomandarile OECD.

Statele Membre trebuie sa numeasca autoritatile responsabile privind inspectia laboratoarelor si studiilor de audit pentru a evalua conformitatea lor cu PSL.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa asigure desfasurarea testelor de laborator in concordanta cu Directiva 67/548/EEC privind clasificarea, ambalarea si etichetarea substantelor chimice in conformitate cu principiile practicii sigure de laborator.
2. Trebuie stabilit un sistem de conformare cu principiile. Acest sistem trebuie sa includa in particular inspectii si studii de *audit* in concordanta cu recomandarile OECD.

G.2 Organisme Modificate Genetic

Utilizarea Continutului

Scopul Directivei 90/219/EEC privind folosirea a micro-organismelor modificate genetic (MMG) este furnizarea regulilor comune in cadrul UE pentru utilizarea MMG in laboratoare de cercetare si industrie si furnizarea masurilor necesare pentru protejarea sanatatii umane si a mediului de orice risc aparut din activitatile folosind MMG.

Directiva furnizeaza un sistem adecvat de management al riscului. Utilizarea MMG trebuie notificata autoritatilor competente. Micro-organismele si activitatile in care sunt folosite sunt clasificate fiecare in doua categorii, dupa riscul potential si continut si trebuie aplicate corespunzator masuri de control, incluzand procedurile de indosariere si notificare a autoritatilor competente.

Managementul eficient al riscului implica necesitatea efectuarii unei evaluari atente a riscului utilizarii continutului. Nivelul adecvat al utilizarii trebuie exercitat cu prudenta si masurile de prevenire corespunzatoare trebuie luate.

Directiva cuprinde specificatii, unde este necesar, privind planurile de urgenta si de raspuns in caz de accident. Informatia privind masurile de siguranta in eventualitatea accidentului trebuie furnizate persoanelor ce pot fi afectate. In cazul unui accident, utilizatorul trebuie sa instiinteze autoritatile nationale competente. Fiecare Stat Membru unde are loc un accident trebuie sa se asigure ca masurile de urgenta necesare sunt luate; sa alerteze imediat alte State Membre ce pot fi afectate; sa informeze comisia Europeana; sa analizeze accidentul si sa recomande actiuni pentru a evita accidente similare in viitor.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa desemneze autoritatile competente sa primeasca notificarile.
2. Aceste autoritati competente trebuie sa organizeze inspectii si alte masuri de control.
3. Ele trebuie sa examineze conformitatea notificarilor cu specificatiile directivei.
4. Deoarece acesta este un domeniu care se dezvolta repede, se va acorda o atentie deosebita instruirii si mentinerii calitatii stiintifice a autoritatilor competente.

Lansarea Deliberata a OMG

Directiva Consiliului 90/220/EEC cuprinde lansarea deliberata a organismelor modificate genetic (OMG) in mediu in scopul cercetarii sau dezvoltarii (Partea B lansare) si plasarea pe piata a produselor (Partea C lansare) care contin partial sau in totalitate OMG, cu cateva exceptii amintite in Anexa I B.

Directiva urmareste o metoda preventiva privind evaluarea si aprobarea. Elementele principale pot fi condensate dupa cum urmeaza:

- O evaluare a riscului trebuie realizata inainte ca orice experiment sau activitate comerciala cu OMG sa aiba loc in mediu, luindu-se in considerare parametrii definiti in Anexa II a Directivei.
- Nu trebuie sa aiba loc nici o lansare fara consimtamantul autoritatilor competente (AC).
- O procedura de aprobare a lansarii de catre AC nationale este prevazuta pentru lansarile experimentale, cu durata maxima de 90 de zile.
- Este prevazuta o procedura de aprobare a Comunitatii privind lansarile comerciale.

Directiva contine specificatii clare privind protejarea informatiei confidentiale. Totusi, unele informatii nu trebuie sa fie confidentiale si aceasta este informatia minima ce trebuie sa fie accesibila publicului. Aceasta include:

- Descrierea OMG;
- Numele si adresa notificatorului;
- Scopul lansarii;
- Locul lansarii;
- Metode si planuri de monitorizare si raspuns in caz de urgenta pentru OMG.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa desemneze autoritatile competente sa primeasca notificari si sa organizeze inspectii si alte masuri de control. Colaborarea stransa cu industria este necesara pentru asigurarea disponibilitatii informatiei. Expertizele stiintifice si tehnice trebuie pusa la dispozitia AC.
2. Este recomandabila utilizarea pedepselor eficiente, cum ar fi responsabilitatea extinsa asupra produselor pentru a se diminua riscul testarii insuficiente si a masurilor de siguranta privind utilizarea OMG.
3. Trebuie prevazute strategii specifice privind retragerea imediata de pe piata a substantelor OMG potential periculoase si trebuie avut in vedere controlul lansarii lor.
4. Colaborarea internationala va fi folositoare pentru schimbul de informatii si experienta.

G.3 Controlul Produselor

Azbestul

Directiva 87/217/EEC privind prevenirea si controlul poluarii mediului cu azbest este prima directiva 'orientata pe o substanta' care cuprinde controlul emisiilor in aer, apa sau sol. Ele intentioneaza sa suplimenteze restrictiile privind azbestul cuprinse in Directiva 76/769/EEC privind comercializarea si utilizarea precum si in alte directive cuprinzand protectia muncitorilor, emisiile in aer sau deseurile.

Este data o sarcina generala Statelor Membre pentru a se asigura ca emisiile de azbest in aer, apa si deseurile solide de azbest sunt pe cat se poate, prevenite prin mijloace de reducere la sursa. S-a stabilit o valoare limita a emisiilor in aer.

Efluentii lichizi provenind de la cimentul, hartia si producerea de carton de azbest trebuie reciclati. Daca reciclarea deseurilor de la producerea cimentului de azbest nu este 'economic fezabila', continutul de azbest al deseurilor nu trebuie sa depaseasca 30 g/m³.

Lucrul cu produse de azbest si demolarea cladirilor poate genera o poluare importanta a mediului cu fibre de azbest sau praf. Pe parcursul transportului sau la depozitare nu trebuie eliberate fibre de azbest sau praf si nu trebuie varsate lichide continand fibre de azbest. Deseurile trebuie tratate, ambalate sau acoperite astfel sa nu existe eliberari din locul depozitului.

S-au stabilit metode de monitorizare privind descarcarile in aer sau apa.

Consideratii privind implementarea

1. Odata cu adoptarea acestei directive majoritatea Statelor Membre au interzis extragerea si utilizarea azbestului. Multe din specificatii sunt acum depasite si mult mai putin restrictive decat masurile nationale existente. Deoarece directiva impune specificatii minime, se vor lua in considerare masuri mai stricte bazate pe evidentele stiintifice existente in implementarea acestei Directive.
2. Pregatirea demolarii sau inlaturarii structurilor care contin azbest va necesita o investitie majora de capital. Trebuie dezvoltata o strategie de evaluare a interventiei mai rapide. Vor trebui dezvoltate proceduri de evaluare a riscului impreuna cu procedurile de remediere specifice acestui domeniu.
3. Planurile de management a deseurilor trebuie sa aiba in vedere nevoia crearii de locuri sigure de depozitare a azbestului.

Detergentii

Directiva Consiliului 73/404/EEC interzice plasarea pe piata si utilizarea detergentilor a caror nivel de biodegradabilitate a surfactantilor continuti este mai putin de 90 la suta pentru patru categorii: anionici, cationici, non-ionici si amfolitici. Acesti surfactanti nu trebuie sa dauneze omului sau sanatatii umane in conditii normale de utilizare.

Metodele de testare pentru determinarea conformitatii cu directiva sunt prevazute in Directiva Consiliului 73/405/EEC privind testarea biodegradabilitatii surfactantilor non-ionici, ce cuprinde trei metode de testare a biodegradabilitatii acestor surfactanti. Statele Membre trebuie sa se

instiinteze intre ele si trebuie sa anunte Comisia privind laboratoarele autorizate sa faca aceste teste.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor trebui sa stabileasca un sistem de evaluare a toxicitatii si biodegradabilitatii detergentilor plasati pe piata nationala.
2. Trebuie creata o retea de laboratoare autorizate de testare si activitatea lor trebuie controlata pentru a se asigura credibilitatea datelor. Autoritatile trebuie sa tina o evidenta a acestor laboratoare si raporteze Comisiei autorizarea lor.
3. Autoritatile competente trebuie sa anunte celelalte autoritati competente si Comisia Europeana privind toate restrictiile nationale de comercializare a detergentilor care nu sunt conformi cu directiva.

Restrictii privind comercializarea si utilizarea unor substante si preparate periculoase

Directiva Cosiliului 76/769/EEC a creat un cadru si o procedura legislativa simplificata prin care UE poate interzice sau restrange substantele si preparatele chimice adaugand substante si proceduri de control la o anexa a directivei.

Statele Membre trebuie sa ia toate masurile necesare pentru a asigura conditiile specificate privind plasarea pe piata si utilizarea substantelor si preparatelor periculoase. Aceste restrictii nu se aplica comercializarii si utilizarii in scopul cercetarii si dezvoltarii.

Directiva nu se aplica transporturilor, exportului in tarile ne-membre ale CE, substantelor in tranzit sau supuse inspectiei vamale.

Consideratii privind implementarea

1. Controlul substantelor si produselor din cadrul directivei trebuie transpus in legea nationala.
2. Trebuie stabilit un grafic privind retragerea de pe piata a produselor restrictionate.

Exportul si Importul Substantelor Chimice Periculoase

Regulamentul Consiliului (CEE) No 2455/92 cu privire la exportul sau importul unor substante chimice periculoase stabileste un sistem comun de notificare si informare catre tarile terte privind substantele chimice care sunt interzise sau sever restrictionate in Comunitate, datorita efectelor lor asupra sanatatii umane si asupra mediului. Regulamentul implementeaza de asemeni procedura Acceptului Informarii Anticipate (AIA) a UNEP/FAO si o impune Statelor Membre ale UE.

Consideratii privind implementarea

- 1 Tarile vor desemna una sau mai multe autoritati responsabile pentru aplicarea regulamentului si contactarea exportatorilor.

- 2 Autoritatea(tatile) desemnate trebuie sa se asigure ca exportatorii se conformeaza notificarilor privind exportul si procedurile AIA
- 3 Tarile vor actiona im mod adecvat din punct de vedere legal si administrativ in privinta implementarii Regulamentului
- 4 Exportatorii de substante chimice vor ambala si eticheta produsele lor in acelasi fel ca si cele marcate in UE
- 5 Tarile vor coopera indeaproape cu Comisia in evaluarea riscurilor aduse de substantele chimice incluse in procedura AIA, pentru a defini deciziile UE cu privire la importul acelor chimicale in UE
- 6 Tarile vor informa Comisia depre notificarile primite cu privire la importul in UE a substantelor chimice a caror fabricatie, utilizare, manipulare, consum, transport si/sau vanzare sunt interzise sau restrictionate in tara exportatoare.

Substante care epuizeaza Ozonul

Regulamentul EC/3093/94 privind substantele care epuizeaza stratul de ozon implementeaza Protocolul de la Montreal in Conventia de la Viena privind protectia stratului de ozon. El stabileste standarde stricte privind CFC-urile, HCFC-urile si bromura de metil si stabileste reguli privind importul, recuperarea, distrugerea si reciclarea substantelor controlate de la tarile terte. El accelereaza eliminarea utilizarii substantelor care epuizeaza stratul de ozon la un nivel mai inalt decat cel stabilit initial la nivel mondial. Sunt stabilite standarde mai stricte decat cele stabilite in protocolul de la Montreal pentru CFC, HCFC-uri si bromura de metil. Se executa control asupra producerii, importului, exportului, furnizarii, utilizarii si recuperarii de substante controlate enumerate in Anexa I. Folosirea HCFC-urilor este interzisa cu exceptia unor utilizari anumite. Regulamentul introduce de asemenea un sistem la licentelor de import furnizat de Comisie.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor numi autoritatile competente responsabile pentru implementarea regulamentului.
 - 1 Fiecare producator, importator sau exportator va trebui sa raporteze anual Comisiei sau autoritatilor competente din teritoriu cu privire la informatia privind cantitatile produse, importate sau exportate.
- 2 Autoritatile competente pot pregati un program de informare a partilor implicate in regulamentul.
 1. Deoarece regulamentul contine obligatii mai stricte sau diferite cu privire la Protocolul de la Montreal, implementarea regulamentului va impune noi obligatii tarilor care acced, cum ar fi standarde sau controale mai stricte, eliminari diferite si rapoarte de informare vor fi trimise catre Comisie.

G.4 Transportul Substantelor Periculoase pe Sosea

Transportul substantelor periculoase pe sosea este guvernata de Intelegeria Europeana cu privire la transportul international al bunurilor periculoase pe sosea (IPS). Partea a doua a Intelegerii distinge noua clase de substante si specificatii speciale pentru clase variate.

Directiva Consiliului 94/55/EC cu privire la transportul substantelor periculoase pe sosea, a facut posibila aplicarea specificatiilor Conventiei nu numai la transporturile internationale in cadrul UE dar pentru toate transporturile de substante periculoase in cadrul UE. Statele Membre trebuie sa transpuna pana la 1 ianuarie 1997 specificatiile acestei Directive.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile care au ratificat deja conventia IPS si au implementat specificatiile vot trebui sa faca unele ajustari in structura administrativa si de control existenta pentru a transpune directiva UE.
2. Vor trebui stabilite controale suplimentare pentru a acoperi transportul bunurilor periculoase in cadrul teritoriului national.
3. Autoritatile nationale trebui sa decida acceptarea regulilor preexistente de siguranta nationala in cadrul directivei.

H. POLUAREA SONORA DE LA VEHICULE SI UTILAJE

Legislatia existenta privind zgomotul poate fi impartita in patru categorii. Emisiile sonore de la **vehiculele cu motor** sunt cuprinse in doua directive care introduc limite ale nivelului sunetelor. Trei directive limiteaza emisiile sonore privind **avioanele** cu referire la Conventia internationala a Aviatiei Civile. Emisiile sonore de la **aparatele electrocasnice** facut obiectivul unei directive cadru privind aparatele electrocasnice. Ultimul sector, **echipamentul de constructii**, se bazeaza pe procedura directivei cadru de evaluare a conformitatii care a condus la adoptarea a sapte subdirective privind tipurile speciale de echipamente.

H.1 Vehicule cu Motor, Motociclete

Vehicule cu Motor

Directiva 70/157/EEC introduce limite ale emisiilor sonore privind nivelul zgomotului de la vehiculele cu motor si ofera specificatii cu privire la nivelele masurabile ale sunetului sistemelor de evacuare si amortizoarelor de zgomot. Cateva amendamente, ultimele din Directiva 96/20/EC, au redus nivelurile acceptabile de zgomot. Valorile limita pentru opt tipuri de vehicule pentru persoane sau marfa sunt cuprinse intre 74 dB(A) si 80 dB(A). Ea aplica un sistem de armonizare optionala privind aprobarea vehiculelor cu motor si a sistemelor de evacuare. Statele Membre nu pot refuza acordarea aprobarilor-tip CEE sau a celor nationale vehiculelor care satisfac cerintele directivei.

Motociclete

Directiva 78/1015/EEC privind motocicletele stabileste limitele acceptabile ale nivelelor sonore admisibile privind motocicletele si specificatii privind amortizoarele esapamentelor sau admisibililor. Ea introduce o procedura armonioasa de testare inainte de emiterea certificatului de masurare a nivelului sonor. Un sistem de armonizare optionala se aplica controalelor desfasurate in Statele Membre care nu vor refuza sa acorde aprobari-tip CEE sau nationale, cu toate ca nu au cerut adoptarea acestor standarde pentru produsele interne. Sunt furnizate valori limita pentru trei categorii de motociclete variind de la 75 dB(A) la 80 dB(A). Membrii sunt obligati sa-si respecte unii altora validitatea certificatelor.

Consideratii privind implementarea

1. Fabricile trebuie sa fie adaptate sa aplice valorile limita si masuratorile cerute pentru produsele lor.
2. Aprobările-tip existente trebuie revazute pentru a include schimbarile implicate de directiva privind piata interna.

Directiva Emisiilor Sonore de la Vehiculele cu Motor – Implementarea

Cadrul Legislativ National

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
- Implementati schimbarile privitoare la legislatia vehiculelor cu motor si/sau legislatia nationala de protectie a mediului privind emisiile sonore

Autoritatile Competente (AC)

- AC trebuie sa detina sisteme administrative pentru implementarea standardelor de emisii sonore nationale la vehicule. AC trebuie sa implementeze de asemenea metode prescrise de masurare a zgomotului.
- AC locale isi pot asuma responsabilitatea privind inspectia si monitorizarea vehiculelor din jurisdicia lor. Acest rol trebuie sa includa puterea de a interzice circulatia vehiculelor care nu sunt conforme cu standardele de emisii sonore.

Verificari privind legea

- Implementarea sistemelor nationale de aprobari-tip care guverneaza vehiculele importate sau fabricate in tara.
- Masurile legale asigura implementarea procedurilor de testare incluzand verificari locale si taxe.
- Penalizari pentru incalcarea standardelor maxime de emisii si pentru importul/producerea vehiculelor care nu sunt conforme standardelor.
- Interzicerea vanzarii sau folosirii vehiculelor fara aprobare tip CEE.

Consideratii privind Conformitatea

- Verificati daca noile vehicule ce vor fi introduse pe piata au primit certificarea UE din cadrul Directivei EEC/92/97.
- Aveti in vedere un sistem de taxe pentru incalcarea interzicerii de utilizare.

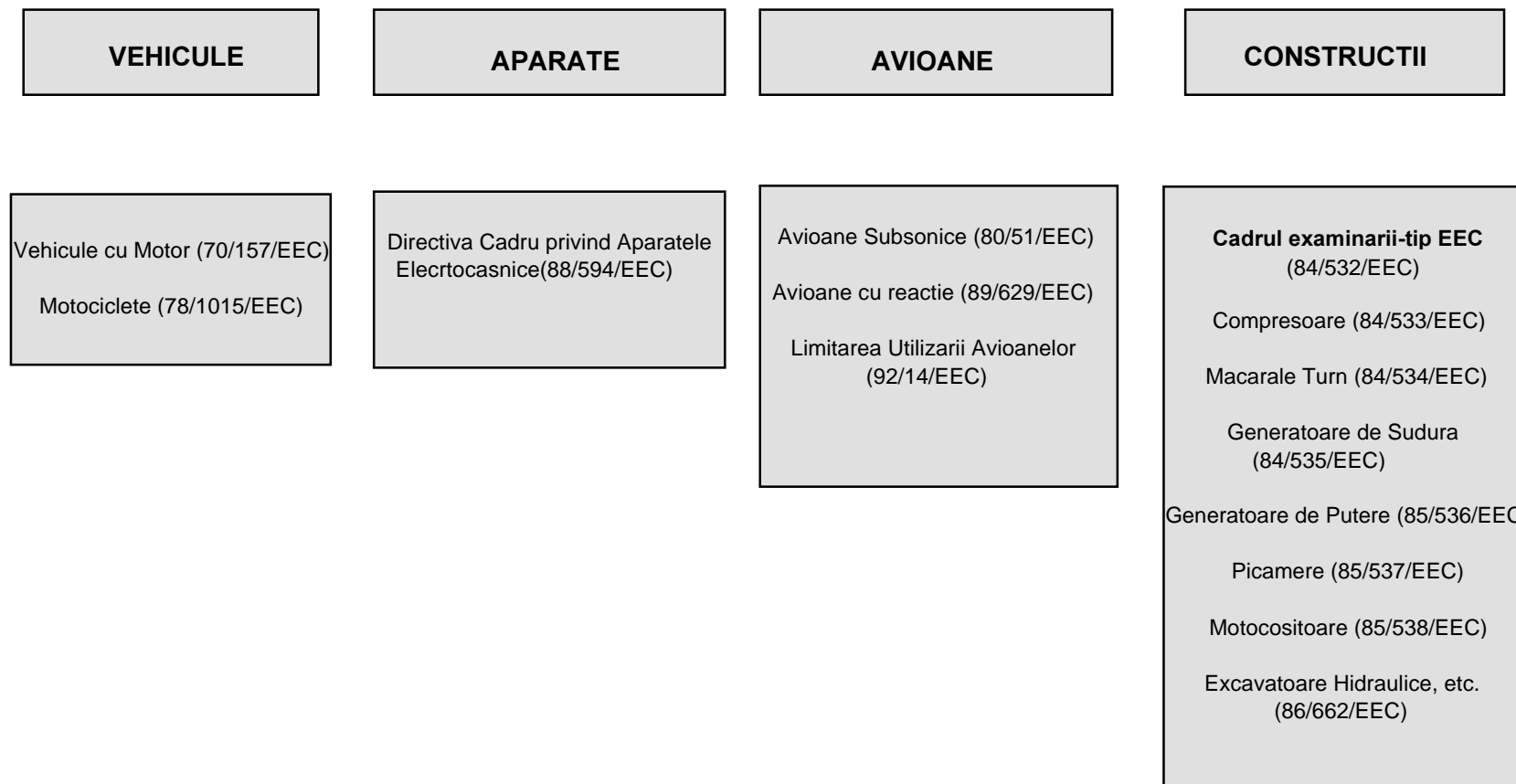
Persoane implicate

- Asigurati dialogul cu expertii din industria de autovehicule privind metodele de conformitate pentru a atinge scopurile reducerii emisiilor sonore.
- AC trebuie sa discute cu industria, publicul si grupurile de consumatori privind planificarea reducerii de emisii sonore la vehicule si tehnologii fara zgomot privind vehiculele grele.
- Asigurati comunicari publice regulate privind masurile de reducere a emisiilor de zgomot.

Consideratii Financiare

- Guvernul va furniza AC si administratia.
- Industria va achita costurile conformarii.
- Guvernul si industria coopereaza in dezvoltarea unor stimuli financiari pentru a recompensa vehiculele care ating noile limite de emisii.

CONTROLUL ZGOMOTULUI

3. Tarile trebuie sa decida aplicarea in doua etape a legislatiei (standarde privind piata interna nationala diferite de cele pentru piata interna a UE) sau armonizarea standardelor nationale cu cele ale UE.
4. Tarile trebuie sa organizeze conformarea monitorizarii si sa indeplineasca verificari locale si masuratori de control.

H.2 Avioane

Aceasta categorie cuprinde patru directive. Prima cuprinde limitele emisiilor sonore de la avioanele inregistrate pe teritoriul Statelor Membre. A doua aplica aceste limite avioanelor tarilor terte. A treia opreste adaugarea de avioane vechi zgomotoase pe listele Statelor Membre. A patra prevede reguli stricte privind utilizarea avioanelor prin respectarea standardelor internationale privind emisiile sonore ale tuturor avioanelor de pe aeroporturile situate pe teritoriul UE.

Avioanele Civile Subsonice

Directiva 80/51/EEC stabileste limitele privind emisiile sonore provenind de la avioanele subsonice bazate pe standardele specificate de Organizatia Aviatiei Internationale Civile. Scopul este reducerea zgomotului avioanelor, avandu-se in vedere factorii de mediu, fezabilitatea economica si consecintele economice. Ea defineste continutul documentelor de atestare a certificatului privind zgomotul si solicita Statelor Membre sa-si respecte unele altora validitatea documentelor. Exceptii pot fi acordate tipurilor specifice de avioane. Directiva 83/206/EEC aplica directiva 80/51/EEC tarilor terte.

Avioane Civile Subsonice cu Reactie

Directiva 89/629/EEC prevede reguli mai stricte privind emisiile sonore ale unor avioane subsonice cu reactie civile inregistrate pe teritoriul UE. Sub Directiva 80/51/EEC, aceste reguli sunt incorporate facandu-se referire la Conventia internationala a Aviatiei Civile. Ea interzice adaugarea avioanelor zgomotoase pe listele aviatiei civile din Statele Membre. Sunt permise unele exceptii, prin informarea Statelor Membre si a Comisiei

Limitarea operarii avioanelor

Directiva 92/14/EEC impune restrictii in utilizarea unor avioane, pentru a reduce zgomotul precum si pentru a limita operarea avioanelor care nu sunt conforme cu standardele cuprinse in Anexa 16 a Conventiei Internationale a Aviatiei Civile pe aeroporturile din UE. Aceste restrictii se aplica avioanelor civile cu greutate de 34 000 kg si o capacitate mai mare de 19 locuri.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa desemneze autoritatile competente responsabile privind controlul aplicarii standardelor internationale de zgomot.
2. Tarile trebuie sa adopte masuri stricte de implementare si penalizari privind avioanele care nu se conformeaza directivei.

H.3 Metode de masurare a Zgomotului: Fabricile si de Echipamente Constructii

Directiva 79/113/EEC privind determinarea emisiilor de zgomot ale fabricilor si echipamentelor de constructii introduce o metoda de testare pentru determinarea emisiilor sonore de la fabricile si echipamentele de constructii, care cuprind, aparate, echipamente, fabrici si instalatii sau componente care sunt folosite in lucrarile de inginerie civila si santierele de constructii. Echipamentul destinat in principal pentru transportul bunurilor si persoanelor, tractoarele agricole si forestiere nu sunt incluse. Procedurile de verificare aplicate fabricilor de constructii trebuie utilizate in determinarea nivelelor maxime ale emisiilor sonore ale echipamentelor pentru care se specifica detaliat in directive separate nivelul sonor admis.

Consideratii privind implementarea

1. Metoda de verificare a directivei o va inlocui cea existenta, daca ea exista.
2. Trebuie furnizate laboratoarelor specializate sau institutiilor responsabile specificatiile tehnice privind indeplinirea functiilor de control.

H.4 Emisiile admisibile privind zgomotul: Fabricile si Echipamente de Constructii

Nivelele sonore admisibile sunt stabilite in cadrul directivei 84/532/EEC privind exanimarea-tip a CEE pentru fabricile si echipamentelor de constructii, cu privire la armonizarea specificatiilor pentru acest tip de echipament, in sapte directive separate, fiecare dintre ele cu privire la un anumit tip de echipament. Toate cele sapte subdirective specifica etichetarea produselor cu indicarea nivelului sonor garantat de fabricant si contin anexe care definesc o metoda de masurare a zgomotului din aer si proceduri de verificare locale pentru verificarea conformitatii modelelor produse cu tipul examinat. Statelor Membre nu li se permite sa scoata de pe piata echipamentul care nu indeplineste specificatiile, dar li se permite sa reglementeze folosirea lui in zone sensibile (de ex. langa spitale).

CertIFICATELE EXAMINARILOR-TIP CEE SUNT VALABILE PE O PERIOADA DE CINCI ANI SI POT FI REINNOITE.

Compresoare

Directiva 84/533/EEC prevede limitele emisiilor sonore in mediu si specificatiile legate de aceasta privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE pentru compresoare.

Macarale Turn

Directiva 84/534/EEC, prevede limitele emisiilor sonore in mediu, limitele emisiilor sonore in zona operatorilor si specificatii legate de eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE pentru macarale turn. Ea cuprinde limitele privind mecanismul de ridicare si generatorului de putere. Statele Membre pot limita nivelul de zgomot la punctul de lucru.

Generatoare pentru Sudura

Directiva 84/535/EEC prevede limitele de zgomot in mediu si specificatiile legate de acestea privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE la generatoarele pentru sudura.

Generatoare de Putere

Directiva 84/536/EEC prevede limite de zgomot in mediu si specificatiile legate de acestea privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE la generatoarele de putere.

Picamere

Directiva 84/537/EEC prevede limite de zgomot in mediu si specificatiile legate de acestea privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE la picamere. Statele Membre pot limita nivelul de zgomot la punctul de lucru.

Motocositoare

Directiva 84/538/EEC prevede limite de zgomot in mediu si specificatiile legate de acestea privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE la unele motocositoare.

Excavatoare Hidraulice

Directiva 86/662/EEC prevede limite de zgomot in mediu si specificatiile legate de acestea privind eliberarea certificatelor examinarilor-tip CEE la masinile pentru transportul pamantului folosite in ingineria civila si in santierele de constructii. In plus specifica etichetarea produselor cu nivele ale zgomotului la nivelul operatorului. Statele Membre pot limita nivelul de zgomot la punctul de lucru.

Consideratii privind implementarea

1. Se va schita un program general pentru implementarea celor sapte directive.
2. Pentru a aplica metoda de masurare a UE pentru zgomotul din aer, fabricile de productie vor trebui sa obtina echipamentul tehnic adecvat.
3. Va trebui schitat un program de monitorizare
4. Trebuie stabilit un sistem de autoritati competente ("autoritati desemnate"). Autoritatile competente trebuie sa fie echipate si instruite corespunzator.

H.5 Aparat Electrocasnice

Directiva 86/594/EEC este o directiva cadru privind emisiile zgomotului din aer produs de aparatele electrocasnice. Ea furnizeaza consumatorilor si utilizatorilor standarde si proceduri privind disponibilitatea unei informatii exacte asupra nivelului zgomotului aparatelor electrocasnice prin intermediul etichetelor clare combinate cu alte informatii obligatorii cum ar fi nivelele de consum a energiei. Ea intentioneaza sa evite proliferarea etichetarii nationale si sa incurajeze producatorii si importatorii sa produca aparate mai silentioase. Ea furnizeza principii generale privind informarea publicului despre aceste nivele ale zgomotului.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile trebuie sa urmeze liniile generale privind metodele statistice si de testare prevazute in aplicarea directivei, ceea ce implica dotarea laboratoarelor raspunzatoare de testare cu echipamentul si instruirea necesara.
2. Tarile trebuie sa decida daca vor publica sau nu informatia privind zgomotul din aer. Daca ele nu o fac, ele trebuie sa se asigure ca fabricantul sau importatorul o publica.
3. Autoritatea nationala competenta trebuie sa definitiveze un format general de etichetare.

I. SECURITATEA NUCLEARA SI PROTECTIA IMPOTRIVA RADIATIILOR

Uniunea Europeana a adoptat, in majoritate pe baza articolului 31 al tratatului Euratom, o serie de directive si regulamente ce stabilesc standardele de protejare a sanatatii muncitorilor si a populatiei privind pericolul radiatiei ionizante.

Legislatia se bazeaza pe directiva cadru: Directiva 96/29/Euratom, numita Directiva “**Standardelor Fundamentale de Siguranta**”. Partea fundamentala a legislatiei este suplimentata de alte instrumente legale specifice: Directiva 97/43/EURATOM **Protectia impotriva Radiatiei de la expunerile medicale** specifica standardele fundamentale in principal pentru protectia pacientilor care sunt supusi examenilor medicale sau tratamentului.

Informarea din timp in cazul unei Urgente Radiologice stabileste un sistem de notificare in Uniunea Europeana privind accidentele nucleare. El se adreseaza Statelor Membre pentru a furniza periodic o informare privind accidentele. Directiva apropiata privind **Informarea Publicului** specifica Statelor Membre ca in conditii normale sa furnizeze din timp informatii catre publicul care poate fi afectat; in situatii de urgenta persoanele afectate in mod special vor primi informatii imediate.

Directiva privind **Protectia Lucratorilor din Exterior impotriva Radiatiilor** trateaza protejarea muncitorilor din afara care nu sunt angajati ai santierului.

Directiva privind **Transportul Deseurilor Radioactive** si Regulamentul privind **Transportul Substantelor Radioactive** stabilesc un sistem strict de supraveghere a deplasarilor acestor surse de radiatii. Regulamentele privind **Alimentele Contaminate** a adoptat de asemenea stabilirea nivelelor maxime admisibile privind contaminarea radioactiva privind plasarea pe piata a alimentelor si a hranei animalelor in cazul unui accident nuclear..

I.1 Standarde Fundamentale de Siguranta

Directiva 96/29/Euratom (care inlocuieste Directiva 80/836/Euratom) este o directiva cadru care prevede standardele fundamentale de siguranta pentru protejarea sanatatii muncitorilor si a publicului in general privind pericolul radiatiei ionizante. Masurile privind sanatatea si siguranta sunt prescrise practicilor justificate ce implica sursele artificiale de radiatie. In general aceste practici trebuie sa fie raportate sau sa primeasca autorizare anterioara de la o autoritate competenta din tara unde se implementeaza. Intre specificatii se gasesc dozele limita pentru muncitorii expusi si pentru populatie. In plus dozele permise trebuie sa fie cat mai mici posibile (principiul optimizari). Principiile importante pentru protejarea lucratorilor sunt:

- evaluarea din timp a riscului si optimizarea protectiei
- clasificarea locurilor de munca
- clasificarea muncitorilor
- monitorizarea expunerii
- supravegherea medicala

Activitatile care conduc la o crestere semnificativa in expunerea la radiatia naturala sunt supuse unui regim similar cu cel al practicilor. Sunt prescrise masuri in cazul accidentelor radiologice sau a expunerii radiologice prelungite.

Consideratii privind implementarea

1. Autoritatile competente trebuie sa se asigure ca eforturile privind practica si activitatile de lucru legate de radiatia ionizanta aplica proceduri standardizate privind sanatatea si siguranta pentru evaluarea si limitarea expunerilor la locul producerii lor. Acestea trebuie sa includa programe de instruire, instructiuni privind lucrul, aranjamente la locurile de munca, prezenta unui expert sau a unei unitati de protectie impotriva radiatiei.

2. Trebuie dezvoltate si aplicate de catre autoritatile competente proceduri adecvate privind acordarea licentelor, monitorizarea, inspectia si planurile de interventie pentru urgentele radiologice.

Standardele fundamentale de siguranta - Consideratii privind Implementarea

Cadrul Legislativ National

- Comparati specificatiile Directivei cu legile nationale existente.
- Identificati Golurile Legislative.
- Implementati schimbarile privitoare la legislatia Substantelor Radioactive, legislatia privind Sanatatea si Siguranta Muncitorilor si legislatia Sanatatii Publice si legislatia privind planurile de urgenta.

Autoritatile Competente (AC)

- AC trebuie sa detina sistemele administrative si cunostintele stiintifice pentru a face fata pericolelor radiatiei ionizante si pentru implementarea specificatiilor limitelor maxime ale dozelor.
- Autoritatile Centrale trebuie sa administreze si sa dezvolte modele de practici privind limitarea expunerilor, evaluarea expunerii, supraveghere medicala si protectia locului de munca.
- AC locale pot sa-si asume responsabilitatea privind procedurile de inspectie si monitorizare ale zonelor din jurisdicia lor.

Verificari privind Legea

- Masuri legale pentru a asigura indosarierea adecvata a datelor privind expunerea muncitorilor.
- Aplicarea principiului 'optimizarii'.
- Penalizarea incalcarilor privind expunerea peste nivelele maxime admisibile.

Principii de Protectie a Operarii

- Luati masuri de diminuare a expunerii.
- Furnizati tehnologii sigure privind testarea expunerii.
- Stabiliti activitati de supraveghere medicala a muncitorilor expusi.
- Implementati sarcini nationale pentru protejarea muncitorilor expusi.
- Mentineti protectia operationala privind studentii si asistentii
- Stabiliti planuri nationale si locale de urgenta.

Persoane implicate

- Asigurati o discutie anterioara cu persoanele implicate privind detectarea si eliminarea riscurilor expunerii pentru public.
- AC trebuie sa discute si sa informeze reprezentantii colectivelor de muncitori din sectoarele afectate privind masurile de protectie ale muncitorilor. Operatorii obiectivului trebuie implicati.
- Asigurati comunicari publice regulate privind masurile de securitate publica incluzand cele legate de accidente reale privind expunerea.

Consideratii Financiare

- Guvernul va contribui pentru AC cu sprijin administrativ, stiintific si sfaturi privind masurile operationale si procedurile de de siguranta publica.
- Operatorii obiectivului vor plati pentru procedurile operationale de protejare a muncitorilor si pentru atingerea si mentinerea unui nivel optim de protectie a mediului si a persoanelor din public.

I.2 Transportul deșeurilor radioactive

Această directivă se aplică transporturilor între Statele Membre în interiorul sau în exteriorul Comunității.

Trebuie desemnate Autoritățile Competente necesare notificării autorităților din țările de tranzit și țara de destinație.

Considerații privind implementarea

1. Țările trebuie să dezvolte aparatul administrativ, documentația și procedurile de monitorizare privind supravegherea deplasărilor deșeurilor radioactive. Acesta va include un sistem de autorizare a deplasărilor deșeurilor radioactive precum și anunțarea tuturor Statelor implicate.

I.3 Transportul substanțelor radioactive

Regulamentul 93/1493/Euratom stabilește un sistem administrativ de control al transporturilor surselor sigilate sau nesigilate peste granițele naționale din cadrul Uniunii Europene. Procedurile descrise în Regulament nu se aplică deșeurilor radioactive și materialului nuclear fisionabil.

Considerații privind implementarea

1. Țările trebuie să dezvolte un aparat administrativ, documentația și procedurile de monitorizare privind supravegherea deplasărilor deșeurilor radioactive. Acesta va include un sistem de autorizare a deplasărilor substanțelor chimice radioactive și o obligație de înregistrare a persoanelor implicate în transport.

I.4 Importul produselor agricole ca urmare a accidentului de la Cernobal

Regulamentul 90/737/EEC stabilește condițiile ce guvernează importurile de produse agricole originare din statele terțe, urmare a accidentului nuclear de la Cernobal. Ea prescrie nivelul maxim admisibil de contaminare pentru un număr limitat de produse.

Considerații privind implementarea

1. Țările trebuie să dezvolte măsuri administrative, de monitorizare și proceduri de implementare care să asigure conformitatea cu nivelele maxime de radiație descrise în Regulament.

2. Autoritățile Competente privind protecția împotriva radiațiilor trebuie să-și coordoneze acțiunile cu ministerele responsabile privind comerțul și agricultura. Sectoarele economice afectate trebuie să fie echipate cu instrumente de măsurare.

I.5 Alimente contaminate în cazul unui accident nuclear

Regulamentul 87/3954/Euratom furnizeaza o procedura de stabilire a nivelelor maxime admisibile privind contaminarea radioactiva a alimentelor si a componentelor alimentare ce pot fi plasate pe piata in urma unui accident nuclear.

Consideratii privind implementarea

1. Tarile vor trebui sa desemneze autoritatile competente sa dezvolte si sa implementeze un program de monitorizare a alimentelor si componentelor alimentare potential contaminate pentru a se atinge nivelele de conformitate

(vezi comentariile de la I.4).

I.6 Protectia impotriva Radiatiilor expunerilor medicale

Directiva 97/43/Euratom care inlocuieste Directiva 84/466/Euratom este o subdirectiva a Directivei Standardelor Fundamentale de Siguranta 96/29/Euratom. Ea defineste regulile specifice de protectie a sanatatii impotriva radiatiei ionizante de la expunerile medicale. Principalele puncte sunt: cerintele de calificare ale personalului medical implicat, specificatiile privind utilizarea echipamentului radiologic (testarea privind acceptanta, stricta supraveghere, asigurarea calitatii), protocoale scrise privind fiecare tip de practica radiologica, rolul expertilor in fizica medicala.

Consideratii privind implementarea

1. Va trebui sa fie stabilit un oficiu de inspectie pentru a monitoriza faptul ca expunerea medicala se aplica in conditii bune din punct de vedere al protectiei impotriva radiatiilor. Criteriile de acceptabilitate a echipamentului radiologic vor fi adoptate de catre autoritatile competente.

2. Vor trebui stabilite programe de instruire a personalului medical, a fizicienilor medicali si inspectorilor.

I.7 Informarea Publicului

Din prevederile Directivei 98/618/Euratom Statele Membre trebuie sa furnizeze doua feluri de informatii privind accidentele radiologice astfel incat populatia sa adopte masurile adecvate: In cazul unei situatii normale informarea din timp a populatiei privind comportamentul in cazul unui plan de urgenta; informarea imediata trebuie transmisa populatiei afectate in cazul unei urgente radiologice.

Consideratii privind implementarea

1. Planurile locale sau nationale de interventie in caz de accident radiologic trebuie sa includa masurile de informare a publicului.

2. Autoritatile Competente trebuie sa dezvolte si sa raspandeasca din timp informatia necesara privind masurile de protectie a sanatatii si actiunile ce vor fi luate in cazul unei urgente radiologice.

3. Operatorii instalatiilor nucleare la fel ca si autoritatile locale trebuie sa fie asociati in organizarea si circulatia informatiei.

I.8 Protectia impotriva Radiatiei pentru Muncitorii din Exterior

Directiva 90/641/Euratom privind protectia operationala a muncitorilor din exterior impotriva riscului iradierii ionizante pe durata activitatilor din zonele controlate ajuta muncitorii din exterior sa fie protejati in acelasi fel ca si operatorii instalatiilor nucleare si radiologice. Un lucrator din exterior este un lucrator angajat din exterior care lucreaza in zonele din responsabilitatea operatorilor.

Schimbul de informatii dupa cum este definit in Directiva este necesar intre angajatul din exterior si operator inainte de a incepe o activitate noua. Diviziunea sarcinilor privind sanatatea si siguranta este intre angajatul din exterior si operator (de ex. informarea si instructiunile privind muncitorii din exterior).

Muncitorul din exterior este solicitat sa poarte o cartela privind radiatia magnetica sau o legitimatie continind identitatea si date privind monitorizarea expunerii (dupa datele definite in anexa I a Directivei). Datele despre expunere trebuie revizuite imediat dupa fiecare activitate. Lucratorii care trec frontiera trebuie sa poarte un document individual.

Consideratii privind implementarea

1. Autoritatile competente trebuie sa se asigure diviziunea responsabilitatilor este definita clar si aplicata intre angajatii din exterior si operatori.
2. Cartelele magnetice individuale privind monitorizarea sau legitmatile trebuie emise de catre autoritatile competente.

ANEXA I

CUM SE INTERPRETEAZA LEGISLATIA PRIVIND MEDIUL

Introducere

Toate legislatiile contin termeni si structuri standard de care trebuie sa se tina cont daca se doreste sa fie bine inteleasa si interpretata corect. Unele dintre aceste caracteristici sunt formale (de ex. ele permit identificarea legislatiei) si unele sunt substantiale si afecteaza interpretarea legislatiei. Totusi, structura legislatiei UE contine aceleasi elemente:

- Titlu
- Puterile
- Presentari
- Stipulari substantiale
- Data intrarii in vigoare

1.1 Titlul

Titlul unei legislatii contine cateva elemente. El indica institutia carea adoptat masura (Consiliul si Parlamentul, prin co-decizie, sau Consiliul sau Comisia, dupa caz) si tipul masurii (Regulamentul, Directiva sau Decizia). El aloca masurii un numar de referinta, alcatuit din trei elemente - anul, numarul seriei si Tratatul in cadrul caruia masura a fost adoptata (in cazul legislatiei de mediu, aceasta va fi in mod obisnuit Tratatul CE). Titlul identifica de asemenea masura, prin data la care a fost adoptata si printr-o scurta descriere a subiectului tratat in masuri. (In practica, masurile sunt identificate de obicei prin numarul de inregistrare si pagina de referinta a Jurnalului Oficial la Uniunii Europene in care sunt publicate).

1.2 Puterile

Masurile descriu apoi baza legala pentru adoptarea lor si procedurile care s-au folosit. Aceasta se datoreaza unui principiu al legii UE prin care institutiile pot actiona doar in cadrul puterilor conferite de Tratat si dupa observarea corecta a cerintelor procedurale. Majoritatea legislatiei de mediu este adoptata prin utilizarea puterilor specifice din Articolul 130s, dar legislatia mai veche si cea curenta referitoare in mod principal la conditiile comerciale intre Statele Membre si privind problemele de mediu doar in mod accidental, va fi bazata in schimb pe Articolul 100 sau 100a.

1.3 Prezentari

Dupa declararea puterilor de care se tine cont (care in versiunea in limba engleza incep cu urmatoarele cuvinte 'In ceea ce priveste ...'), urmeaza un numar de prezentari (care in textul englez incep cu urmatoarele cuvinte 'Fiindca ...'). Aceste prezentari explica cadrul, scopul si obiectivele legislatiei. De aceea, ele, sunt importante privind intelegerea legislatiei care urmeaza.

Numarul acestor prezentari depinde de complexitatea si de lungimea legislatiei in chestiune. Totusi, trebuie retinut faptul ca stilul schitei este realizarea totalitatii acestei sectiuni de deschidere (de ex. declararea puterilor si Prezentarile) intr-o singura propozitie lunga. Aceasta se poate adauga dificultatii intelegerii textului, cu toate ca fiecare Prezentare este destinata sa trateze un subiect separat.

1.4 Stipulari de substanta

Stipularile de substanta sunt impartite in Articole. De obicei stipularile de deschidere definesc termeni utilizati in legislatie si trateaza obligatiile generale si definitiile.

Este important ca legislatia nationala care implementeaza o directiva sa foloseasca aceleasi *definitii* ca si in directiva. Acestea isi vor pastra intelesul specific Uniunii Europene dupa ce au fost incorporate in cadrul legii nationale si implicatiile nationale ale utilizarii acelorasi termeni nu permit sa afecteze aplicarea termenilor UE.

Articolele urmatoare trateaza stipulari specifice si pot fi divizate in parti pentru a usura intelegerea textului. In particular, problemele tehnice (de ex. liste stiintifice, categorii de plante si animale si liste de valori) pot fi tratate separat, in Anexe, pentru a usura urmarirea textului.

Este cazul in mod obisnuit, indiferent de tipul legislatiei folosite (Regulament, directiva sau Decizie) sa se permita Statelor Membre sa decida in concordanta cu legea lor nationala stabilirea conditiilor administrative necesare, conditiilor cu privire la implementare si pedepsele. Cu alte cuvinte conditiile relevante din legislatia UE stabilesc pur si simplu ca Statele Membre trebuie sa ia masurile necesare a asigura conformitatea cu cerintele legislatiei UE, fara a specifica care trebuie sa fie acele masuri.

1.5 Intrarea in vigoare

In cazul unei directive, masura se va sfarsi cu un articol care solicita Statelor Membre sa puna in aplicare legile, regulamentele si conditiile administrative necesare pentru conformarea cu directiva la o anumita data - cunoscuta ca data transpunerii. Acest articol solicita de obicei Statelor Membre sa instiinteze Comisia despre pasii parcursi pentru implementarea directivei. Alte termene limita specifice pentru actiuni cum ar fi reducerea poluarii de la fabricile industriale existente sau atingerea standardelor de calitate a mediului pot fi fixate separat in articolele care trateaza aceste actiuni. Ele sunt cunoscute sub denumirea de 'date de implementare'.

1.6 Publicarea legislatiei in mai multe limbi

Una din dificultatile privind legislatia in Uniunea Europeana este faptul ca ea trebuie sa opereze in 11 limbi oficiale (deoarece toate Statele Membre au dreptul sa primeasca documente, in special legislatie, in limba lor).

Curtea de Justitie a sustinut invariabil ca trebuie interpretate conditiile individuale pentru a se atinge scopurile declarate ale legislatiei ca intreg, sau in particular, interpretarile literale trebuie abandonate daca sunt in conflict cu scopul. Astfel legislatia UE trebuie lecturata avandu-se in vedere contextul in care apare legislatia, nu ca un text izolat.

ANNEX 2

THE ENVIRONMENTAL ACQUIS

in force 6 March 1998

This survey of EU environmental legislation in force by 6 March 1998 updates the list in Annex 2 to the 'Guide to Approximation of European Union Environmental Legislation' from July 1997.

Two new sectors: « **J: Climate change** » and « **K: Civil protection** » have been added to the sectors « A-I » found in the Guide.

For easy reference the survey also includes policy documents and international environmental conventions of relevance for the Associated Countries, which were not included in the Guide. These documents are listed in two new chapters: « **P: Policy** » and « **X: International co-operation** »

Pieces of environmental legislation for which other Commission services than DG XI have the principal responsibility are put in square brackets.

A number of Council and Commission *decisions*, which were not included in Annex 2 to the Guide, have been included in this survey. In chapter "I. **Nuclear Safety and Radiation Protection**" a reference to provisions on health and safety in the EURATOM Treaty has also been included.

A. HORIZONTAL

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Environmental impact assessment, 85/337/EEC,**
amended by 97/11/EC
- **Environmental information, 90/313/EEC**
- **Reporting, 91/692/EEC**
 - Decision 94/741/EEC - Questionnaire on waste*
 - Decision 96/511/EC - Questionnaire on air pollution*
 - Decision 97/101/EC - Exchange of information on air quality*
 - Decision 97/622/EC - Questionnaire on waste*

Regulations

- **European Environment Agency, EEC/1210/90**
- **LIFE, EEC/1973/92**
amended by EC/1404/96

2. White Paper legislation

none

B. AIR QUALITY

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Air Quality Framework, 96/62/EC,**
including 3 older directives (to be replaced by new requirements under the framework directive):

SO₂ and particulates, 80/779/EEC,

amended by 89/427/EEC and 91/692/EEC

Lead, 82/884/EEC

amended by 91/692/EEC

Nitrogen oxide, 85/203/EEC,

amended by and 91/692/EEC

- **Tropospheric Ozone Pollution, 92/72/EEC**

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **[Emissions from motor vehicles, 70/220/EEC,**

amended by 74/270/EEC, 77/102/EEC, 78/665/EEC, 83/351/EEC, 88/76/EEC, 88/436/EEC, 89/458/EEC, 89/491/EEC, 91/441/EEC, 93/59/EEC, 94/12/EEC, 96/44/EEC and 96/69/EEC] "Auto-Oil" proposal COM(96) 0163 (COD)

- **[Emissions from diesel engines - soot, 72/306/EEC**
amended by 89/491/EEC and 97/20/EC]
- **[Emissions from diesel engines 88/77/EEC**
amended by 91/542/EEC and 96/1/EEC]
- **[Emissions from motor vehicles - roadworthiness test for emissions, 92/55/EEC]**
- **VOC emissions from storage and transport of petrol, 94/63/EC**
- ***Lead content of petrol, 85/210/EEC***
amended by 87/416/EEC
- ***Sulphur content of liquid fuels, 93/12/EEC***
replacing 75/716/EEC
- **Emissions from non-road mobile machinery, 97/68/EC**

Proposal on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) - "Auto-Oil".

** The proposed directive on the quality of petrol and diesel fuel, COM(96) 0164 (COD) will replace 85/210/EEC and the limit values for sulphur content in diesel fuel for road vehicles found in 93/12/EEC.*

Regulations

none

C. WASTE MANAGEMENT

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Waste from the titanium dioxide industry, 78/176/EEC**
amended by 83/23/EEC and 91/692/EEC,
related directives:
Procedures for the surveillance of titanium dioxide industry,
82/883/EEC
Harmonisation of reduction programmes, 92/112/EEC
- **Municipal waste incineration for new installations, 89/369/EEC** ,
Municipal waste incineration, existing installations 89/429/EEC
- **Hazardous waste incineration, 94/67/EEC**
Decision 96/302/EC,
Decision 97/283/EC

Proposal for a directive on Landfill of waste, (COM(97)105)-final

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Disposal of waste oils, 75/439/EEC**
amended by 87/101/EEC and 91/692/EEC
- **Waste Framework directive 75/442/EEC**
amended by 91/156/EEC and 91/692/EEC
Decision 76/431/EEC
Decision 94/3/EC
Decision 96/350/EC
- **Disposal of PCBs and PCTs 96/59/EC**
- **Hazardous waste, 91/689/EEC**
amended by 94/31/EC

Decision 94/904/EC

- **Sewage sludge and soil, 86/278/EEC**
amended by 91/692/EEC
- **Batteries, 91/157/EEC**
amended by 93/86/EEC
- **Packaging waste, 94/62/EC**
Decision 97/129/EC
Decision 97/138/EC

Regulations

- **Supervision of shipment of waste, EEC/259/93**
amended by 120/97/EC
Decision 94/575/EC
Decision 94/721/EC
Decision 94/774/EC
Decision 96/660/EC

D. Water quality

1. Non-White Paper legislation

Directives

Proposed Water Quality Framework Directive, (COM(97)49 –final

- **Urban waste water, 91/271/EEC**
Related decision 93/481/EEC
- **Nitrates, 91/676/EEC**
- **Dangerous substances to the aquatic environment, 76/464/EEC**
including 7 “daughter”-directives, all amended by 91/692/EEC:
Mercury discharges from chlor-alkali industries, 82/176/EEC
Cadmium discharges, 83/513/EEC
Other mercury discharges, 84/156/EEC
HCH discharges, 84/491/EEC
List one substances, 86/280/EEC,
amended by 88/347/EEC and 90/415/EEC

- **Bathing water, 76/160/EEC**
- **Drinking water, 80/778/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Surface water for the abstraction of drinking water, 75/440/EEC**
amended by 79/869/EEC and 91/692/EEC
Decision 77/795/EEC on common procedures for exchange of information
Amended by decisions 84/422/EEC, 86/574/EEC and 90/2/EEC
- **Measurement and sampling of drinking water, 79/869/EEC**
amended by 81/855/EEC
- ***Ground water 80/68/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Fish water, 78/659/EEC**
amended by 91/692/EEC
- ***Shellfish water, 79/923/EEC**
amended by 91/692/EEC

** will be incorporated in the proposed Water Quality Framework Directive (COM(97)49)*

Regulations

none

2. White Paper legislation

none

E. Nature protection

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Habitats, 92/43/EEC**
related decision 97/266/EC
- **Wild birds, 79/409/EEC**
amended by 81/854/EEC, 85/411/EEC, 91/244/EEC and 94/24/EC

- **Skins of seal pups, 83/129/EEC**
amended by 85/444/EEC and 89/370/EEC

Regulations

- **Endangered species, 338/97/EC**
amended by regulations 938/97/EC and 2307/97/EC
implemented by regulations 939/97/EC and 2551/97/EC
amended by regulation 767/98/EC
- **Import of whales, 348/81/EEC**
- **[Protection of the Antarctic 90/3943/EEC]**
- **Leghold traps, EEC/3254/91**
implemented by 35/97/EC
- **[Protection of forests against atmospheric pollution, EEC/3528/86**
amended by EEC/1696/87, EEC/2157/92, EEC/926/93, EEC/836/94, EC/1091/94,
EC/690/95, EC/1398/95 and 307/97/EC]
- **[Protection of forests against fire, EEC/2158/92**
amended by EEC/1170/93, EC/804/94 and 308/97/EC]

2. White Paper legislation

none

F. Industrial pollution control and risk management

1. Non-White Paper legislation

Directives

- ***Air pollution from industrial plants, 84/360/EEC**
amended by 91/692/EEC
- **Large combustion plants, 88/609/EEC**
amended by 94/66/EC
- **Integrated Pollution Prevention and Control, IPPC, 96/61/EC**

- **Seveso - Control of major accident hazards, 96/82/EC**
replacing 82/501/EEC, amended by 87/216/EEC, 88/610/EEC and 91/692/EEC

Proposed Directive on industrial emissions of VOC-solvents , COM(96) 538-final.

** will be replaced by the IPPC Directive. 96/61/EC*

Regulations

- **Regulation on Eco-Label, EEC/880/92**
Decisions on eco-label criteria for:
Dishwashers, 93/431/EEC
Soil improvers, 94/923/EEC
Toilet paper, 94/924/EEC
Paper kitchen rolls, 94/925/EEC
Laundry detergents, 95/365/EEC

Single-ended lightbulbs, 95/533/EEC

Indoor paints and varnishes, 96/13/EEC
Bed-linen and T-shirts, 96/304/EEC
Double-ended lightbulbs, 96/337/EEC
Washing machines, 96/461/EEC
Copying paper, 96/467/EEC
Refrigerators, 96/703/EEC
Tissue paper, 98/94/EC
other related decisions:
93/326/EEC,
93/517/EEC
94/10/EC
- **Regulation on EMAS, EEC/1836/93**
related decisions
97/265/EC,
97/267/EC

2 White Paper legislation

none

G. Chemicals and Genetically Modified Organisms

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Animal experiments, 86/609/EEC**
Decision 90/67/EEC
- **[Good laboratory practice, 87/18/EEC**
*related directive 88/320/EEC on inspection
and decision 89/569/EEC]*
- **GMOs, contained use, 90/219/EEC**
amended by 94/51/EC
related decision
91/448/EEC
- **Asbestos, 87/217/EEC**
Amended by directive 91/692/EEC

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Classification, packaging and labelling of dangerous substances, 67/548/EEC**
*amended by 69/81/EEC, 70/189/ECC, 71/144/EEC, 73/146/EEC, 75/409/EEC,
76/907/EEC, 79/370/EEC, 79/831/EEC, 80/1189/EEC, 81/957/EEC, 82/232/EEC,
83/467/EEC, 84/449/EEC, 86/431/EEC, 87/432/EEC, 88/302/EEC, 88/490/EEC,
90/517/EEC, 91/325/EEC, 91/326/EEC, 91/410/EEC, 91/632/EEC, 92/32/EEC,
92/37/EEC, 92/69/EEC, 93/21/EEC, 93/67/EEC, 93/72/EEC, 93/90/EEC, 93/101/EEC,
93/105/EEC, 94/69/EC, 96/54/EC, 96/56/EC*
related decision 85/71/EEC
- **[Classification, labelling and packaging of dangerous preparations, 88/379/EEC**
*amended by 89/178/EEC, 90/492/EEC, 91/155/EEC, 93/18/EEC, 93/112/EEC,
91/442/EEC, 95/65/EEC]*
- **[Restrictions on the marketing and use of certain dangerous substances and preparations, 76/769/EEC**
*amended by 79/663/EEC, 82/806/EEC, 82/828/EEC, 83/264/EEC, 83/478/EEC,
85/467/EEC, 85/610/EEC, 89/677/EEC, 89/678/EEC, 91/173/EEC, 91/338/EEC,
91/339/EEC, 91/659/EEC, 94/27/EC, 94/48/EC, 94/60/EC, 96/55/EC and 97/10/EC,
97/16/EC]*
- **GMOs, deliberate release, 90/220/EEC**
amended by 94/15/EC, 97/35/EC
related decisions:
91/274/EEC
91/596/EEC

92/146/EEC
93/572/EEC
93/584/EEC
94/385/EC,
94/505/E
94/730/EC
96/158/EC
96/281/EC
96/424/EC
97/98/EC
97/392/EC
97/393/EC
97/549/EC

- **[Detergents, 73/404/EEC**
amended by 82/242/EEC and 86/94/EEC
related directive on testing the biodegradability, 73/405/EEC]
- **[Transport of dangerous goods by road 94/55/EC]**
- **Placing on the market of biocidal products 98/8/CE**

Regulations

- **Existing substances, EEC/793/93**

related regulations:

Principles for the Evaluation of Risks, EC/1488/94
First list of priority substances, EC/1179/94

Second list of priority substances, EC/2268/95,
Delivery of information on existing substances, EC/142/97
Third list of priority substances, EC/143/97

- **Import and export of dangerous chemicals, EEC/2455/92**
- **Ozone depleting substances, EC/3093/94**

H. Noise from vehicles and machinery

1. Non-White Paper legislation

none

2. White Paper legislation

Directives

- **[Motor Vehicles 70/157/EEC**
amended by 73/350/EEC, 77/212/EEC, 81/33/EEC, 84/372/EEC, 84/424/EEC, 87/354/EEC, 89/491/EEC, 92/97/EEC and 96/20/EC]
- **[Motor cycles 78/1015/EEC**
amended by 87/56/EEC and 89/235/EEC]
- **Construction plant equipment (framework), 79/113/EEC**
amended by 81/1051/EEC and 85/405/EEC
- **Subsonic aircraft, 80/51/EEC**
amended by 83/206/EEC Subsonic jet aeroplanes, 89/629/EEC
- **Limitation of the operations of aeroplanes, 92/14/EEC**
- **EEC type approval for construction plant and equipment, 84/532/EEC**
- **Compressors, 84/533/EEC**
amended by 85/406/EEC
- **Tower cranes, 84/534/EEC**
amended by 87/405/EEC
- **Welding generators, 84/535/EEC**
amended by 85/407/EEC
- **Power generators, 84/536/EEC**
amended by 85/408/EEC
- **Concrete breakers, 84/537/EEC**
amended by 85/409/EEC

- **Lawn mowers, 84/538/EEC**
amended by 87/252/EEC, 88/180/EEC and 88/181/EEC
- **Hydraulic excavators, 86/662/EEC**
amended by 89/514/EEC and 95/27/EC
- **Household appliances, 86/594/EEC**

Regulations

none

I. Nuclear safety and Radiation Protection

0. Treaty establishing the European Atomic Energy Community (E.A.E.C-Euratom).

- **Title two, provision for the encouragement of progress in the field of nuclear energy, chapter III: Health and safety, articles 33, 35 and 37.**

1. Non-White Paper legislation

Directives

- **Radiation protection related to medical exposures, 97/43/EURATOM**
- **Information of the public, 89/618/EURATOM**
- **Radiation protection of outside workers, 90/641/EURATOM**

Regulations

none

2. White Paper legislation

Directives

- **Shipments of radioactive waste, 92/3/EURATOM**

supplemented by decision 93/552/EURATOM

- **Basic Safety Standards, 96/29/EURATOM**
related decision on early exchange of information in case of a radiological emergency, 87/600/EURATOM

Regulations

- **Maximum permitted levels of radioactive contamination of foodstuffs following a radiological emergency, 87/3954/EURATOM**
amended by 2218/89/EURATOM
related regulations:
770/90/EURATOM,
2219/89/EURATOM,
944/89/EURATOM.
- **Imports of agricultural products following the Chernobyl Accident, 90/737/EEC**
amended by 95/686/EC and 97/727/EC
- **Shipments of radioactive substances, 93/1493/EURATOM**

J. Climate change

- **Monitoring mechanism for Community CO₂ and other greenhouse gas emissions**, Council decision 93/389/EEC.

K. Civil protection

- **Community action programme in the field of civil protection**, Council decision 98/22/EC
- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the Governments of the Member States, meeting within the Council, of 31 October 1994, OJC 313 10. 1. 94
- **[Single European emergency call number**, Council decision 91/396/EEC]

- **Community information system for the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council decision 86/85/EEC
amended by Council decision 88/346/EEC

- **Advisory Committee on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Commission decision 80/686/EEC,
amended by decision 85/208/EEC and decision 87/144/EEC.

- **Strengthening Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 31 October 1994, 94/C, OJ 313/01.

- **Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/01.

- **Improving mutual aid between Member States in the events of a natural or man-made disaster**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 23 November 1993, 90/C, OJ 315/02.

- **New developments in Community co-operation on civil protection**, Resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 13 February 1989, 89/C, OJ 44/03.

- **Introduction of Community co-operation on civil protection**, resolution of the Council and the representatives of the governments of the Member States, meeting within the Council of 25 June 1987, 87/C, OJ 176/01.

P. Policy

- **5th Environmental Action Programme**, Resolution by Council and representatives of Member States of 1 February 1993, OJ C 138 17.05.93, p/1

- **Community action programme to promote environmental NGOs**, Council decision 97/872/EC
- **Community strategy on waste management**, Council resolution of 24 February 1997, OJ C 076 11.03.97, p.1
- **Reuse of waste paper and use of recycled paper**, Council recommendation of 3 December 1981, 81/972/EEC
- **Environmental agreements**, Council resolution of 7 Oct. 1997, OJ C 321 22.10.97, p.6
- **Environmental agreements**, Commission recommendation, 96/733/EC
- **Groundwater protection**, Council resolution of 20 February 1995, OJ C049 28.02.95.,p.1
- **Cost allocation and action by public authorities on environmental matters**, Council recommendation 75/436/EURATOM. ECSC,EEC of 3 March 1975
- **Renewal of Community action plan on radioactive waste**, Council resolution of 15 June 1992, OJ C 158 25.06.92, p.3
- **Radioactive waste management**, Council resolution of 19 December 1994 OJ C 379 31.12.94, p.1
- **Protection against indoor exposure to radon**, Commission recommendation, 90/143/EURATOM
- **EC action programme on the control and reduction of pollution caused by hydrocarbons discharged at sea**, Council resolution of 26 June 1978, OJ C 162.08.78, p.1

- **Improving mutual aid between Member States in the event of natural or technological disasters**, resolution of Council and representatives of Member States of 8 July 1991, OJ C 198 27.07.91,p.1
- **Community action programme to combat pollution by cadmium**, Council resolution of 25 January 1988, OJ C 030 04.02.88. p.1
- **Future Community policy concerning the European coastal zone**, Council resolution of 25 February 1992, OJC 059. 06. 03. 92
- **Community strategy for integrated coastal-zone management**, Council resolution of 6 May 1994, OJ C 135 18.05.94, p. 2
- **On the application of Art. 37 of the Euratom Treaty**, Commission recommendation, 91/4/EURATOM
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 22 July 1975, OJ. NO. C185, 14/08/1975, p.0001-0002
- **Technological problems of nuclear safety**, Council resolution of 18 June 1992, OJ. NO. C172, 08/07/1992, p.0002-0003

X. International co-operation

- **Convention on the protection of the Mediterranean Sea against pollution (Barcelona convention) – Protocol for the prevention of pollution of the Mediterranean Sea by dumping from ships and aircraft's**, OJ L 240 19.09. 77, p.3
- **Protocol concerning co-operation in combating pollution of the Mediterranean Sea by oil and other harmful substances in cases of emergency**, OJ L 162 19.06.81, p.6
- **Convention on long-range transboundary air pollution – Resolution on long-range transboundary air pollution**. OJ L 171 27.06.81. p. 13
- **Convention on the conservation of European wildlife and natural habitats**, OJ L 038 10.02.82, p.3,
related decision 98/145/EC
- **Convention on the conservation of migratory species of wild animals**, OJ L 210 19.07.82, p.11
- **Convention on international trade in endangered species of wild fauna and flora**, OJ L 384 31.12.82 p. 7
- **Protocol for the protection of the Mediterranean Sea against pollution from land-based sources**, OJ L 067 12.03.83, p. 3
- **Protocol concerning Mediterranean specially protected areas**, OJL 068 10.03.84 p.36, adopted by Council decision 84/132/EEC
- **Council decision of 12 June 1986 on the conclusion of a Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing**

of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmissions of air pollutants in Europe (EMEP), 86/277/EEC, OJ L 181 04.07.86, p. 1

- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution on long-term financing of the co-operative programme for monitoring and evaluation of the long-range transmission of air pollutants in Europe (EMEP), OJ L 181 04.07.86, p.2**
- **Council decision of 14 October 1988 concerning the conclusion of the Vienna Convention for the protection of the ozone layer and the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer, 88/540/EEC, OJ L 297 31.10.88, p. 8**
- **Vienna convention for the protection of the ozone layer, OJ L 297 31.10.88, p.10**
- **Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer – Declaration by the European Economic Community, OJ L 297 31.10.88, p. 21**
- **Convention on the International Commission for the Protection of the Elbe, OJ L 321 23.11.91, p. 25**
- **Amendment to the Montreal protocol on substances that deplete the ozone layer, OJ L 377 31.12.91, p. 30**
- **Basel Convention on the control of transboundary movements of hazardous wastes and their disposal, OJ L 039 16.02.93, p. 3**

related decision 97/640/EC

- **Protocol to the Convention of 8 October 1990 between the Governments of the Federal Republic of Germany and the Czech and Slovak Federal Republic and the European Economic Community on the International Commission for the Protection of the Elbe, OJ L 045 23.02.93, p.26**
- **Protocol to the 1979 Convention on long-range transboundary air pollution concerning the control of emissions of nitrogen oxides or their transboundary fluxes, OJ L 149 21.06.93, p. 16**

- **Convention on biological diversity – Declarations**, OJ L 309 13.12.93, p. 3

- **Amendment to the Montreal Protocol on substances that deplete the ozone layer**, OJ L 033 07.02.94, p. 13

- **United Nations Framework Convention on Climate Change – Declarations**, OJ L 073 16.03.94, p.2

- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1974, (Helsinki Convention)**, OJ L 073 16.03.94, p. 2

- **Convention on the Protection of the Marine Environment of the Baltic Sea Area, 1992, (Helsinki Convention revised in 1992)**, OJ L 073 16.03.94, p. 20

- **European Convention for the Protection of Vertebrate Animals used for Experimental and other Scientific Purposes**, 18.03.1986, Strasbourg, Council of Europe

- **Convention on Transboundary Effects of Industrial Accidents**, 17.03.1992, Helsinki UN-ECE

- **Protocol to the Convention on Long-range Transboundary Air Pollution of 1979 on the further Reductions of Sulphur Emissions**, SO2 13.06.1994, Oslo

- **UN Convention on the Law of the Sea**, 10.12.1982, Montego Bay, Jamaica

ANEXA 3

TABELUL DE CONCORDANTA

Aceasta anexa contine un exemplu de tabel de concordanta a legislatiei nationale cu cea a UE ce poate fi utilizat la monitorizarea progresului aproximarii unei directive individuale. Acest exemplu este mult mai complex decat tipul de tabel folosit in multe State Membre, deoarece el contine extracte din textul directivei precum si referinte si include o reprezentare simbolica a nivelului de conformitate privind fiecare element.

Mai utilizat este tabelul cu doua coloane unde numai articolele specifice si uneori numerele de paragraf ale directivei sunt date in coloana din stanga si referinta legala corespunzatoare propunerii legislatiei existente este data in coloana din dreapta, cu orice comentarii privind legile nationale aflate in conflict cu ea.

Nivelul de conformitate cu fiecare specificatie poate fi indicat (foarte general) dupa urmatoarea scara:

- conflict direct (de ex. o substanta interzisa care este acceptata pe piata UE)
- 0** Nu exista legislatie
- /+** Specificatiile nationale sunt incompatibile cu specificatiile UE sau partial conforme (de ex. un set de standarde privind apa potabila care sunt similare dar nu identice)
- +** Transpunere totala

Directiva Councilului 96/62/EC din data de 27 septembrie 1996 privind evaluarea si managementul aerului ambiant

Articol	Directiva EU		Legislatie Nationala		Conformitate*
	Obligatie	Data limita	Existenta	Propusa	
	Aproximarea legilor, regulamentelor si procedurilor nationale	21.5.98			
Art. 1	Obiective				
Art. 2.1-10	Definitii				
Art. 3	Desemnarea autoritatilor competente	21.5.98			
Art. 4.1	Comisia va stabili valori limita si programe pentru pragurile limita privind poluantii din Anexa I	nu mai tarziu de 31.12.96 pentru poluantii de la 1 la 5 conform art. 8 al directivei 92/72/EEC privind ozonul nu mai tarziu de 31.12.97 pentru poluantii de la 9 la 13	nu se poate aplica		
Art. 4.2	Comisia va re-examina elementele pe care se bazeaza valorile limita si pragurile de alertare		nu se poate aplica		
Art. 4.3	Lista criteriilor si tehnicilor ce vor fi stabilite pentru masurari si alte tehnici de evaluare a calitatii aerului ambiant				
Art. 4.4	Consiliul poate stabili limite de toleranta temporare pentru valorile limita		nu se poate aplica		
Art. 4.5	Consiliul va adopta legislatia furnizata din art.4.1 si conditiile din art. 4.3 si 4		nu se poate aplica		
Art. 4.6	Informarea Comisiei in cazul adoptarii de masuri mai stringente decat cele de la art. 4.5				
Art. 4.7	Informarea Comisiei in cazul neincluzerii valorilor				

	limita sau a pragurilor de alerta nementionate in anexa I in cadrul cerintelor Comunitatii				
Art. 5	Executati evaluari preliminare privind calitatea aerului ambiant	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 6.1	Evaluati calitatea aerului ambiant pe baza valorilor limita si a pragurilor de alerta	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 6.2	Lista zonelor unde masuratorile sunt obligatorii privind art. 4.3				
Art. 6.3	Permit utilizarea combinatiei de masuratori si tehnici de modelare pentru cazurile specifice				
Art. 6.4	Permit doar utilizarea modelarii sau tehnicilor de estimare a obiectivului privind evaluarea nivelelor in cazuri specifice				
Art. 6.5	Obligatii privind masurarea poluantilor				
Art. 7.1	Luarea de masuri generale pentru asigurarea conformitatii cu valorile limita	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 7.2	Va urma lista masurilor privind criteriile				
Art. 7.3	Schitati planuri de actiune pe termen scurt	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 8.1	Schitati lista zonelor unde nivelele sunt mai mari decat valorile limita plus marginile de toleranta	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 8.2	Schitati lista zonelor unde nivelele sunt sub valorile limita sau intre valorile limita plus margilile de toleranta	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 8.3	Pregatiti un plan sau o lista a programelor zonale referitoare la Art.8.1 pentru a atinge limita in concordanta cu Anexa IV	la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 8.4	Pregatiti un plan integrat privind zonele unde mai mult de 1 poluant se afla peste valorile limita plus margilile de toleranta	la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 8.6	Statele Membre se vor consulta cand sunt depasite valorile limita sau pragurile de toleranta ca urmare a poluarii semnificative cu originea in alt Stat Membru				
Art. 9	Schitati liste ale zonelor unde nivelele sunt mai jos decat valorile limita	la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 10	Luarea masurilor in cazul depasirii pragurilor de alerta	cel tarziu la data intrarii in vigoare a primei			

		subdirective (Art. 4.5)			
Art. 11.1-3	Transmiterea de informatii si rapoarte catre Comisie	la data intrarii in vigoare a primei subdirective (Art. 4.5)			
Art. 12.1 and 2	Sabiliti Comitete pentru sprijinirea Comisiei si schitarea procedurii		nu se poate aplica		
Art. 13	Referiti-va la directiva din legislatia nationala care transpune aceasta directiva Comunicati Comisiei conditiile nationale	<i>*dupa adoptarea legislatiei</i> <i>*cat de repede cu putinta</i>	* Nota: Termenele limita cu caractere inclinate nu sunt specificate explicit in directiva.		
Ann. I	Lista poluantilor atmosferici ce vor fi avuti in vedere la evaluarea si managementul calitatii aerului ambiant				
Ann. II	Factorii ce vor fi luati in considerare la stabilirea valorilor limita si a pragurilor de alerta				
Ann. III	Liniile directoare pentru selectarea semnificatiei poluantilor aerului				
Ann. IV	Informatia ce va fi inclusa in programele locale, regionale sau nationale de imbunatatire a calitatii aerului ambiant				

ANEXA 4 DEFINITII

Transpunerea

Acest termen cuprinde orice masura legislativa, reglementativa sau administrativa obligatorie luata de catre o autoritate competenta a unui Stat Membru pentru a incorpora in cadrul ordinii legale nationale obligatiile, drepturile si sarcinile canonizate in directivele de mediu ale UE. Transpozitia include astfel nu numai reproducerea cuvintelor unei directive in cadrul legii nationale, dar si a tuturor conditiilor suplimentare, cum ar fi amendamentele sau respingerile sau conflictele cu conditiile nationale, care sunt necesare pentru a asigura ca legea nationala in totalitatea ei reflecta conditiile directivei.

Aplicarea Practica

Aplicarea Practica este definita ca incorporarea legii UE de catre autoritatile competente in deciziile individuale, de exemplu la emiterea unei autorizatii, inovarea executiei unui plan sau program. Legislatia UE este aplicata direct de catre autoritatile nationale in cazul regulamentelor si este aplicabila direct cerintelor directivei. Totusi, daca o directiva este corect transpusa, ea este aplicata prin masurile nationale de transpunere. Ea include de asemenea furnizarea infrastructuri si cerintelor necesare pentru imputernicirea autoritatilor competente sa-si indeplineasca obligatiile in cadrul legii UE si sa ia deciziile adecvate.

Implementarea

Implementarea este definita in mare ca totalitatea metodelor autoritatilor competente de incurajare sau constrangere a altora privind conformarea cu legislatia existenta (de ex. monitorizarea, controalele la fata locului, sanctiunile si masurile obligatorii de corectie) pentru a imbunatati performanta politicii de mediu cu scopul final de imbunatatire a calitatii generale a mediului.

Sursa: *Implementarea Legii Comunitatii privind Mediul*, Comunicatul Comisiei, COM(96) 500, din data de 22 octombrie 1996.

P.02.18.05.071

ROL